Chương 1: Kịch Bản Giết? Không, là xuyên việt!

Lúc Vương Trung nhìn thấy cô gái xinh đẹp mặc quân phục màu bạc trước mặt, phản ứng đầu tiên là cosplay của trò chơi chiến tranh nào đó không dành cho otaku.

Bình thường vào lúc này, hắn đều sẽ nhìn thêm vài lần, nhưng sàn nhà và vách tường rung chuyển cắt ngang việc thưởng thức của hắn.

"Cái gì thế?" Hắn lớn tiếng hỏi, kết quả bụi từ trên trần nhà rơi xuống bay vào trong miệng.

Cô gái xinh đẹp trước mặt thở dài, hạ giọng nói: "Xe tăng!"

Vương Trung sững người: "Xe tăng?"

Hắn gãi đầu, cố gắng nhớ lại xem đây là tình huống gì. Đầu tiên, hắn cố gắng lục lại trí nhớ, nhưng ngoài việc bản thân uống say thì chẳng nhớ được gì nữa - không phải sắp Tết rồi sao, uống với đám bạn một chút.

Chẳng lẽ là, sau khi uống say bị bạn bè lôi đến quán Kịch bản giết người?

Rồi cô gái xinh đẹp trước mắt này tình cờ gặp phải, cùng nhau lập nhóm chơi một ván? Woa, còn có chuyện tốt như vậy sao, thêm Wechat trước đã rồi tính.

Vương Trung sờ túi quần, không mò được điện thoại, ngược lại sờ thấy một cái thẻ chứng nhận.

Vỏ ngoài của thẻ chứng nhận sờ rất dày, cảm giác là da bò thật. Vương Trung thầm khen, quán này được đấy, bối cảnh chân thật, đạo cụ cũng không tồi.

Sau đó, hắn mở thẻ chứng nhận ra, nhìn thấy ảnh chụp bên trong thì ngây người.

Chuyện gì thế này? Ảnh chụp không phải mình!

Lúc này, Vương Trung mới hậu tri hậu giác nhận ra, mọi người trước mặt đều có một điểm chung: tất cả đều là người nước ngoài tóc vàng mắt xanh.

Mấy đứa bạn đâu rồi?

Ném mình ở đây một mình rồi lập nhóm chơi Kịch bản giết người với người nước ngoài?

Chẳng lẽ đây không phải Kịch bản giết người, mà là... Mà là mình xuyên không rồi?

Vương Trung chỉ thoáng nghĩ như vậy, nhưng lập tức phủ định suy nghĩ này. Con người phải tin tưởng khoa học, đây chắc chắn là trò đùa của đám bạn xấu kia, chết tiệt, dám chơi mình.

Oán khí vừa mới dâng lên, sau khi nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt liền tiêu tan, chết tiệt, đây không phải càng tốt sao, nhất định phải xin Wechat của cô gái xinh đẹp nước ngoài trước mặt mới được.

Đám bạn xấu xa của mình bây giờ chắc chắn đang trốn ở đâu đó để xem trò cười, mình mà xin được Wechat của gái xinh thì các ngươi đừng hòng cười nổi!

Lúc này, tiếng nổ bên tai càng gần hơn, vách tường và sàn nhà rung chuyển cũng rõ ràng hơn.

Vương Trung phát hiện bức tường mình đang dựa vào có hai cửa sổ nhỏ, ở vị trí tương đối cao, có ánh nắng chiếu xiên vào.

Cảm giác như cửa sổ lấy sáng của tầng hầm, Vương Trung có một người bạn học sau khi tốt nghiệp đã ra Bắc trôi dạt, cả ngày sống trong căn hầm như thế này, còn thường xuyên đăng ảnh lên Moments, thỉnh thoảng còn chơi trò chơi giả làm cảnh trong tù.

Hắn hơi nhón chân, tiến lại gần cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Hắn nhìn thấy một đôi giày quân đội giẫm ở gần cửa sổ.

Làm Kịch bản giết người, có phải hơi quá thật rồi không?

Lúc hắn còn đang nghi ngờ, từng đôi giày quân đội lần lượt xuất hiện, bên ngoài cảm giác có cả một trung đội đang di chuyển.

Cái quái gì vậy?

Ngay sau đó, Vương Trung nhìn thấy nguồn gốc của sự rung chuyển và tiếng nổ vang - bánh xích.

Quán Kịch bản giết người không chỉ thuê hẳn một trung đội diễn viên, còn kiếm đâu ra cả xe tăng? Cái này không đúng rồi!

Vương Trung bắt đầu thở dốc, hắn mơ hồ cảm thấy, bản thân có lẽ thật sự đã xuyên không rồi.

Vì thế tâm trạng thoải mái, ung dung, dửng dưng vừa rồi lập tức biến mất không còn tăm hơi.

Hắn rụt người lại, một lần nữa quan sát căn hầm này.

Trong phòng ngoài hắn và cô gái xinh đẹp ra, còn có bốn người đàn ông, tất cả đều là người Bắc Âu.

Tất cả mọi người đều mặc quân phục giống nhau, lấy màu kaki làm chủ đạo, phần cổ áo có màu xanh lục.

Ba người đàn ông cầm súng trường, Vương Trung cảm thấy kiểu dáng súng trường rất giống Mosin-Nagant.

Súng trường đã được gắn lưỡi lê, trong đó có một cái lưỡi lê còn dính máu đỏ.

Vương Trung nhìn vết máu đỏ kia vài lần, chẳng lẽ đã từng đâm chết người rồi?

Vũ khí của người đàn ông còn lại trông rất giống súng tiểu liên Suomi của Phần Lan, quân phục của anh ta cũng hơi khác so với ba người kia, trên ống tay áo có thêm hai chữ V.

"Trung sĩ?" Vương Trung thăm dò hỏi.

Người đàn ông cầm súng tiểu liên nhìn về phía Vương Trung: "Sao thế, ngài cần tã lót sao?"

Mấy người đàn ông đều cười phá lên, nhưng lập tức nín bịt miệng.

Cô gái thì xấu hổ quay mặt đi.

Vương Trung: "Tã lót?"

Trung sĩ nhìn xuống đũng quần của Vương Trung.

Vương Trung cúi đầu xuống, kết quả phát hiện bản thân cũng đang mặc quân phục màu kaki, sau đó màu sắc phần đũng quần rõ ràng đậm hơn một mảng, còn lan rộng ra xung quanh.

Hắn sờ thử, quả nhiên là ướt!

"Không phải tôi tè đâu!"

Thật sự không phải! Tôi thóa mạ nó luôn!

Tuy Vương Trung chưa từng ra chiến trường, nhưng hắn không cho rằng mình là loại người vừa ra chiến trường đã tè ra quần - có lẽ vậy.

Không đúng, là chắc chắn rồi!

Vết nước tiểu này sờ vào cũng khô kha khá rồi, chắc chắn không phải vừa mới tè ra, mà là... Là của ai tè ra thế?

Vương Trung đột nhiên nhớ ra mình đang cầm thẻ chứng nhận, vội vàng mở ra.

Bức ảnh trên thẻ chứng nhận là một chàng trai trẻ đẹp trai cười trông rất ngả ngớn, đương nhiên cũng là người châu Âu, bên cạnh ảnh chụp toàn là chữ viết mà Vương Trung chưa từng thấy qua, hơi giống chữ cái Kirin. Thế mà Vương Trung lại có thể hiểu được ý nghĩa của chúng.

Lúc này, Vương Trung mới nhận ra, từ nãy đến giờ không ai nói tiếng Trung cả, chỉ là mình có thể nghe hiểu nên cứ tưởng là tiếng Trung.

Vương Trung tìm thấy tên của mình bên cạnh bức ảnh: "Aleksei Konstantinovich Rokossovsky", phía trước tên còn có một tiền tố, dịch sang tiếng Trung đại khái là ngài, ý là kính ngữ.

Lúc này, tiếng gầm rú của xe tăng đã đi xa, có thể nghe thấy tiếng súng ở phía xa.

Lúc này, trung sĩ cầm súng tiểu liên lên tiếng: "Tiếng súng cách chúng ta khoảng một hai cây số, chắc chắn là quân của Công tước Vladimir vẫn đang kháng cự, chúng ta nên tìm cách vượt qua khu vực của địch, hội hợp với Công tước."

Nói xong, trung sĩ quay sang Vương Trung: "Ngài thấy thế nào ạ?"

Một người lính chế giễu: "Hỏi hắn làm gì? Coi chừng hắn lại tè ra quần! Sau này biệt danh của hắn sẽ là Rokossovsky tè ra quần."

"Suỵt! Cẩn thận Bá tước nghe thấy sẽ tính sổ với mày đấy! Cấm túc cho biết mặt!" Một người lính khác nói, tuy nội dung là khuyên nhủ đồng bạn, nhưng ngữ khí rõ ràng là đang mỉa mai.

Trung sĩ nghiêm mặt nói: "Bá tước là chỉ huy của chúng ta, đương nhiên phải được ngài ấy đồng ý. Bá tước, ý ngài thế nào?"

Vương Trung nghĩ bụng mình thì biết gì, bản thân chỉ từng chỉ huy quân đội trong game, chỉ là một tên mù, ngoài gật đầu ra thì có vẻ cũng chẳng làm được gì khác.

Bình thường vào lúc này là lúc hack xuất hiện rồi.

Xuất hiện đi, Thâm Lam.

Ngay sau đó, góc nhìn của Vương Trung biến thành góc nhìn từ trên xuống.

Chuyện gì thế này? Mình biến thành vệ tinh do thám rồi? Thật sự có hack sao?

Đáng tiếc, phần lớn khu vực trong tầm nhìn của vệ tinh này đều tối om, chỉ có thể nhìn rõ căn hầm mà bọn họ đang ở.

Ngay sau đó, hắn nhận ra đây là góc nhìn từ trên xuống quen thuộc của game chiến lược thời gian thực, dựa vào kinh nghiệm chơi game chiến lược thời gian thực nhiều năm, hắn lập tức nhận ra thứ đang phát sáng trong tầm nhìn lúc này chính là mình.

Góc nhìn vệ tinh này còn có giao diện, thứ ở góc trên bên phải toàn bộ tầm nhìn hẳn là bảng lính - cũng chính là biểu tượng của quân đội dưới quyền mình.

Lúc này, trong bảng lính chỉ có một đơn vị duy nhất, ý thức của Vương Trung chuyển đến bảng lính, liền nhìn thấy phần mô tả: "Trung tá Aleksei Konstantinovich Rokossovsky."

Được rồi, quân đội duy nhất chính là bản thân sao? Không phải đã nói mình là chỉ huy sao?

Lúc này, Vương Trung nghe thấy cô gái lên tiếng, vội vàng chuyển góc nhìn về phía mình - việc chuyển đổi này dường như chỉ cần một ý niệm là được.

Cô gái nói: "Tôi thấy Trung sĩ Zakayev nói đúng đấy, Alyosha, cứ làm như vậy đi."

Alyosha là tên thân mật của cái tên "Aleksei" của thân thể này, người Nga bình thường chỉ có người rất thân thiết mới gọi tên thân mật của nhau, người có mối quan hệ bình thường đều sẽ gọi tên cha, chính là cái tên dài ngoằng ở giữa - Konstantinovich.

Vương Trung: "Chờ chút đã! Kẻ địch vừa mới đi qua, hành động thiếu thận trọng không ổn đâu, chúng ta ở đây chờ một lát."

Thật ra Vương Trung muốn tranh thủ thời gian tìm hiểu về hack. Bây giờ mà di chuyển, trên đường đi ma mới biết có nguy hiểm gì, căn bản không thể nào nghiên cứu kỹ được.

Trung sĩ định nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng vẫn gật đầu: "Vậy chúng ta chờ một lát. Chú ý đừng để người Prosen phát hiện."

Người Prosen, đây hẳn là tên của kẻ địch.

Trên Trái đất chắc chắn không có quốc gia nào tên là Prosen, hơn phân nửa là mình không ở Trái đất rồi.

Vương Trung lại tiến vào góc nhìn từ trên xuống, đầu tiên hắn thử tập trung sự chú ý vào cô gái đang ở cùng phòng, quả nhiên tên của cô ấy liền hiện ra: "Lyudmila Vasilyevna Melekhovna, Thượng úy, Cầu nguyện."

Hả? Cầu nguyện là cái gì?

Vương Trung vốn tưởng cô gái này là lính y tế.

Sự chú ý của hắn tập trung vào từ "Cầu nguyện" khoảng một giây, không có thêm bất kỳ mô tả nào hiện ra.

Cái quái gì vậy, hack này bị lỗi à.

Tuy Vương Trung đã nhìn thấy mô tả của Lyudmila, nhưng cô ấy không xuất hiện trong danh sách bảng lính.

Vương Trung chỉ có thể bất đắc dĩ chuyển sự chú ý sang bốn người còn lại.

Trung sĩ Zakayev một tràng dài, Binh nhất Semyon một tràng dài, Binh nhì Ivan một tràng dài, Binh nhì Yuri một tràng dài.

Trung sĩ là lính súng tiểu liên, binh chủng của những người còn lại đều là lính súng trường.

Vương Trung vốn còn muốn xác nhận tình hình đạn dược của bọn họ, nhưng rất tiếc, không có.

Sau khi xác định không moi móc được thêm gì từ mấy người này, Vương Trung chuyển sự chú ý sang căn nhà bên cạnh.

Căn nhà bọn họ đang ở có thể nhìn xuyên thấu, Vương Trung có thể nhìn thấy tình hình tầng hầm qua mái nhà và sàn nhà tầng hai, hắn nghĩ có thể

chuyển đổi tầng hiển thị hay không, xem thử tình hình trên tầng một.

Tuy nhiên, chẳng có tác dụng gì.

Hắn lại muốn xem thử tình hình của quân mình đang chiến đấu ở phía xa, kết quả cũng chẳng làm được gì.

Chẳng lẽ hack này chỉ có thể đơn thuần chuyển đổi góc nhìn, trên thực tế thông tin nhìn thấy từ góc nhìn này vẫn là thông tin mà mắt thường có thể nhìn thấy?

Để kiểm chứng suy đoán này, Vương Trung chuyển về góc nhìn của bản thân, đứng dậy đi đến bên cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Duy trì động tác này, hắn chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, sau đó phát hiện địa hình bên ngoài xuất hiện.

Hắn nhìn thấy một con đường, không đúng, là nửa con đường, bởi vì hắn chỉ có thể nhìn thấy một dãy nhà đối diện căn hầm bọn họ đang ở.

Nhưng so với góc nhìn bằng mắt thường, cái này rõ ràng hơn nhiều, bằng mắt thường của Vương Trung chỉ có thể nhìn thấy tầng một của căn nhà, thậm chí còn không biết căn nhà có mấy tầng, nhưng góc nhìn này ngay cả nóc nhà cũng nhìn thấy rõ ràng.

Hack này vẫn có chỗ đáng khen mà.

Vương Trung còn đang cảm thán, thì nghe thấy tiếng bước chân.

Nghe tiếng bước chân ở góc nhìn từ trên xuống, cảm giác âm thanh này như từ trên trời truyền đến.

Vương Trung nhận ra đây là bởi vì tiếng bước chân truyền đến từ đỉnh đầu, thính giác của mình vẫn chưa được chuyển sang góc nhìn từ trên xuống.

Chẳng trách chuyển góc nhìn rồi mà tiếng súng vẫn xa như vậy.

Hắn chuyển về góc nhìn bằng mắt thường, phát hiện mấy người trong phòng đều đang nhìn lên trần nhà.

Vương Trung cũng ngẩng đầu lên, phát hiện trần nhà được làm bằng gỗ, lúc này có người đang dùng giày da lớn giẫm lên trần nhà, phát ra tiếng "thình thịch" nặng nề.

Tiếp đó có người nói chuyện, là một ngôn ngữ xa lạ, lần này Vương Trung nghe không hiểu.

Nếu phải nói thì có hơi giống tiếng Đức, nhưng Vương Trung không dám chắc.

Lyudmila nhỏ giọng lẩm bẩm: "Người Prosen!"

Lúc này, Vương Trung nhìn thấy trên trần nhà có một khe hở, trong đầu nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Vừa nãy mắt thường của mình chỉ có thể nhìn thấy tầng một bên kia đường, sau khi chuyển đổi góc nhìn có thể nhìn thấy tầng hai, tầng ba, thậm chí là nóc nhà, vậy có phải là...

Hắn quyết định thử một lần.

Chương 2: Bộ hạ thứ nhất

Vương Trung cẩn thận bê một cái ghế đến, đặt dưới khe hở, sau đó rón rén trèo lên ghế.

Như vậy là hắn miễn cưỡng có thể đưa mắt áp sát khe hở này.

Sau đó hắn chuyển sang góc nhìn từ trên xuống.

Dựa vào góc nhìn từ trên xuống, hắn có thể nhìn thấy tất cả mọi người trong tầng hầm đều đang trợn mắt há mồm nhìn mình.

Vương Trung cũng chẳng rảnh để ý đến người khác, trực tiếp chuyển sang tầng một.

Lần này chuyển đổi thành công.

Thật ra Vương Trung chẳng nhìn thấy gì từ khe hở, nhưng sau khi chuyển đổi góc nhìn, căn phòng trên tầng một hiện rõ mồn một trong tầm mắt.

Tầng một đi vào là phòng khách, bên trái là cầu thang dẫn lên tầng hai, còn có hai cánh cửa thông đến những căn phòng khác.

Vương Trung không nhìn thấy những căn phòng khác, nhưng tất cả mọi thứ trong căn phòng này đều lọt vào tầm mắt, bao gồm cả kẻ địch đang phát ra tiếng bước chân nặng nề.

Kẻ địch có tổng cộng hai người, mặc quân phục màu đen, đội mũ Stahlhelm, trên mũ Stahlhelm còn có gai nhọn, giống hệt mũ Stahlhelm của quân đội Đức trong Thế chiến thứ nhất.

Vương Trung tập trung chú ý, quả nhiên thông tin của kẻ địch cũng hiện ra, nhưng không có tên, cũng không có đơn vị trực thuộc, chỉ có binh chủng, hai kẻ địch đều là lính súng trường.

Hai tên địch rõ ràng không hề đề phòng, một tên đang lục lọi ngăn kéo, tên còn lại thì cầm ổ bánh mì trên bàn lên cắn một miếng, sau đó nhíu mày phun miếng bánh mì vừa cho vào miệng ra.

Hắn ta chửi rủa một câu, Vương Trung nghe không hiểu.

Nhưng lúc này tâm trạng của Vương Trung vẫn rất tốt, dù sao cũng có hack, mặc kệ hack này có tác dụng gì, có hack trong người cảm giác chính là khác biệt, ít nhất cũng tự tin hơn rất nhiều.

Vương Trung vừa định chuyển về báo cho mọi người tình hình trên đó, thì tên địch ăn bánh mì ném ổ bánh mì đi, đi về phía cánh cửa thông đến căn phòng khác.

Hắn ta biến mất khỏi tầm mắt của Vương Trung.

Dù Vương Trung có cố gắng thế nào cũng không nhìn thấy hắn ta.

Vương Trung nghe thấy bên cạnh có người khẽ "suỵt" một tiếng.

Hắn chuyển về góc nhìn từ trên xuống của tầng hầm, nhìn thấy Binh nhất Semyon đang canh giữ ở cạnh cửa giơ ngón trỏ lên môi, vừa rồi chắc chắn là anh ta phát ra tiếng "suỵt".

Ngay sau đó, Vương Trung cũng nghe thấy tiếng bước chân, hơn nữa không phải từ trên lầu truyền đến.

Tên địch vừa mới biến mất khỏi tầm nhìn kia đã đi xuống tầng hầm bằng cầu thang!

Vương Trung vội vàng chuyển về góc nhìn bằng mắt thường, hạ giọng nói: "Hai tên lính súng trường, một tên đang lục lọi trên lầu, một tên xuống đây rồi."

Trung sĩ nhìn chằm chằm Vương Trung, nhìn biểu cảm là biết ngay không tin.

Cũng phải, chỉ nhìn qua khe hở nhỏ như vậy một cái, vậy mà có thể moi ra được nhiều thông tin đến thế, đổi lại là ai cũng không tin nổi.

Hơn nữa "người tiền nhiệm" của Vương Trung còn vừa mới biểu diễn màn tè ra quần, thử đổi vị trí cho nhau mà suy nghĩ, bản thân hắn ra chiến trường cũng sẽ không tin tưởng một tên lính tè ra quần.

Lúc này, tên địch đã đến trước cửa, thử một cái, phát hiện cửa bị khóa, bèn dùng báng súng đập cửa.

Tiếng đập cửa "rầm rầm" khiến Vương Trung không khỏi căng thẳng.

Hắn cảm thấy trong tình huống này, trên tay mình mà có vũ khí thì hơn, vì vậy liền rút súng lục ra.

Không ai để ý thấy Vương Trung rút súng, bởi vì sự chú ý của mọi người đều đang đổ dồn vào cánh cửa lớn.

Đập vài cái, tên địch bên ngoài cửa ngừng tay, lúc Vương Trung cho rằng tên địch đã bỏ cuộc, thì bên ngoài lại vang lên giọng nói mà hắn không hiểu.

Lyudmila trốn trong góc nhỏ giọng nói: "Hắn ta nói cửa này chỉ có thể khóa từ bên trong, hắn ta biết chúng ta ở bên trong, bảo chúng ta ra ngoài."

Trung sĩ tặc lưỡi: "Hết cách rồi, chỉ có thể liều mạng xông ra ngoài thôi."

Hắn cúi đầu kiểm tra buồng đạn của súng tiểu liên.

"Semyon, tránh ra khỏi cửa, tôi bắn chết tên địch xuyên qua cửa!"

Vương Trung nghĩ trong bụng như vậy là không được, trên lầu còn một tên địch, anh mà nổ súng là dẫn hết kẻ địch đến đây đấy.

Hắn tiến lên một bước, giữ lấy súng của trung sĩ, nhỏ giọng nói: "Không được! Dùng lưỡi lê! Trên lầu còn một tên! Chúng ta nấp vào góc khuất chỗ cửa ra, Lyudmila đi mở cửa, giả vờ sợ hãi một chút, nghĩ cách kéo tên địch vào trong, Semyon từ bên cạnh dùng lưỡi lê đâm chết hắn ta."

Trung sĩ nhìn chằm chằm Vương Trung, còn liếc mắt nhìn đũng quần của hắn.

Rõ ràng là gã này đang do dự có nên nghe lời của một tên lính nhát gan tè ra quần trên chiến trường hay không.

Tên địch bên ngoài vẫn đang lớn tiếng gặng hỏi.

Một giây sau, hắn ra hiệu cho những người khác nấp vào.

Lyudmila thấy vậy, liền dùng ngôn ngữ của kẻ địch hét lên một câu gì đó, tiếng của tên địch bên ngoài lập tức im bặt.

Ngay sau đó, kẻ địch dùng ngữ điệu hòa hoãn hơn đáp lại.

Lyudmila: "Tôi đi mở cửa."

Schela kéo Vương Trung trốn vào điểm mù bên cạnh cửa.

Semyon, người đứng gần cửa nhất, nắm chặt khẩu súng trường có gắn lưỡi lê.

Vương Trung áp sát vào tường, cố gắng để tiếng thở của mình không quá lớn.

Thật lòng mà nói, Vương Trung rất căng thẳng, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, suýt chút nữa thì cầm không nổi súng. Hắn phải đổi sang tay trái cầm súng, dùng sức lau mồ hôi trên áo, sau đó mới đổi lại.

Mẹ kiếp, không biết cái hack của mình có tăng thêm võ lực cá nhân hay không, nếu không thì mình chỉ là một tên "gà mờ", gặp kẻ địch là chết chắc.

Lyudmila chỉnh trang lại quân phục, có lẽ vì là người Châu Âu nên cô ấy thật sự rất đầy đặn, rõ ràng khuôn mặt rất thanh tú nhưng vóc dáng lại bốc lửa như vậy.

Vừa đáp lại kẻ địch, Lyudmila vừa đi tới cạnh cửa, nắm lấy tay nắm cửa, cuối cùng nhìn Schela một cái.

Cái nhìn này không hề hướng về phía Vương Trung, vị chỉ huy trên danh nghĩa, cho thấy Lyudmila vẫn coi Schela là người đưa ra quyết định.

Schela gật đầu, Lyudmila lập tức kéo cửa ra, hoàn toàn không quan tâm đến ý kiến của Vương Trung.

Lúc này, góc nhìn của Vương Trung không nhìn thấy kẻ địch, nhưng hắn có góc nhìn từ trên xuống, chỉ cần chuyển đổi là có thể nhìn thấy ánh mắt của kẻ địch đều trợn tròn.

Dù sao Lyudmila cũng rất xinh đẹp.

Lyudmila trực tiếp đưa tay ra, giật lấy khẩu súng trường của kẻ địch, kéo hắn vào trong phòng.

Tên địch không hề phản kháng mà đi vào trong.

Semyon quyết đoán, dùng lưỡi lê đâm vào hông của hắn ta.

Tên địch kêu lên một tiếng đau đớn.

Lyudmila nhanh tay lẹ mắt bịt miệng hắn ta lại.

Nhưng đã muộn, từ tầng một vọng lên tiếng chất vấn của một tên địch khác: "Sécrag?"

Trong lúc nguy cấp, Vương Trung nhanh trí nói với Lyudmila: "Hét lên đi! Cô hét lên đi!"

Lyudmila lập tức hét lên, như thể đang bị...

Vương Trung thấy kẻ địch đều ngây người, bởi vì hắn chẳng làm gì cả, thậm chí còn cách Lyudmila một khoảng, giữa hai người còn có một khẩu súng trường.

Semyon liên tiếp đâm vài nhát, tên địch chống cự quyết liệt cuối cùng cũng nằm im.

Vương Trung lập tức nói với Lyudmila: "Cô nằm lên bàn, ôm lấy cái xác này, tiếp tục hét lên, dụ tên thứ hai xuống đây."

Lyudmila làm theo.

Vương Trung đang định ra lệnh cho Semyon thì thấy anh ta lại trốn vào bên cạnh cửa.

Góc nhìn từ trên xuống này đúng là tiện lợi, theo đúng nghĩa đen là nhìn sáu hướng.

Tên địch thứ hai xuất hiện ở cửa, nhìn thấy Lyudmila thì cười lớn: "Wow, đánh chết Cổ Đạt A Phát đi!"

Tên địch mê mẩn sắc đẹp thậm chí còn không nhận ra vết máu trên người đồng bọn, cứ thế đi vào phòng.

Semyon hét lớn một tiếng, giơ lưỡi lê lao tới.

Nhưng tên này phản ứng rất nhanh, nghiêng người né tránh, sau đó cầm mũ sắt nện thẳng vào đầu Semyon, lúc này đang không kịp thu chiêu.

Semyon kêu lên thảm thiết, có lẽ là bị mũi nhọn trên mũ sắt của hắn ta đâm trúng.

Mẹ kiếp, cái mũi nhọn đó vậy mà cũng có thể phát huy tác dụng sao?

Tên địch hét lớn, rút dao găm đâm vào người Semyon.

Từ trên cao nhìn xuống, Vương Trung thấy rõ ràng Semyon không còn động đậy. Chuyển sự chú ý lên trên cũng không có bất kỳ thông tin nào.

Binh nhì Ivan cầm lưỡi lê lao tới, đâm trúng tim tên địch.

Hắn ta trừng mắt nhìn Ivan, há to miệng, nhưng không nói được gì.

Có lẽ vì Vương Trung quan sát tất cả từ trên xuống nên hắn không có cảm giác gì, mãi đến khi chuyển về góc nhìn bình thường, hắn mới ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Lyudmila: "Còn kẻ địch nào không?"

Vương Trung: "Ồn ào như vậy mà không ai hỏi han gì, chắc là không còn."

Vừa nói, Vương Trung vừa đi đến cửa chính, nhìn ra bên ngoài, phát hiện ra bên ngoài cũng là một căn hầm, chứ không phải hành lang như hắn nghĩ. Bên cạnh bức tường có một cầu thang dẫn lên mặt đất.

Vương Trung: "Chúng ta lên sân thượng trước, xem xét tình hình xung quanh."

Cái hack của hắn cần tầm nhìn, lên sân thượng có tầm nhìn tốt thì chắc chắn có thể "thắp sáng" xung quanh.

Hắn quay đầu nhìn những người trong phòng, thấy tất cả đều đang nhìn mình.

Schela lên tiếng: "Không, chúng ta đi luôn, lên sân thượng chẳng khác nào tự muốn để kẻ địch phát hiện sao?"

Lyudmila đẩy cái xác ra, đứng dậy: "Chúng ta dụ kẻ địch xuống đánh lén còn chết một người, nếu vừa rồi anh nổ súng ngay thì có khi chúng ta đã chết sạch rồi!"

Schela lắc đầu: "Lần này chỉ là may mắn thôi, một kẻ vừa lên chiến trường đã tè ra quần thì không thể nào may mắn mãi được! Chúng ta nên nhân lúc chưa bị phát hiện mà rút lui ngay! Vasilyevna, đi cùng chúng tôi, chúng tôi đảm bảo đưa cô đến chỗ quân bạn, để cô trở về đội!"

Vương Trung sững người một lúc mới phản ứng kịp, Vasilyevna là tên cha của Lyudmila, người Nga khi xưng hô với người không thân hoặc có địa vị cao hơn mình đều gọi bằng tên cha, gọi thẳng tên là bất lịch sự.

Chắc là không phải người Nga đâu nhỉ, dù sao đây cũng không phải Trái Đất, nhưng rõ ràng là người ở đây đang theo luật lệ của người Nga.

Lyudmila do dự một chút rồi nói: "Không, tôi ủng hộ Trung tá."

Schela lắc đầu: "Vậy thì hết cách rồi, chúng ta đi thôi!"

Nói xong, anh ta đẩy Vương Trung đang đứng ở cửa ra, cầm súng tiểu liên đi về phía cầu thang dẫn lên tầng một.

Hai binh nhì cũng đi theo.

Trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn lại Vương Trung và Lyudmila, cùng với ba cái xác.

Vẻ mặt Lyudmila rõ ràng là đang hối hận.

Vương Trung: "Cô có thể đuổi theo họ."

Lyudmila cắn môi, nhìn Vương Trung: "Không, tôi nghĩ trong tình huống hiện tại, đi theo bên nào thì tỷ lệ sống sót cũng không cao."

Vương Trung: "Cô nói đúng."

Hắn hít sâu một hơi, quay sang nhìn những cái xác.

Hắn nhặt khẩu súng của Semyon lên đưa cho Lyudmila: "Cô cầm lấy cái này đi, biết bắn súng chứ?"

Lyudmila nhận lấy khẩu súng, thành thạo kiểm tra nòng súng, ngẩng đầu nhìn Vương Trung: "Thành tích bắn súng của tôi tốt hơn anh đấy, Trung tá, anh quên rồi sao?"

"Hả, vậy à?" Vương Trung thầm nghĩ, rốt cuộc là mình đã nhập vào cái loại phế vật gì thế này.

Lục soát thêm được một khẩu súng trường, vài quả lựu đạn và một ít đạn dược từ hai cái xác còn lại, Vương Trung quyết định xuất phát.

Hắn rón rén leo lên cầu thang, đến mặt đất, việc đầu tiên là chuyển sang góc nhìn từ trên xuống.

Lúc này hắn phát hiện ở góc trên bên phải màn hình, ngoài bản thân ra còn có thêm một người nữa, tập trung chú ý vào tấm bảng tên người lính mới xuất hiện dòng chữ: "Đại úy Lyudmila Vasilyevna Melekhovna, Cầu nguyện thủ."

Vậy là những người nghe theo mệnh lệnh của mình sẽ xuất hiện trong danh sách này sao?

Mà Cầu nguyện thủ là cái quái gì vậy?

Vương Trung chuyển đổi tầng, đột nhiên phát hiện ra mình có thể nhìn thấy cả căn hầm.

Chẳng lẽ, giống như trong game chiến thuật thời gian thực, cái hack này của mình có thể lấy được tầm nhìn của toàn đội?

Vậy thì quá tiện rồi, chỉ cần có được quyền chỉ huy của càng nhiều quân đội thì tầm nhìn sẽ càng rộng.

Dù sao thì hiện tại mình cũng đã có một binh sĩ rồi.

Lại còn là một cô gái xinh đẹp như vậy.

Vương Trung cẩn thận sờ lên tầng hai, sau đó phát hiện tầng hai đã trúng một quả pháo, bức tường đối diện với đường phố có một lỗ hổng lớn.

Lyudmila: "Chúng tôi vốn ở tầng hai, kết quả còn chưa kịp phá hủy xe tăng của địch thì đã trúng pháo, cả tiểu đội Thần tiễn chỉ còn lại mình tôi."

Tiểu đội Thần tiễn là cái gì nữa?

Lyudmila: "Tiểu đoàn bộ binh của Thiếu tá Zakayev vốn đang yểm trợ cho chúng tôi ở gần đó. Tiểu đội của chúng tôi, còn có tiểu đoàn bộ binh, đều do anh chỉ huy, Trung tá! Nhưng mà anh bị quả pháo đó dọa cho tè ra quần, cuống cuồng chạy xuống hầm trốn!"

Ra là vì thế nên Zakayev mới không muốn mình chỉ huy - Vương Trung thầm nghĩ, cũng dễ hiểu thôi.

Vương Trung nhìn Lyudmila: "Tin tôi đi, tôi đã... đã không còn là tôi của ngày xưa nữa!"

Đúng là không còn là hắn nữa rồi.

Chắc là cái tên nhát gan kia đã bị dọa chết khiếp, còn mình thì chết vì uống rượu ở một thế giới khác - đại khái là thế, sau đó mình nhập vào người tên nhát gan này.

Chuyện đó không quan trọng, điều quan trọng là những gì xảy ra tiếp theo.

Sau khi đã trấn an được Lyudmila, Vương Trung đang định quay người đi quan sát tình hình thì đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất quan trọng, bèn hỏi Lyudmila: "Chúng ta... ừm..."

Lúc này mà hỏi Lyudmila xem mình là người nước nào thì có vẻ không hợp lý lắm, lỡ đâu lại đánh mất chút lòng tin ít ỏi vừa có được, mất đi người lính duy nhất này thì nguy.

Thôi, cứ ưu tiên sống sót trước đã.

À mà khoan, nếu như muốn sống sót, đầu hàng có được không nhỉ?

Dù sao mình cũng là người Trung Quốc, đâu cần phải liều mạng vì một đất nước mà mình còn chưa biết tên.

Có lẽ là biểu cảm của Vương Trung đã để lộ suy nghĩ của hắn, đúng lúc này Lyudmila lên tiếng: "Nếu anh muốn đầu hàng người Prosen, tôi sẽ bắn chết anh trước!"

Thôi xong, đường này đi không thông rồi.

Vương Trung thầm nghĩ, cứ đi một bước tính một bước vậy.

Hắn chạy đến chỗ lỗ hổng trên tường, nằm xuống, nhìn ra bên ngoài, đồng thời chuyển sang góc nhìn từ trên xuống.

Quả nhiên, địa hình của toàn bộ khu vực hình quạt phía trước đều được "thắp sáng".

Tất nhiên, một số tòa nhà cao hơn hai tầng vẫn che khuất tầm nhìn, tạo thành những mảng tối.

Trong phạm vi Vương Trung có thể nhìn thấy, kẻ địch đều hiện rõ mồn một. Thậm chí hắn còn nhìn thấy cả đội của Zakayev.

Bọn họ đang tiến về phía trước dọc theo một con hẻm, phía trước chính là kẻ địch.

Sau đó, Vương Trung trơ mắt nhìn họ chạm trán với kẻ địch, thậm chí còn không kịp suy nghĩ xem nên phản ứng như thế nào.

Kẻ địch có một chiếc xe bọc thép chở quân, súng máy trên xe lập tức khai hỏa, Thiếu tá đi đầu trúng đạn ngã xuống, thậm chí còn chưa kịp bóp cò.

Hai binh nhì đi theo Thiếu tá định bỏ chạy, nhưng bị đạn lửa của súng máy đuổi kịp, ngã gục xuống đất, cả đội bị tiêu diệt trong chớp mắt.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy giọng nói lo lắng của Lyudmila: "Tiếng súng gần quá, chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Thiếu tá Zakayev chết rồi, tất cả đều chết rồi. Vừa đụng độ với xe bọc thép của địch."

Lyudmila im lặng vài giây, hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Cô hoàn toàn không nghi ngờ việc tại sao Vương Trung lại biết chuyện này.

Vương Trung quan sát phía đông, nếu Zakayev tiến về phía đông, vậy có lẽ anh ta cho rằng quân ta đang ở hướng đó.

Cách đó khoảng ba khu nhà, Vương Trung nhìn thấy quân ta đang giao tranh.

Nhìn từ trên cao xuống thì có vẻ không xa lắm, vấn đề là trên đường có rất nhiều kẻ địch, còn có ít nhất mười chiếc xe tăng, xe bọc thép.

Vương Trung quan sát một lúc lâu, nhận thấy tuy kẻ địch đông nhưng thực ra có rất nhiều tòa nhà đã che khuất tầm nhìn của chúng, chỉ cần mình duy trì được góc nhìn từ trên xuống thì vẫn có thể len qua được.

Mấu chốt là hai điểm, thứ nhất là liệu có thể điều khiển bản thân di chuyển trong góc nhìn này hay không.

Dù sao thì hệ thống này cũng không có chuột, không thể nào giống như chơi game chiến thuật, click chuột một cái là quân lính di chuyển được.

Vương Trung chuyển mục tiêu sang bản thân, thử tưởng tượng xem có thể điều khiển hình nhân đang nằm sấp trên mặt đất kia di chuyển hay không.

Không ngờ vừa nghĩ xong, hắn đã thực sự di chuyển, thậm chí còn cảm nhận được cảm giác thân thể ma sát với mặt đất.

Cảm nhận được những điều này ở góc nhìn từ trên xuống thật sự rất kỳ lạ, hơn nữa Vương Trung còn cảm thấy đầu óc choáng váng dữ dội - có lẽ là do não bộ chưa thích ứng được với tình huống này, cảm giác do cơ thể truyền đến và hình ảnh trước mắt không khớp nhau gây ra chóng mặt.

Cũng giống như việc một số người bị say tàu xe vậy.

Vương Trung lại thử di chuyển một chút, kết quả là choáng váng đến mức không chịu nổi.

Hắn đành từ bỏ việc tự mình di chuyển ở góc nhìn này.

Vậy thì có thể điều khiển Lyudmila di chuyển không?

Hắn thử "phát công" về phía Lyudmila, muốn dùng ý nghĩ để chỉ huy cô, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Đột nhiên, Vương Trung nhận ra mình vừa làm một việc cực kỳ ngu ngốc: Mẹ kiếp, ý nghĩ cái khỉ gì, cứ trực tiếp ra lệnh là được rồi.

"Lyudmila", hắn nói, "Cô có nhìn thấy cửa sổ bên tay phải không, đi đến đó nhìn ra ngoài xem, cẩn thận một chút."

Lyudmila kinh ngạc: "Làm sao anh nhìn thấy phía sau?"

"Vừa rồi tôi có linh cảm. Nhanh lên!"

Lyudmila di chuyển đến bên cửa sổ, nhờ đó mà Vương Trung có được tầm nhìn phía sau căn phòng.

Được rồi!

Vậy thì lát nữa cứ để Lyudmila đi trước mở đường, mình đi theo sau!

Nhưng mà cứ để con gái người ta xông pha như vậy có phải là hơi hèn hèn không?

Sau một hồi do dự ngắn ngủi, Vương Trung đã trơ trẽn lựa chọn phương án có lợi cho sự sống của mình hơn.

Hắn nói: "Lyudmila, đại khái tôi biết đường đi rồi. Trình bắn súng của cô tốt, cô đi trước dẫn đường đi, chúng ta xuất phát thôi."

Chương 3: Bị thương**

Vì vậy, tiểu đội nhỏ của Vương Trung cứ thế lên đường.

Nói ra thì đúng là mất mặt, một người đàn ông to lớn như hắn lại để cho một cô gái nhỏ nhắn đi trước mở đường.

Nhưng mà lần cuối hắn sử dụng súng trường bắn đạn thật là lúc học quân sự ở trường đại học, tổng cộng bắn năm viên mà có một viên trượt mục tiêu.

Nếu hắn đi trước, gặp kẻ địch cho dù có nổ súng trước thì cũng chưa chắc đã bắn trúng, sau đó kiểu gì cũng toi đời.

Vương Trung sử dụng góc nhìn từ trên xuống để quan sát Lyudmila, phải công nhận là cô ấy có thân hình rất đẫy đà, khi di chuyển trông vô cùng quyến rũ, cho dù là nhìn từ trên xuống cũng rất rõ ràng.

Nhưng lúc này Vương Trung không còn tâm trí đâu mà để ý đến chuyện đó nữa, hắn đang tập trung cao độ quan sát động tĩnh của kẻ địch, đây là chiến trường, lơ là một chút là mất mạng như chơi.

Lyudmila đi đến ngã rẽ thì ngồi xổm xuống, cẩn thận thò đầu ra quan sát.

Vương Trung lập tức có được tầm nhìn toàn cảnh phía bên kia ngã rẽ, thậm chí còn có thể nhìn thấy tầng một của tòa nhà đối diện Lyudmila.

Nhờ có tầm nhìn này mà Vương Trung phát hiện ra có kẻ địch ở bên trái, có lẽ là vì bên trái là đường cái dẫn vào trung tâm thành phố.

Hắn muốn Lyudmila đi sang bên phải, bèn thử dùng ý nghĩ để chỉ huy cô, nhưng vô dụng.

Vậy là Vương Trung đành phải hạ giọng gọi: "Lyudmila!"

Cô gái quay đầu lại, Vương Trung chỉ sang bên phải: "Bên phải! Bên phải không có kẻ địch!"

Không phải Vương Trung không muốn ra lệnh một cách im lặng hơn, mà là hắn hoàn toàn mù tịt về các loại ám hiệu chiến thuật, lại càng không biết ám hiệu của thế giới này có giống với Trái Đất hay không.

Lyudmila rẽ sang phải, Vương Trung lập tức bám theo, hai người một trước một sau đi đến ngã rẽ tiếp theo, quả nhiên không gặp phải kẻ địch nào.

Cô gái dừng lại ở ngã rẽ, quay đầu lại nhìn Vương Trung với vẻ nghi hoặc: "Sao anh biết bên này không có kẻ địch?"

Vương Trung thuận miệng bịa chuyện: "Tôi đoán."

Lyudmila nhíu mày: "Đoán? Anh có biết nếu đụng phải kẻ địch là chúng ta tiêu đời không?"

Vương Trung: "Tôi biết. Lần này đi bên trái."

Hắn đã nắm được bí quyết nói chuyện khi sử dụng góc nhìn từ trên xuống, tuy vẫn còn hơi choáng váng do góc nhìn bị lệch nhưng không còn nghiêm trọng như ban nãy nữa.

Vì vậy, trong lúc nói chuyện với Lyudmila, hắn đã tranh thủ quan sát và xác nhận con đường bên trái không có kẻ địch, đồng thời tiếng súng lúc này cũng đang vọng đến từ bên trái.

Nếu lấy đông tây nam bắc làm mốc thì đó là hướng đông.

Nói cách khác, đi về hướng đông thì khả năng cao sẽ gặp được quân ta.

Lyudmila nhìn chằm chằm Vương Trung một lúc, cuối cùng vẫn quyết định nghe theo mệnh lệnh, khom lưng rẽ sang đường.

Vương Trung lập tức chuyển về góc nhìn bình thường - hắn vẫn chưa thể nào di chuyển khi sử dụng góc nhìn từ trên xuống, sẽ bị choáng váng đến mức không chịu được.

Ở góc nhìn bình thường, Vương Trung chạy đến ngã rẽ, thò đầu ra nhìn, vừa hay nhìn thấy bóng lưng của Lyudmila.

Tuy bóng lưng của cô gái rất hấp dẫn, nhưng góc nhìn này quá hạn chế, Vương Trung không chút lưu luyến mà chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, cảnh giác quan sát xung quanh.

Ngay khoảnh khắc hắn vừa chuyển đổi góc nhìn, hắn nhìn thấy một chiếc Jeep đang lao đến từ phía sau.

Hắn lập tức lao ra khỏi ngã rẽ, né tránh chiếc Jeep trong gang tấc.

Nhưng dưới góc nhìn từ trên cao quan sát cơ thể, cơn choáng váng ập đến, buộc Vương Trung phải thoát khỏi trạng thái đó, vịn tường nôn khan.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Vương Trung lập tức quay đầu chĩa súng, hóa ra là Lyudmila chạy về.

"Tôi thấy anh không ổn nên quay lại..." Cô gái lo lắng, "Mặt anh trắng bệch, đột nhiên bị sao vậy?"

Trong mắt Lyudmila, Vương Trung hoàn toàn khỏe mạnh bình thường, đột nhiên lại trắng bệch.

Vương Trung: "Tôi không sao!"

Choáng váng là vậy nhưng Vương Trung vẫn chưa quên chuyện chiếc xe jeep, bèn thò đầu ra ngoài liếc nhìn rồi chuyển sang góc nhìn từ trên cao.

Chiếc xe jeep quả nhiên đang chạy dọc theo con đường, trên xe có ba người, tài xế không mang vũ khí, viên trung sĩ ngồi ghế phụ mang theo súng tiểu liên, người ngồi sau có vẻ là sĩ quan, đầu đội mũ kê-pi.

Vương Trung: "Xe jeep, mau nấp đi!"

Ngay sau đó Vương Trung phát hiện ra hai bên ngõ hẻm không có tòa nhà nào mở cửa, muốn trốn cũng không kịp nữa.

Vương Trung lập tức đổi mệnh lệnh: "Không, lựu đạn!"

Nói xong, Vương Trung chuyển về góc nhìn thông thường, lấy quả lựu đạn ra, vặn nắp đuôi --

Đột nhiên, Vương Trung đổi ý, đưa quả lựu đạn cho Lyudmila bên cạnh: "Cô ném đi!"

Vương Trung chưa từng ném lựu đạn bao giờ, tự mình ném lỡ thành vụng.

Kẻ địch có súng tiểu liên, khoảng cách gần như vậy mà không nổ chết được chúng thì cả Vương Trung và Lyudmila đều phải bỏ mạng ở đây.

Lyudmila im lặng: "Tôi cũng chẳng ném bao nhiêu lần, dù sao tôi là xạ thủ, không giống như bắn súng và cưỡi ngựa, ở nhà thường xuyên luyện tập."

Vương Trung: "Vẫn hơn tôi, tôi nói ném thì cô thò người ra ném."

Vừa nói, Vương Trung vừa chuyển sang góc nhìn từ trên cao.

Khoan đã, có nên nhường góc khuất này không nhỉ?

Nhưng không còn thời gian nữa, chiếc xe jeep đã sắp đến gần, Vương Trung hét lớn: "Chính là lúc này!"

Lyudmila nhanh chóng lao ra khỏi góc khuất, giơ tay lên.

Vương Trung nhìn thấy một vật bay theo đường vòng cung rơi xuống xe địch.

Nhưng vật đó không phát nổ ngay!

Lyudmila vừa kéo chốt đã ném!

Vương Trung nhìn thấy viên sĩ quan ngồi ghế phụ chĩa súng tiểu liên vào Lyudmila!

Trong lúc nguy cấp, Vương Trung thò đầu ra hét lớn: "Bên này!"

Tên sĩ quan cũng rất căng thẳng, nghe thấy tiếng hét lập tức quay họng súng về phía Vương Trung bóp cò.

Vương Trung rụt đầu lại hơi chậm một chút, bả vai như bị ai đó giáng cho một búa tạ.

Tiếp đó là tiếng đạn tiểu liên bắn vào tường gạch ở góc tường.

Ngay sau đó, quả lựu đạn phát nổ.

Từ góc nhìn từ trên cao, Vương Trung nhìn thấy rõ ràng viên trung sĩ nổ súng bị hất văng khỏi xe, tài xế đập đầu vào vô lăng, ngất xỉu.

Chiếc mũ của viên sĩ quan ngồi sau bay lên, không biết sống chết ra sao.

Chiếc xe mất lái lao thẳng về phía Lyudmila!

Cô gái như một chú thỏ hoang nhanh nhẹn, nhẹ nhàng nhảy sang một bên né tránh.

Chiếc xe jeep đâm sầm vào một ngôi nhà bên đường.

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, vừa ra lệnh "nhặt súng tiểu liên của tên trung sĩ đó", vừa chuyển về góc nhìn thông thường kiểm tra vết thương.

Bả vai Vương Trung đỏ ửng, xé áo ra thì thấy một vết thương dài bằng ngón tay.

Khoảnh khắc nhìn thấy vết thương, cơn đau dữ dội ập đến - adrenaline đâu rồi?

Vương Trung vội vàng tìm kiếm túi cứu thương, xem bên trong có morphine hay không.

Vương Trung sờ soạng một hồi thì lấy ra được một chiếc túi cứu thương, kết quả mở ra chỉ thấy băng gạc và một gói bột màu trắng có ghi chữ "Sulfonamide".

Trong phim chiến tranh, hình như lúc cấp cứu, quân y thường đổ bột lên vết thương, nhưng Vương Trung không biết đó có phải là Sulfonamide hay không nên không dám đổ bừa, chỉ đành dùng băng gạc quấn chặt cánh tay đang chảy máu.

Nghe nói khi bị đau, não bộ sẽ tự tiết ra chất giảm đau, không biết có phải cơ chế này đã phát huy tác dụng hay không, sau khi Vương Trung băng bó xong thì cơn đau cũng giảm đi nhiều.

Lyudmila cầm súng tiểu liên đi tới, vừa nhìn đã thấy cánh tay Vương Trung: "Anh bị thương à?"

Vương Trung: "Không, tôi quấn chơi thôi."

Vương Trung cũng không biết tại sao mình lại nói đùa như vậy.

Lyudmila có vẻ nhẹ nhõm: "Trông không nghiêm trọng lắm."

Vương Trung: "Lấy được súng tiểu liên chưa? Đạn đâu?"

"Lấy hết rồi." Lyudmila vỗ vỗ túi đạn đeo bên hông.

Vương Trung liếc nhìn, kiểu đeo túi đạn ngang hông này trông giống quân Đức. Vương Trung lại nhìn kỹ khẩu súng tiểu liên vừa thu được, quả nhiên rất giống MP40.

Lyudmila nhận ra ánh mắt của Vương Trung, nói: "Tôi không rành dùng loại súng này lắm, hay anh cầm lấy đi, tôi tự tin hơn với súng trường."

Vương Trung chỉ vào vai mình: "Cô xem tôi bây giờ có thể cầm súng bắn được không?"

Thực ra, lúc này chỉ cần Vương Trung hơi dùng sức một chút là bả vai sẽ đau như cắt.

Lyudmila thở dài, nắm chặt khẩu súng tiểu liên, miệng lẩm bẩm: "Súng tiểu liên của quân Prosen tôi chỉ thấy kẻ địch sử dụng, may mà tôi biết tiếng Prosen, biết cái nào là chốt an toàn..."

Vương Trung: "Đi thôi, tiếng nổ của lựu đạn và vụ va chạm có thể đã khiến kẻ địch chú ý rồi đấy."

Lyudmila xoay người đi được hai bước thì ngoái đầu nhìn Vương Trung: "Hay để tôi dìu anh?"

Vương Trung đứng dậy: "Tôi trúng đạn tay, chứ có phải trúng đạn chân đâu. Đi thôi!"

Một lát sau, đội hai người Vương Trung lại di chuyển đến ngã tư.

Lyudmila vừa thò đầu ra, Vương Trung đã thấy ở phía bắc con đường, cách đó khoảng hai trăm mét, hai bên đang giao tranh ác liệt.

Quân đội mặc quân phục màu kaki đang chiếm giữ một tòa nhà nguy nga tráng lệ, nã đạn ra đường phố từ các ô cửa sổ.

Binh lính mặc đồ đen ẩn nấp sau những chướng ngại vật ở hai bên con đường lớn.

Vương Trung nhìn thấy hai chiếc xe tăng đang bốc cháy trên đường, có lẽ đã bị phá hủy bởi hỏa lực chống tăng của quân đội mặc quân phục kaki.

Nhưng kỳ lạ là, Vương Trung tìm mãi mà không thấy khẩu pháo chống tăng nào.

Đang thắc mắc thì Lyudmila quay đầu lại.

Vương Trung lập tức mất đi phần lớn tầm nhìn - hệ thống của Vương Trung chỉ có thể nhìn thấy hình quạt ở phía trước, rất giống cơ chế tầm nhìn trong các game chiến thuật thời gian thực hardcore như "Men of War".

Lyudmila nói với Vương Trung ở phía sau: "Nhanh lên! Chúng ta chỉ cần qua đường là có thể hội hợp với đồng đội!"

Vương Trung: "Cô cứ đi thẳng đi, tôi sẽ theo sau ngay."

Lyudmila: "Được rồi, để tôi đi thăm dò hỏa lực của địch cho anh."

Lời này của cô, chẳng phải là tôi đã chắc chắn không có kẻ địch mới để cô đi sao!

Chưa kịp để Vương Trung lên tiếng, Lyudmila đã đứng dậy, chạy vụt qua đường.

Sau khi xác định Lyudmila an toàn, Vương Trung mới chuyển về góc nhìn thông thường, bắt đầu di chuyển.

Lúc này, tầm nhìn của Vương Trung hoàn toàn bị giới hạn trong phạm vi cơ thể, không còn khả năng bao quát chiến trường, trong lòng Vương Trung cũng trở nên bất an, luôn có cảm giác sẽ có viên đạn bay tới từ đâu đó.

Đau dài không bằng đau ngắn!

Vương Trung hạ quyết tâm, co giò chạy như bay, lao ra khỏi ngã tư, băng qua con đường lớn.

Lyudmila đang nấp sau một cột đèn, tay cầm khẩu súng tiểu liên của địch, cảnh giác quan sát xung quanh.

Vương Trung vừa đến bên cạnh cô thì cánh cửa một cửa hàng bên đường mở ra.

Một người lính mặc quân phục kaki thò đầu ra: "Nhanh vào đây!"

Vương Trung vỗ vai Lyudmila: "Đi mau!"

Nói xong, Vương Trung lao vào cửa hàng trước, Lyudmila theo sát phía sau.

Chương 4: Bất ngờ

Sau khi xông vào trong phòng, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.

Không biết có phải do đã yên tâm hay không mà vết thương của Vương Trung bắt đầu đau nhức.

Vương Trung nói lớn: "Quân y!"

Ngay lập tức, một nữ quân y xuất hiện: "Ai gọi tôi đấy?"

"Tôi tôi!" Vương Trung giơ cao tay trái lên - tay phải bị thương không thể dùng sức, giơ lên cũng được nhưng sẽ rất đau.

Nữ quân y chạy đến, xé toạc ống tay áo của Vương Trung, nhanh chóng tháo băng gạc ra: "Ai băng bó thế này?"

Vương Trung: "Tôi tự băng. Vừa rồi tình huống cấp bách, chúng tôi vừa cho nổ một chiếc xe jeep của địch, không biết lúc nào chúng sẽ nghe thấy tiếng động mà tìm đến."

Nữ quân y: "Băng bó kém quá, lại còn chưa khử trùng, đã bắt đầu mưng mủ rồi, cậu đợi sốt cao đi là vừa. May mà viên đạn xuyên qua rồi."

Nói xong, cô lấy ra một gói bột màu vàng rắc lên vết thương của Vương Trung.

Vương Trung đau đến mức hét lên.

Nữ quân y trêu chọc: "Kêu gì chứ, bạn gái đang nhìn kìa."

Lyudmila vốn đang quan sát bên ngoài, nghe thấy vậy liền quay đầu lại: "Tôi không phải bạn gái anh ta. Tôi là xạ thủ, thuộc Sư đoàn Thần tiễn số 55, nhưng khẩu "Thần tiễn" của tôi đã bị xe tăng bắn hỏng rồi."

Nói đến đây, Lyudmila liếc nhìn Vương Trung, do dự một chút rồi nói: "Tôi may mắn thoát chết dưới sự chỉ huy của Trung tá Rokossovsky."

Thực tế thì Aleksei Konstantinovich Rokossovsky sau khi bị xe tăng bắn một phát đã chạy trối chết xuống tầng hầm - theo đúng nghĩa đen.

Lyudmila nói như vậy là để giữ thể diện cho Vương Trung.

Nhận ra điều này, Vương Trung lặng lẽ khép hai chân lại, sợ người khác nhìn thấy vết bẩn trên quần.

Vết bẩn đó không phải của Vương Trung, tốt nhất là không nên để ai phát hiện ra.

Viên sĩ quan vừa mở cửa cho hai người nhíu mày: "Khu vực phòng thủ của Trung tá Rokossovsky ở cách đây hai dãy nhà, chẳng lẽ sư đoàn đó đã tan rã rồi sao?"

Vương Trung nhớ lại những gì mình quan sát được từ tầng hai, dường như không hề thấy bóng dáng đội quân kaki nào đang kháng cự ở gần đó.

Vì vậy, Vương Trung đáp: "Vâng, sư đoàn của tôi đã tan rã."

Nguyên nhân tan rã ư, tất nhiên là do chỉ huy đã bỏ chạy, đội quân như vậy không tan rã mới lạ.

Viên sĩ quan chửi thề một câu, hung hăng vuốt bộ râu quai nón của mình.

Lyudmila liếc nhìn Vương Trung, nói: "Kẻ địch tấn công quá mạnh, chúng tôi không thể chống đỡ được."

Vương Trung chợt nhớ ra, Lyudmila gọi mình là Alyosha, đây là biệt danh của Aleksei, nếu đất nước này cũng có cách gọi tương tự như nước Nga ở thế giới của Vương Trung thì việc gọi biệt danh chứng tỏ quan hệ giữa hai người khá thân thiết.

Chắc chắn bây giờ Lyudmila che giấu cho Vương Trung cũng là vì mối quan hệ này.

Vương Trung cảm thấy hơi hụt hẫng.

Vương Trung còn tưởng rằng mình đã giành được sự tin tưởng của cô gái này.

Lyudmila nói tiếp: "Tôi muốn quay lại đội, sư đoàn của tôi được phân bổ rải rác cho toàn bộ Sư đoàn 79, chắc chắn vẫn còn đồng đội sống sót, tôi muốn gia nhập cùng họ."

"Cô đến thật đúng lúc," viên sĩ quan râu quai nón nói, "Tiểu đội của Thầy tu Yevmenko vừa mất một xạ thủ, tôi sẽ gọi người đưa cô qua đó, Stepan!"

Một người đàn ông trung niên lực lưỡng xuất hiện: "Quân sĩ trưởng, ngài gọi tôi?"

Viên sĩ quan râu quai nón chỉ vào Lyudmila: "Anh đưa nữ thượng úy này đến tiểu đội của Thầy tu Yevmenko, cô ấy là xạ thủ."

Người đàn ông gật đầu: "Đi theo tôi."

Lyudmila đứng dậy, tay phải nhẹ nhàng đặt lên vai Vương Trung: "Alyosha, anh bị thương rồi, hãy xuống phía sau dưỡng thương cho tốt. Nếu em không quay về được, hãy thay em chăm sóc bố mẹ."

Xem ra cô gái này rất thân thiết với gã trung tá tè ra quần kia.

Mặc dù Vương Trung không biết tên đất nước mà họ đang ở, cũng không có chút ý thức gì về việc bảo vệ đất nước, nhưng là một người đàn ông, khi người con gái đã sẵn sàng xông pha trận mạc thì Vương Trung không thể nào nhát gan được.

"Không," Vương Trung nói, "Tôi chỉ bị thương nhẹ, tôi vẫn có thể chiến đấu."

Lyudmila có vẻ ngạc nhiên, nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây rồi nở nụ cười ngọt ngào: "Không phải lúc này. Nếu anh lo lắng tôi coi thường anh thì cứ yên tâm. Tôi không thể nào coi thường anh được, anh vì cứu tôi mới bị thương."

Đúng là lúc đó, thấy tên địch sắp nổ súng bắn Lyudmila, Vương Trung đã hét lên để thu hút sự chú ý, sau đó mới bị trúng đạn.

Lyudmila nói tiếp: "Bây giờ anh rút khỏi chiến tuyến, sẽ không ai nói gì anh đâu, hãy dưỡng thương cho tốt, sau đó cho lũ Prosen kia nếm mùi lợi hại!"

Nói xong, Lyudmila kiên quyết xoay người, gật đầu với người đàn ông lực lưỡng: "Dẫn đường đi."

Hai người rời đi.

Viên sĩ quan râu quai nón vỗ tay: "Sheena, băng bó cho Trung tá cẩn thận, tìm cáng cứu thương đưa anh ta ra phía sau."

Vương Trung: "Không! Tôi có thể rút lui sau, nhưng tôi phải báo cáo tình hình tôi nắm được cho..."

Báo cáo cho ai?

Vương Trung không quen biết ai ở đây.

Khoan đã, trên giấy tờ tùy thân hình như có ghi phiên hiệu đơn vị, nhưng lúc nãy Vương Trung quá vội nên không nhớ rõ.

Chưa kịp để Vương Trung lấy giấy tờ ra, viên sĩ quan râu quai nón đã nói: "Báo cáo cho Công tước Vladimir?"

Vương Trung: "Đúng! Tôi từ khu vực của địch quay về, hơn nữa trên đường còn tiêu diệt được một chiếc xe jeep chở sĩ quan cấp cao!"

Thật ra Vương Trung cũng không biết tại sao mình lại cố gắng ở lại tiền tuyến lâu như vậy, kế hoạch ban đầu của Vương Trung là bảo vệ mạng sống trong thời loạn lạc này, muốn đạt được mục tiêu đó thì Vương Trung nên an tâm rút lui.

Có lẽ là do hành động của Lyudmila đã khích lệ Vương Trung.

Cũng có thể là Vương Trung không muốn bỏ Lyudmila ở lại tiền tuyến.

Vương Trung tranh thủ thời gian liếc nhìn giao diện hệ thống, phát hiện "quân bài" của Lyudmila đã biến mất, Vương Trung lại trở thành "vị tướng" không có quân.

Ngay lúc Vương Trung đang băn khoăn thì viên sĩ quan râu quai nón lên tiếng: "Được rồi, về lý thuyết mà nói thì ngài là Trung tá, chúng tôi chỉ có thể chấp hành mệnh lệnh của ngài. Anton!"

Một người lính khác bước vào phòng: "Có tôi!"

Viên sĩ quan râu quai nón: "Đây là Trung tá Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, đưa anh ta đến Sở chỉ huy."

"Cõng anh ta đi sao?" Người lính ngạc nhiên hỏi.

Vương Trung tự mình đứng dậy, đẩy nữ quân y đang định lau vết máu trên người ra: "Tôi tự đi được."

Người lính: "Mời anh đi theo tôi."

...

Vương Trung đi theo người lính vào sân sau, phát hiện bức tường đã bị đục một lỗ lớn, nhìn tình hình xung quanh thì có vẻ như là cố ý đục ra.

"Lỗ này là do các anh đục à?" Vương Trung hỏi người lính.

"Vâng, là Công tước ra lệnh đấy ạ." Người lính đáp với giọng điệu đầy tự hào, "Công tước có kinh nghiệm trong chiến tranh, ngài ấy nói như vậy có thể kết nối các khu vực phòng thủ lại với nhau. Chúng tôi phải mất cả đêm mới đục thông được những bức tường này. Tất nhiên là bom của quân Prosen cũng giúp ích rất nhiều!"

Vừa nói, hai người vừa đi qua một hố bom có đường kính năm, sáu mét, những tòa nhà xung quanh đã đổ sập một nửa.

"Anh thấy đỉnh chóp nhọn kia không? Đó là Nhà thờ St. Maria, nghe nói là công trình kiến trúc cách đây sáu trăm năm, được xây dựng bằng đá tảng, ngay cả pháo hạng nặng 155mm cũng không thể phá hủy! Bây giờ là Sở chỉ huy của Công tước đấy!"

Vương Trung nhìn theo hướng tay người lính chỉ, sau đó nhận ra trên đỉnh chóp nhọn không phải cây thánh giá mà là biểu tượng mặt trời.

Quả nhiên đây không phải Trái đất, ngay cả tôn giáo cũng khác.

Năm phút sau, Vương Trung đến trước nhà thờ.

Người lính giơ tay chào trước cửa, sau đó lớn tiếng báo cáo: "Trung tá Aleksei Konstantinovich Rokossovsky xin diện kiến!"

Ngay lập tức, một trung úy bước ra từ trong nhà thờ: "Trung tá đến rồi sao? Công tước đang đợi anh đấy."

Vương Trung khẽ nhíu mày, Công tước đang đợi mình?

Người lính giơ tay chào Vương Trung: "Tôi xin phép."

Vương Trung nhân cơ hội học theo cách chào của người lính, đáp lễ: "Cảm ơn anh, chúc anh may mắn."

Người lính không quay đầu lại, bước thẳng.

Vương Trung đi theo viên trung úy vào nhà thờ.

Mặc dù bên ngoài bầu trời đầy khói lửa, nhưng ánh nắng mặt trời vẫn xuyên qua những ô kính màu, phủ lên nội thất nhà thờ một sắc thái thiêng liêng.

Viên trung úy dẫn Vương Trung đi qua giáo đường, tiến vào phòng ăn thánh phía sau.

Nơi này hiện đã trở thành trung tâm chỉ huy, trong phạm vi có thể quan sát thấy ít nhất sáu chiếc radio và tám chiếc điện thoại. Tiếng "tích tắc" của điện báo quen thuộc trong những bộ phim chiến tranh cũ tràn ngập khắp căn phòng.

Một tấm bản đồ phòng thủ thành phố khổng lồ được treo trên bức tường phía bắc.

Trên bản đồ chi chít mũi tên biểu thị hướng tấn công của quân địch.

Công tước Vladimir đứng trước bản đồ, tay chắp sau lưng.

Viên trung úy đứng nghiêm chào: "Thưa ngài, Bá tước Rokossovsky đã đến."

Vương Trung nhíu mày, ở đây không gọi quân hàm mà lại gọi tước vị sao?

Công tước Vladimir nhìn Vương Trung: "Anh còn sống là tốt rồi, Hoàng thái tử đã đích thân gửi điện báo, yêu cầu tôi đảm bảo an toàn cho anh."

Hoàng thái tử?

Vương Trung cố gắng nhớ lại trang bị của cả hai bên mà mình đã nhìn thấy trên đường đi, rõ ràng đây là quân đội cấp độ Thế chiến thứ hai, sao lại có cả Hoàng thái tử?

Chẳng lẽ Thế chiến thứ nhất chưa diễn ra?

Cũng có khả năng, chẳng phải có người nói rằng kết thúc của Thế chiến thứ nhất thực chất chỉ là một hiệp định đình chiến vô thời hạn, Thế chiến thứ hai và Thế chiến thứ nhất vốn dĩ là cùng một cuộc chiến tranh sao.

Công tước Vladimir quay sang nói với viên tham mưu bên cạnh: "Nhanh chóng sắp xếp lực lượng, đưa Trung tá về Yekaterinburg."

Vương Trung: "Chờ đã! Tôi đến để báo cáo tình hình tiền tuyến!"

Công tước Vladimir dường như không nghe thấy lời Vương Trung nói, tiếp tục ra lệnh cho viên tham mưu: "À, chuẩn bị cho Trung tá một chiếc quần mới, vừa vặn một chút. Thợ may của tôi chắc hẳn có đủ vải."

Vương Trung cúi đầu xuống, nhận ra vết nước vẫn còn khá rõ, lúc nãy bọn họ chỉ giả vờ như không nhìn thấy.

Điều này khiến tai hắn nóng bừng, mặc dù vết nước đó không phải do hắn tạo ra.

Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên tiếng rít chói tai.

Sắc mặt Công tước Vladimir biến đổi dữ dội, ông ta gầm lên hết sức: "Là pháo hạm!"

Ngay sau đó, mái nhà bị một quả đạn pháo hạng nặng 381 mm xuyên thủng.

Chương 5: Lần Đầu Gặp Thần Tiễn

Cảm giác khi ăn một phát đạn pháo 381 mm ở cự ly gần là như thế nào?

Dù sao thì suy nghĩ của Vương Trung cũng đã dừng lại trong giây lát.

Hơn mười giây sau khi quả đạn pháo rơi xuống, hắn không thể suy nghĩ được gì, đầu óc ong ong như có hàng vạn tiếng chuông nhà thờ vang lên cùng lúc bên tai.

Trong tiềm thức, Vương Trung cho rằng mình chắc chắn đã bị điếc, bởi vì ngoài tiếng ong ong do não bị chấn động, hắn không thể nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác.

Nhưng hắn không bị điếc, sau một hồi ù tai, thính giác của hắn hồi phục được khoảng tám phần, mơ hồ nghe thấy những tiếng la hét thảm thiết từ một nơi không xa.

Vương Trung - Trung tá Aleksei Konstantinovich Rokossovsky cố gắng bò dậy khỏi mặt đất, nhìn quanh tòa nhà vốn là sở chỉ huy.

Toàn bộ phòng ăn bị đánh sập một nửa, phần còn lại cũng có thể nhìn thấy những vết nứt rõ ràng.

Mái nhà sụp đổ vùi lấp gần như tất cả điện thoại và máy điện báo, những người lính thông tin vận hành các thiết bị này và các sĩ quan tham mưu giám sát họ gần như đều đã chết.

Tiếng điện báo inh ỏi vừa rồi đã được thay thế bằng những tiếng la hét thảm thiết.

Vương Trung choáng váng, nhìn thấy một viên tham mưu đang cố gắng lôi cánh tay bị gãy của mình ra khỏi đống đổ nát, hắn mới chợt nhận ra mình nên kiểm tra xem bản thân có bị thương hay không.

Hình như không bị thương - ngoại trừ cánh tay đã bị thương trước đó.

Vương Trung thè lưỡi, lúc này đầu óc hắn mới coi như hoạt động trở lại, sau đó mồ hôi lạnh túa ra.

Vừa rồi mình đã né tránh lưỡi hái của Thần Chết trong gang tấc sao?

Hắn nhìn sang bên cạnh, thấy Công tước đang bị hai người lính canh đè lên, nằm úp mặt xuống đất.

Hai người lính canh chắc đã hy sinh, người bê bết máu.

Vương Trung loạng choạng bước tới, kéo hai người lính canh ra, phát hiện Công tước đang thoi thóp, đầu chảy đầy máu.

"Công tước Vladimir!" Vương Trung hét lớn, "Tôi đi tìm quân y ngay!"

"Đừng tìm nữa, đi mau!" Công tước chỉ nói được vài từ thì nhíu mày đau đớn, một lúc sau mới nói tiếp, "Bọn chúng có thể dùng chiến hạm bắn phá chúng ta, chứng tỏ... chứng tỏ Hải quân đã không cản được quân địch, thành phố này... không giữ được nữa!"

Nói xong, Công tước nghiêng đầu tắt thở.

Lúc này, quân y cũng đã đến, là một người lính to cao lực lưỡng, anh ta thô bạo đẩy Vương Trung ra, kiểm tra mạch đập ở cổ Công tước.

"Tôi cần phải xoa bóp tim cho Công tước ngay tại đây!"

Vương Trung lùi lại một bước, nhường chỗ cho quân y.

Lúc này, hắn nghe thấy có người gọi mình: "Trung tá! Chúng ta phải làm gì bây giờ?"

Vương Trung nghi hoặc quay đầu lại nhìn người vừa hỏi.

Cấp bậc trên vai người đó thấp hơn Vương Trung một bậc, là một Đại úy, có mái tóc màu nâu đỏ - có lẽ Vương Trung đã bị choáng, lúc này trong đầu hắn lại nảy ra suy nghĩ, trong các game Nhật Bản, những người có màu tóc này thường là nhân vật chính.

Viên Đại úy tóc đỏ lặp lại câu hỏi vừa rồi: "Trung tá! Bây giờ chúng ta phải làm gì?"

Vương Trung chỉ vào mình: "Anh đang hỏi tôi sao?"

Đại úy: "Vâng, ngài là sĩ quan cấp cao nhất mà tôi tìm thấy!"

Vương Trung liếc nhìn Công tước, thấy người quân y lực lưỡng kia đang cố gắng hồi sức tim phổi cho Công tước, xem ra hiện tại vẫn chưa có hy vọng cứu sống.

Hắn chỉ đành quay đầu lại: "Cậu tiếp tục tìm kiếm những người khác đi, chắc chắn vẫn còn người sống sót."

Đại úy: "Tôi đã tìm rồi! Sau khi pháo kích kết thúc, tôi đã tìm kiếm khắp nơi, đã tìm suốt hai mươi phút rồi."

Vương Trung cau mày, cuối cùng hắn cũng nhận ra mình không phải chỉ choáng váng trong một phút, mà là bất tỉnh ít nhất hai mươi phút. Không có gì lạ khi Công tước không qua khỏi, hóa ra là ông ta đã nằm dưới hai thi thể kia và chảy máu trong suốt thời gian dài như vậy.

Vương Trung: "Ừm, tôi hơi choáng, xác nhận lại tình hình một chút đã. Bây giờ anh tập hợp được bao nhiêu người?"

Thực ra điều Vương Trung muốn hỏi nhất là "Đất nước của chúng ta tên là gì", đáng lẽ trên giấy tờ của hắn phải có ghi, nhưng hắn quên mất không xem, lúc nãy chỉ lo xem tên mình là gì, không để ý đến tên quốc gia.

Bây giờ cũng không tiện lấy giấy tờ ra để kiểm tra, dù sao tình hình đang rất khẩn cấp.

Đại úy đáp: "Tôi đã tập hợp được lực lượng hậu cần và bệnh viện dã chiến của Sở chỉ huy. Tiểu đoàn cảnh vệ đã bỏ chạy hơn nửa, liên lạc cũng bị cắt đứt, hiện tại chúng ta không thể liên lạc được với bất kỳ đơn vị nào."

Vương Trung cau mày: "Tiểu đoàn cảnh vệ đã bỏ chạy?"

Đại úy: "Tiểu đoàn trưởng của tiểu đoàn cảnh vệ chắc đã chết trong vụ nổ, tôi không tìm thấy các sĩ quan khác, dù sao tình hình hiện tại…"

Ngay lúc này, người quân y đang cấp cứu Công tước buông tay, lắc đầu với người sĩ quan bên cạnh.

Tên sĩ quan kia kêu lên: "Xong rồi, Công tước đã chết, tất cả các sĩ quan cấp cao đều đã hy sinh! Chỉ còn lại gã tình nhân của Công tước phu nhân và tên em vợ hèn nhát của Hoàng thái tử! Chạy thôi!"

Không biết Vương Trung lấy đâu ra sự quyết đoán, hét lớn: "Bắt lấy hắn ta, xử tử ngay!"

Vài người lính bên cạnh theo bản năng làm theo lệnh của Vương Trung, nhưng sau khi bắt được tên sĩ quan kia, họ lại do dự.

Tên sĩ quan kia vẫn gào lên: "Bọn mày bị điên rồi! Tao mới là người chỉ đường sống duy nhất! Nhìn quần của tên Trung tá kia kìa, chính hắn ta cũng tè ra quần rồi! Chúng ta bắt mấy tên to đầu này, đầu hàng người Plosan thôi!"

Vương Trung còn cố tình cúi đầu xuống kiểm tra, xác nhận mình không tè ra quần trong lúc bị pháo kích.

Tên sĩ quan kia vẫn đang la hét, những người lính bắt giữ hắn ta rõ ràng đang do dự.

Vương Trung đột nhiên nhận ra, lúc này nếu không quyết đoán, quân đội sẽ tan rã mất.

Nếu quân đội tan rã, số phận của hắn sẽ nằm trong tay người khác, chỉ có quân đội mới có thể tự mình nắm giữ vận mệnh.

Hắn rút súng lục ra, nhưng vừa giơ súng lên, vết thương trên vai lại đau nhức.

Hắn nghiến răng, chĩa súng lục vào tên sĩ quan vẫn đang gào thét.

Trước khi bóp cò, hắn không hề do dự, nhưng phát súng đầu tiên lại đi chệch hướng, chỉ bắn bay mũ của tên sĩ quan. Hắn bắn phát thứ hai, nhưng chỉ trúng vào bức tường phía xa.

Có vẻ như bắn vào đầu ở khoảng cách này là quá khó đối với một người lần đầu tiên bắn súng lục, lại còn bị thương ở vai.

Vì vậy, Vương Trung tiến lên vài bước, vừa rút ngắn khoảng cách, vừa chuyển mục tiêu sang ngực, bóp cò ba lần liên tiếp ở cự ly chưa đầy ba mét, tiếng la hét của tên sĩ quan kia đột ngột im bặt.

Trước đó, khi cho nổ tung chiếc xe của người Plosan, Vương Trung không phải là người trực tiếp ra tay. Đây là lần đầu tiên Vương Trung nổ súng vào con người, cũng là lần đầu tiên giết người.

Vương Trung cảm thấy bình tĩnh đến bất ngờ, có lẽ là do đã nhìn thấy quá nhiều người chết nên thành quen?

Hắn hạ súng xuống, nói với những người lính đang khống chế tên sĩ quan kia: "Các cậu làm tốt lắm. Tôi sẽ tiếp quản quyền chỉ huy, đưa mọi người về nhà."

Một trong hai người lính nói: "Nhà của tôi ở ngay đây, thành phố này."

Vương Trung ngẩn người, lúc này hắn mới nhớ ra những người này đang bảo vệ chính quê hương của họ. Còn hắn, thậm chí còn không biết tên quốc gia của mình là gì.

Nếu chỉ muốn bảo toàn tính mạng, hắn hoàn toàn có thể cởi bỏ quân phục, lẩn trốn và sống như một người bình thường.

Dù sao hắn cũng không phải là sĩ quan, cũng không phải là người của đất nước này, hắn không có nghĩa vụ phải chiến đấu cho đất nước này.

Ngay khi Vương Trung nghĩ như vậy, hắn đột nhiên nhớ đến Lyudmila.

Nếu hắn bỏ chạy, đội quân này tan rã, Lyudmila sẽ ra sao?

Vương Trung không có lòng trung thành với đất nước mà ngay cả tên hắn còn không biết, nhưng hắn quen biết Lyudmila, cô gái ấy vẫn đang chiến đấu.

Hắn còn muốn gặp lại Lyudmila một lần nữa, muốn nói cho cô ấy biết rằng hắn không phải là kẻ hèn nhát, muốn gột rửa ấn tượng xấu xí mà tên nhát gan trước khi xuyên không kia để lại.

Vì vậy, Vương Trung quyết tâm, hắn nói với người lính bản địa kia: "Cậu nói đúng, đây chính là nhà của chúng ta. Bọn Đức - bọn Plosan muốn cướp đi, chúng ta tuyệt đối không cho phép!"

Mẹ kiếp, suýt nữa thì nói "bọn Đức" rồi, bộ quân phục màu đen của người Plosan quả thực toát ra phong cách rất giống quân Đức.

Vương Trung quay sang nói với Đại úy: "Tên anh là gì?"

"Sergei Nikolayevich Romanov."

Vương Trung vô thức hỏi: "Anh là người Hoàng tộc sao?"

Đại úy có chút khó hiểu: "Không phải. Hoàng tộc mang họ Antonov."

Vương Trung: "Tôi biết. Vừa rồi tiếng pháo làm tôi bị ù tai, nghe không rõ lắm."

Hắn thuận miệng giải thích một câu, sau đó tiếp tục nói chuyện chính: "Cố gắng khôi phục liên lạc với tiền tuyến, tổ chức người tiếp quản trận địa của tiểu đoàn cảnh vệ, tập hợp những người lính sẵn sàng tiếp tục chiến đấu."

Có lẽ do Vương Trung nói hơi to, một ít đá vụn và bụi bẩn trên trần nhà rơi xuống.

Vương Trung ngẩng đầu nhìn lên trời: "Ở đây không an toàn, gần đây có ngôi nhà nào kiên cố hơn không?"

Sergei: "Gần đây có một tòa nhà ngân hàng, được xây dựng bằng bê tông, còn khá nguyên vẹn."

Vương Trung: "Chúng ta chuyển đến đó."

Nói xong, hắn sải bước rời khỏi phòng ăn đang lung lay sắp đổ.

Nhà nguyện bên ngoài cũng bị đánh bom tan hoang, những ô kính màu sắc rực rỡ từng khiến Vương Trung ấn tượng trước đó giờ đã vỡ vụn thành từng mảnh.

Tòa nhà ngân hàng đã không còn một bóng người, tiểu đoàn cảnh vệ đã bố trí trận địa súng máy ở đây, nhưng hiện tại không còn ai trấn giữ.

Vương Trung quay đầu lại nói với hai người lính vẫn luôn đi theo: "Đưa súng máy lên."

Hai người lính lập tức đi qua.

Lúc này, từ xa vang lên tiếng súng dữ dội, xem ra quân Plosan đã tấn công.

Vương Trung: "Tôi lên sân thượng đây."

Nói xong, hắn chạy lên cầu thang, ba bước gộp làm hai, lao thẳng lên sân thượng.

Sân thượng không hề có lan can, vì vậy Vương Trung chỉ có thể nằm sấp xuống gần mép, giơ ống nhòm lên quan sát. Hoặc có thể nói là giả vờ quan sát, trên thực tế, hắn đã chuyển sang góc nhìn từ trên cao - góc nhìn từ trên cao rõ ràng hơn nhiều so với nhìn bằng ống nhòm!

Đầu tiên, hắn xác nhận biểu tượng của đơn vị trên giao diện, kết quả phát hiện chỉ có thêm một thẻ bài có tên là "tàn quân", khi di chuyển sự chú ý lên đó, dòng mô tả hiện ra:

Một đám ô hợp gồm các bác sĩ, y tá của bệnh viện dã chiến, nhân viên hậu cần và đội quân nhạc chưa từng trải qua trận mạc, có lẽ họ thổi kèn còn giỏi hơn là chiến đấu.

Vương Trung thè lưỡi.

Mặc dù chỉ là một đám tàn quân, nhưng Vương Trung vẫn có được tầm nhìn của họ, chỉ là tất cả các góc nhìn đều chồng lên nhau, không hiển thị cụ thể là đến từ ai.

Về phần điều khiển, hắn càng không thể làm gì hơn, ngay cả Sergei ở ngay bên cạnh, hắn cũng không thể dùng ý niệm để chỉ huy, mà phải trực tiếp ra lệnh.

Tuy nhiên, dựa vào bản hack, Vương Trung có thể nhìn thấy rõ ràng diễn biến trận chiến đang diễn ra ở khu phố bên kia.

Quân Plosan đang tiến công dọc theo trục đường chính theo hướng đông tây của thành phố. Trong khi đó, những người lính mặc quân phục màu kaki đang dựa vào một tòa nhà năm tầng kiên cố để chống trả - chính là tòa nhà mà Vương Trung đã nhìn thấy trên đường chạy trốn.

Viên sĩ quan già đã đưa Vương Trung đến Sở chỉ huy và đội quân của ông ta chắc chắn đang ở trong một tòa nhà nào đó ở phía nam tòa nhà này.

Không biết Lyudmila đang ở đâu…

Vừa nghĩ đến đó, Vương Trung đã nhìn thấy một cảnh tượng nằm ngoài dự đoán của hắn: một quả tên lửa được bắn ra từ cửa sổ của một tòa nhà hai tầng, kéo theo một vệt khói dài, xuyên qua cả con phố, bắn trúng chiếc xe tăng Plosan vừa lộ diện.

Chiếc xe tăng lập tức dừng lại, cửa sập trên nóc xe bốc cháy dữ dội, ngay sau đó, những tên lính tăng toàn thân bốc lửa chui ra khỏi xe, lăn lộn trên mặt đất để dập lửa.

Ngay sau đó, đạn dược bên trong xe tăng phát nổ, tháp pháo bị hất tung lên cao.

Bazooka? RPG?

Vương Trung nhìn khoảng cách, cảm thấy có gì đó không đúng, thứ này đã bay được hơn một nghìn mét. Ở khoảng cách như vậy, đừng nói là những loại súng phóng lựu như Bazooka có bắn xa được như vậy hay không, chỉ riêng việc ngắm bắn đã là một vấn đề lớn.

Ở khoảng cách xa như vậy, xe tăng chỉ là một chấm nhỏ, huống chi còn ở trong môi trường phức tạp của thành phố.

Lúc này, một từ ngữ hiện lên trong đầu Vương Trung: Thần Tiễn.

Chẳng lẽ Thần Tiễn là một loại tên lửa?

Vậy "Người Cầu Nguyện" là nhân viên điều khiển vô tuyến điện?

Chương 6: Ác Quỷ Trong Khói Lửa

Để xác nhận điều này, Vương Trung hỏi Đại úy Sergei đang nằm úp sấp bên cạnh: "Thần Tiễn là một loại tên lửa sao?"

"Đúng vậy."

Vương Trung tiếp tục xác nhận: "Được dẫn đường bởi Người Cầu Nguyện?"

"Người Cầu Nguyện cầu nguyện Thượng Đế, sau đó Thượng Đế sẽ dẫn đường cho Thần Tiễn."

Sergei dường như đang cố gắng để giọng nói của mình trở nên thành kính hơn, nhưng hắn ta đã thất bại.

Lúc này, Vương Trung đã xác định rằng Thần Tiễn là một loại vũ khí được dẫn đường bằng sóng vô tuyến hoặc dây dẫn, chỉ có điều thế giới này có thể là được xây dựng lại sau khi nền văn minh bị hủy diệt, công nghệ cổ xưa dùng để chế tạo Thần Tiễn là thứ mà con người hiện đại không thể nào phân tích được.

Là một game thủ kỳ cựu của tựa game "Chiến tranh thế giới: Red Dragon", hắn ngay lập tức nhận ra tầm quan trọng của loại tên lửa chống tăng này trong tình hình hiện tại.

Vương Trung: "Sergei, phái người liên lạc với đội Thần Tiễn. Đó chắc hẳn là đội Thần Tiễn của thầy tu Yevmenko."

Lyudmila đã gia nhập đội Thần Tiễn của thầy tu Yevmenko, và Vương Trung nhớ rất rõ, đội của thầy tu Yevmenko đã mất Người Cầu Nguyện, vì vậy Lyudmila mới được bổ sung vào đội.

Đại úy Sergei: "Rõ."

Vương Trung tiếp tục quan sát tiền tuyến.

Sau khi mất một xe tăng, quân địch vẫn không dừng tấn công.

Người Plosan sử dụng súng cối bắn ra màn khói, che khuất tầm nhìn của đội Thần Tiễn, sau đó chiếc xe tăng thứ hai đẩy xác chiếc xe tăng đang bốc cháy lao lên.

Vương Trung thốt lên: "Kinh nghiệm của bọn chúng thật phong phú."

Đại úy Sergei: "Ngài không nhận ra sao? Trên tay áo của bọn chúng có biểu tượng hoa diên vĩ, đó là minh chứng cho việc bọn chúng đã tham gia trận Carillon."

Vương Trung hoàn toàn không biết trận Carillon là trận gì, hắn cũng không dám hỏi, nhỡ đâu đó là kiến thức mà ai cũng biết trên thế giới này thì sao?

Nhưng Carillon - trong lịch sử Trái Đất có triều đại Carolingian của Pháp, chẳng lẽ ở thế giới này, nước Pháp cũng bị quân Đức, à không, bị quân Plosan đánh bại chớp nhoáng sao?

Vậy thì những tên lính Plosan đang tấn công này, chính là những lão binh từng tham gia trận đánh chớp nhoáng Carillon?

Vương Trung đang suy nghĩ, thì thấy đội Thần Tiễn vừa mới phóng tên lửa rời khỏi vị trí ban đầu, dường như đang định di chuyển về phía trước, vượt qua màn khói.

"Cái quái gì vậy?" Vương Trung lẩm bẩm, "Tiến về phía trước quả thực có thể vượt qua màn khói, nhưng như vậy các người chỉ cách xe tăng khoảng hai, ba trăm mét, xe tăng thậm chí có thể dùng súng máy bắn trúng các người!"

"Hả?" Đại úy Sergei khó hiểu lên tiếng, "Tôi đâu có ra lệnh tiến lên?"

Vương Trung: "Tôi không nói anh! Đội của thầy tu Yevmenko đang di chuyển về phía trước, quá nguy hiểm! Ngăn họ lại!"

Đại úy Sergei nghi hoặc nhìn về phía xa, tầm nhìn của hắn chỉ có thể nhìn thấy một đống nhà cửa, căn bản không nhìn thấy đội của thầy tu Yevmenko.

Trên thực tế, nếu không có góc nhìn từ trên cao, thì không thể nào nắm bắt được tình hình tiền tuyến chi tiết như vậy từ vị trí trên sân thượng, tầm nhìn của họ phần lớn đều bị các tòa nhà che khuất.

Đại úy Sergei: "Tôi thậm chí còn không biết họ ở đâu. Sao ngài lại nhìn thấy được?"

Vương Trung im lặng, giải thích về bản hack này khá phiền phức, sau này phải chú ý, chỉ ra lệnh, không giải thích lý do tại sao lại ra lệnh như vậy.

Lúc này, thông qua góc nhìn từ trên cao, Vương Trung đã xác nhận Lyudmila thực sự ở đó - vóc dáng của cô ấy quá đẹp, cộng thêm mái tóc bạc, dù nhìn từ trên cao cũng có thể dễ dàng nhận ra cô ấy.

Hiện tại, việc cấp bách nhất là ngăn đội Thần Tiễn lao lên tìm chết, nhưng hiện tại không có cách nào liên lạc với họ.

Vương Trung đang đau đầu, thì Sergei lên tiếng: "Đã liên lạc được với pháo binh ở hậu phương, chỉ huy pháo binh muốn nói chuyện với ngài."

Vương Trung chuyển góc nhìn trở lại, nhận lấy ống nghe - lúc này hắn mới nhận ra, không biết từ lúc nào mà người lính thông tin đã kéo dây điện thoại lên sân thượng.

"Ta là Vương... Bá tước Rokossovsky, mời nói."

Suýt chút nữa nói "Ta là Vương Trung" rồi!

"Bá tước Rokossovsky? Sao lại là ông chỉ huy?" Bên kia điện thoại hết sức kinh ngạc, "Thôi xong..."

Vương Trung vô cùng kinh ngạc, từ tin tức Công tước tiết lộ trước đó, vị bá tước Rokossovsky này chính là bằng hữu của hoàng thái tử, đám người này lại biểu đạt ý kiến đối với bá tước Rokossovsky trắng trợn như thế...

"Công tước Vladimir đã hy sinh, trúng đạn pháo của chiến hạm Prosen. Chúng tôi tổn thất nặng nề. Nếu như anh gọi điện thoại tới để chế nhạo, vậy bây giờ có thể cúp máy."

"Không, chờ chút. Tôi gọi điện thoại tới là để báo cho ông biết, quân Prosen sắp đánh đến trận địa pháo binh của chúng ta rồi, tôi còn có thể chi viện cho ông một đợt. Tiếp theo, các ông chỉ có thể chiến đấu trong tình huống không có hỏa lực yểm trợ."

Vương Trung lập tức kéo góc nhìn ra xa nhất, từ độ cao này nhìn xuống, khiến người ta có cảm giác như đang dùng Google Earth để xem bản đồ vệ tinh.

Sau đó, điều bất ngờ đã xảy ra, trên "bản đồ vệ tinh" này, lại có ký hiệu của các đơn vị quân đội.

Vị trí của Vương Trung có một dấu hiệu hình chữ nhật cộng X, ký hiệu này đại diện cho bộ binh, mà phía đông thành phố, thì có dấu hiệu đại diện pháo binh.

Hiện tại ký hiệu này có màu xanh lá cây, hơn nữa Vương Trung cảm giác như có thể nhìn thấy được những gì mà họ nhìn thấy.

Hắn tiến lại gần xem, quả nhiên có thể nhìn thấy khung cảnh từ vị trí của pháo binh.

Chẳng lẽ là bởi vì hiện tại đang gọi điện thoại sao?

Lúc Vương Trung còn đang mải nghiên cứu bản hack của mình, bên kia điện thoại nói: "Cho tôi tọa độ, tôi sẽ cho bắn hết số đạn pháo còn lại. Sau đó, các ông tự lo liệu lấy!"

Lúc này Vương Trung đột nhiên chú ý tới, trên trận địa pháo binh còn có không ít đạn khói.

Hắn bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng.

Vương Trung: "Bên anh có đạn khói?"

Điện thoại bên kia im lặng một giây, đáp: "Có. Sao thế?"

Vương Trung: "Tôi cho anh một tọa độ, bắn hết số đạn khói về đó."

Nếu quân Prosen có thể dùng khói để che khuất tầm nhìn của tiểu đội Thần Tiễn, tạo điều kiện cho xe tăng của bọn chúng có thể chiến đấu ở

khoảng cách mà chúng thành thạo, vậy thì tại sao chúng ta lại không thể làm như vậy?

Dùng khói để che khuất hoàn toàn tầm nhìn, sau đó cho bộ binh xung phong, đánh giáp lá cà với quân địch.

Trong cận chiến, hỏa lực bắn thẳng của xe tăng sẽ không thể phát huy tác dụng.

Đương nhiên, làm như vậy đồng nghĩa với việc hỏa lực của súng máy cũng sẽ bị vô hiệu hóa, nhưng súng máy vốn dĩ sẽ bị xe tăng của kẻ địch tập trung tiêu diệt.

Vấn đề duy nhất chính là, liệu rằng sĩ quan chỉ huy tiền tuyến có thể lĩnh ngộ được ý nghĩa của đợt khói này hay không, có thể nắm lấy cơ hội để phản công hay không.

Nhưng Vương Trung cũng chẳng bận tâm nhiều đến vậy, mục tiêu của hắn kỳ thật chỉ là cứu Lyudmila - nếu như tầm nhìn của xe tăng địch bị khói che khuất hoàn toàn, vậy thì tự nhiên chúng cũng sẽ không thể nào khai hỏa vào tiểu đội Thần Tiễn của Lyudmila được nữa.

Vương Trung điều chỉnh góc nhìn, góc nhìn từ trên cao này của hắn có hiển thị tọa độ, chỉ cần đọc ra là được.

Hắn không hề hay biết, Sergey thượng úy bên cạnh đang trợn tròn mắt, miệng há hốc.

Vương Trung vừa dứt lời, bên kia lập tức lặp lại tọa độ một lần, đồng thời xác nhận mệnh lệnh: "Bắn tất cả số đạn khói còn lại vào tọa độ này, đúng không?"

Vương Trung: "Đúng, bắn hết đi. Đừng bắn đạn thật, tọa độ này nằm giữa khu vực giao tranh của hai bên, rất có thể sẽ bắn nhầm vào quân ta."

Đạn khói không có sức sát thương, chỉ cần không xui xẻo bị bắn trúng trực tiếp, sẽ không gây thương vong.

"Hiểu rồi. Bắn hết số đạn khói này, chúng tôi sẽ phải rút lui. Súng máy của quân địch đã bắn tới vị trí của chúng tôi rồi, ông hiểu chứ?"

"Rõ! Khai hỏa đi!"

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng gầm thét: "Khai hỏa!"

Sau đó, điện thoại bị cúp máy.

Vương Trung dùng góc nhìn từ trên cao để quan sát hiệu quả, lúc này, hắn nghe thấy Sergey kinh ngạc hỏi: "Ông chỉ nhìn qua kính viễn vọng một chút, vậy mà đã có thể báo ra tọa độ chính xác sao?"

"Phải." Vương Trung thuận miệng đáp.

"Nhưng mà... Nghe nói tất cả các môn quân sự, điểm số của ông đều bằng không!" Thượng úy Sergey nói.

Vương Trung thầm nghĩ, trùng hợp như vậy sao? Vậy thì tốt quá rồi, dù sao tôi cũng chẳng có chút kiến thức quân sự nào, về sau không cần lo lắng bị lộ tẩy nữa.

Hắn vừa nghĩ như vậy, thì đạn khói đã rơi xuống.

Trong nháy mắt, toàn bộ khu phố, bất kể là quân ta hay quân địch, đều bị bao phủ trong làn khói trắng.

Ngay cả góc nhìn từ trên cao của Vương Trung cũng bị che khuất, không thể nhìn thấy gì nữa.

Tiếp theo, phải xem sĩ quan chỉ huy bộ binh tiền tuyến có phải là kẻ nhát gan hay không.

Vương Trung vừa nghĩ như vậy, thì nghe thấy từ trong làn khói đặc truyền đến tiếng hô xung phong vang dội: "Ura!"

Chương 7: Ura!

Thời gian lùi lại một chút.

Trung tá Ivan Panteleyevich Yegorov, Trung đoàn trưởng Trung đoàn Amur số 3, khi nhìn thấy xe tăng của quân địch bị Thần Tiễn phá hủy, lập tức hoan hô: "Làm tốt lắm!"

Tham mưu trưởng Pavlov, xuất thân quý tộc, nhíu mày.

Nhưng Yegorov nào bận tâm đến điều đó. Nhìn tên là biết, ông ta và đám quý tộc kia không thể nào hòa hợp được.

Bọn quý tộc rất thích đặt những cái tên cầu kỳ, hoa mỹ, tuyệt đối sẽ không bao giờ đặt những cái tên tầm thường, phổ biến như Ivan.

Ivan Panteleyevich Yegorov xuất thân nông dân, nhờ chiến công trong nội chiến và Chiến tranh Mùa đông mà được thăng lên chức Trung đoàn trưởng, nghe nói nếu không phải nội chiến và cuộc thanh trừng sau đó đã cướp đi sinh mạng của hầu hết sĩ quan quý tộc, thì căn bản sẽ không tới lượt Yegorov làm Trung đoàn trưởng.

Tham mưu trưởng Pavlov, xuất thân quý tộc, ngay từ đầu đã khinh thường Yegorov, lúc chiến tranh mới bắt đầu, hắn thậm chí còn muốn thay thế Yegorov chỉ huy quân đội, nhưng đã bị bác bỏ.

Không chỉ như thế, để khỏi phải nghe Pavlov lải nhải, Yegorov còn chạy ra tiền tuyến, ném cái vỏ rỗng Trung đoàn bộ lại cho gã quý tộc kia.

Yegorov cứ nghĩ rằng, gã quý tộc kia không có gan ra tiền tuyến, nào ngờ Pavlov lại mặt dày bám theo, còn cằn nhằn, bắt bẻ nhiều gấp bội.

Sau đó, cuộc tấn công của quân Prosen đã chứng minh rằng, kinh nghiệm chiến đấu trong nội chiến và Chiến tranh Mùa Đông của Yegorov quả thật rất hữu hiệu, giúp giảm thiểu thương vong cho quân đội rất nhiều.

Nhưng kinh nghiệm của Yegorov không thể nào bù đắp được sự chênh lệch giữa hai bên về kinh nghiệm chiến đấu, vũ khí và sự chuẩn bị cho chiến tranh.

Đại bộ phận binh sĩ của Trung đoàn Amur số 3 đều là tân binh, hơn nữa, bọn họ hoàn toàn không được chuẩn bị kỹ càng cho cuộc chiến sắp tới.

Trên thực tế, toàn bộ đế quốc đều không hề chuẩn bị cho chiến tranh.

Một ngày trước khi chiến tranh bùng nổ, tể tướng đế quốc còn lớn tiếng tuyên bố trên đài phát thanh rằng, chiến tranh sẽ không xảy ra, mục tiêu của quân Prosen là phương Tây.

Trong tình thế bị động, phải ứng chiến vội vàng, có thể cầm cự được đến mức này, Yegorov đã thấy mãn nguyện rồi.

Ông ta gào to: "Đừng sợ! Cứ nấp sau tường mà bắn, thậm chí không cần nhắm bắn! Kẻ địch cũng là người, bọn chúng cũng sẽ sợ hãi khi đạn bay vèo vèo qua tai! Cứ liên tục lên đạn, bóp cò! Đừng suy nghĩ gì cả!"

Trong lúc ông ta nói, tại vị trí súng máy cách đó không xa, khẩu súng máy Maxim đang gào rú dữ dội.

Đột nhiên, một quả đạn pháo bắn trúng bao cát chắn trước vị trí đặt súng máy.

Vụ nổ đã nuốt chửng những lời nói tiếp theo của Yegorov.

Công sự được xây dựng tạm bợ căn bản không thể nào chống đỡ được hỏa lực của xe tăng.

Cả bệ súng, bánh xe, tấm chắn, toàn bộ súng máy nặng tới mấy chục cân, vậy mà bị hất tung lên giống như một món đồ chơi, lộn nhào trên mặt đất.

Tay súng máy bị vụ nổ thổi bay nửa người trên, trợ thủ nạp đạn bị xé mất một bên vai, lộ ra xương trắng.

Tiếng kêu gào thảm thiết vang vọng khắp gian phòng rộng lớn.

"Đừng có mà kêu la!" Yegorov gầm lên: "Suka Blyat! Phó xạ thủ! Nhanh chóng đưa súng máy vào hoạt động trở lại!"

Vừa nói, Yegorov vừa thò đầu ra, nhìn thấy chiếc xe tăng thứ hai đang rẽ qua góc đường.

"Hừ, xem Thần Tiễn giải quyết ngươi ngay đây!"

Vừa nói, Yegorov vừa tràn đầy hy vọng nhìn về phía vị trí của tiểu đội Thần Tiễn, nhưng rồi, ông ta phát hiện, khói đã bao trùm toàn bộ con đường.

Quân Prosen đã sử dụng khói để che khuất tầm nhìn của tiểu đội Thần Tiễn, đồng thời đảm bảo xe tăng của chúng có thể nhìn rõ mục tiêu, khai hỏa chính xác.

Quân địch quả nhiên rất giàu kinh nghiệm chiến đấu.

Yegorov nhìn đám tân binh dưới quyền.

Đa số tân binh đều không hề sợ hãi, dù sao, tỉnh Amur, nơi đóng quân của Trung đoàn Amur số 3 vốn nổi tiếng là vùng đất của những con người dũng mãnh, thiện chiến, tám chín phần mười trong số những tân binh này, trước khi nhập ngũ đều từng tham gia vào những trận ẩu đả, tranh giành nguồn nước với dân làng khác, bọn họ không hề thiếu dũng khí, cũng chẳng thiếu sự tàn nhẫn.

Đáng tiếc, trên chiến trường, dũng khí và sự tàn nhẫn chẳng có tác dụng gì, cho dù là kẻ tàn nhẫn đến đâu, cũng không thể nào chống lại được súng máy và đại bác của xe tăng.

Đúng lúc này, Yegorov nghe thấy tiếng đạn pháo gào thét trên bầu trời.

Là một lão binh dày dạn kinh nghiệm, ông ta lập tức phán đoán được điểm rơi của những quả đạn pháo này.

Không chỉ như thế, ông ta còn nghe ra, những quả đạn pháo này được bắn ra từ phía sau... từ phía quân ta.

"Suka Blyat!" Yegorov tức giận chửi rủa: "Lũ quý tộc chết tiệt, chúng muốn chôn sống chúng ta cùng với quân địch hay sao? Tất cả nằm xuống!"

Yegorov nằm rạp xuống đất, hai tay cẩn thận chống đỡ, không để cho cơ thể tiếp xúc hoàn toàn với mặt đất, đồng thời há miệng ra - đám tân binh này chưa có kinh nghiệm gì, e rằng sẽ bị chấn động bởi tiếng pháo, biến thành kẻ ngốc!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, những quả đạn pháo đã rơi xuống.

Nhưng tiếng nổ lại rất nhỏ, nghe như tiếng đánh rắm của một gã béo ba trăm cân vậy.

Yegorov nghi hoặc ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy khói trắng bốc lên từ cửa sổ.

Bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng phụt khí của đạn khói.

Tại sao lại là đạn khói?

Tham mưu trưởng Pavlov cũng phát ra tiếng nghi hoặc: "Sao lại là đạn khói? Không hợp lý chút nào! Ở Học viện Quân sự Suvorov, tôi chưa từng được học về chiến thuật này!"

Đột nhiên, Yegorov vỗ đùi, cười ha hả: "Hay lắm!"

Pavlov kinh ngạc: "Có chuyện gì vậy?"

Yegorov không thèm để ý đến Tham mưu trưởng, mà gào to: "Anh em! Xung phong! Theo ta tấn công, thấy quân Prosen là chém! Ura!"

Lúc này, khói đã tràn ngập căn phòng, ngay cả người cách đó vài mét cũng không thể nhìn rõ. Yegorov rút thanh mã tấu đã theo ông ta nhiều năm ra, cũng không quan tâm xem có ai xông theo hay không, cứ gào lên "Ura" trước đã, rồi lao ra khỏi cửa sổ, từ tầng hai nhảy xuống đất.

Lúc tiếp đất, hai chân hơi tê, ông ta tiếp tục hô: "Trung đoàn Amur xung phong! Xung phong! Đánh giáp lá cà mà cũng thua, về nhà sẽ bị đàn bà con gái cười cho thối mũi đấy! Ura!"

Đám tân binh có thể không hiểu chiến tranh hiện đại là như thế nào, nhưng chúng hiểu rất rõ về ẩu đả.

Tiếng hô "Ura" vang dội như sấm dậy đất trời.

Trong làn khói mù trước mặt, đột nhiên xuất hiện một bóng người, Yegorov lập tức vung đao chém tới tấp.

Nhát chém này thể hiện trình độ kỹ thuật rất cao, lưỡi đao chỉ chém vào da thịt, không hề chạm vào xương, mà lướt dọc theo xương.

Nhát chém này trực tiếp cắt đứt khí quản và động mạch ở cổ họng, vết thương tuy không lớn, nhưng lại chí mạng. Tên lính Prosen mặc quân phục màu đen ôm cổ, ngã xuống đất.

Yegorov tiếp tục xông lên phía trước, khói mù che khuất tầm nhìn, nhưng trong tình huống này, cũng chẳng cần phải phân biệt đâu là địch, đâu là ta - bởi vì, những kẻ xuất hiện trước mặt chắc chắn là quân địch, cứ thế mà chém thôi.

"Tất cả những kẻ xuất hiện trước mặt đều là quân địch!" Yegorov gào lên: "Cho dù có chém nhầm, thì đó cũng là lính đào ngũ! Giết!"

Trong lúc hỗn loạn, ông ta nghe thấy tiếng động cơ, liền lần theo hướng phát ra âm thanh, lao tới, xông thẳng đến chỗ chiếc xe tăng.

Ông ta nhanh như chớp trèo lên xe tăng.

Đáng tiếc, Yegorov không biết cách để mở cửa chiếc "con rùa" của quân Prosen.

Vì vậy, ông ta rút quả lựu đạn ra, giật kíp nổ, rồi nhét vào cái lỗ lớn nhất trên xe tăng - nòng pháo.

"Ầm" một tiếng trầm đục vang lên, xe tăng không có phản ứng gì.

Yegorov cũng mặc kệ, không có phản ứng, nhất định là do tiếng nổ chưa đủ lớn, ông ta gào về phía sau: "Lựu đạn! Ném lựu đạn cho ta!"

Trong màn khói, có người ném lên một dây đạn, trên đó có gắn bốn quả lựu đạn.

Yegorov lần lượt giật kíp nổ của từng quả lựu đạn một, rồi nhét vào nòng pháo.

Đúng lúc này, nắp xe tăng đột nhiên mở ra, một sĩ quan Prosen thò đầu ra. Gã sĩ quan đội mũ kê-pi, đeo tai nghe, nhìn thấy Yegorov, liền chĩa súng tiểu liên vào -

Yegorov không kịp rút đao, trực tiếp dùng quả lựu đạn như gậy, đập thẳng vào mặt gã sĩ quan, sau đó, ông ta thuận tay giật kíp nổ, nhét quả lựu đạn vào trong khoang xe tăng.

Gã sĩ quan Prosen hét lên điều gì đó, nhưng Yegorov không hiểu.

Bên trong khoang xe tăng lóe sáng, gã sĩ quan lập tức im bặt, Yegorov giật lấy khẩu tiểu liên trên tay hắn ta, sau đó, ông ta tháo Thánh giá đeo trên cổ áo xuống.

"Ura!" Yegorov gào lên.

Chương 8: Xuất kỳ bất ý

Về phần Vương Trung, hắn chỉ nghe thấy tiếng hô xung phong "Ura", không thể nhìn thấy tình hình chiến đấu, chỉ có thể đứng ngồi không yên.

Một lúc sau, hắn mới phản ứng lại: Mục đích của tôi chỉ là yểm trợ cho tiểu đội Thần Tiễn di chuyển về phía trước, bảo vệ Lyudmila, khói đã được thả xuống, mục đích đã đạt được rồi.

Hắn lập tức chuyển hướng chú ý sang tiểu đội của Lyudmila, tiểu đội Yatsmienko, phát hiện tiểu đội đã dừng bước.

Một người đàn ông lực lưỡng đang dựa vào tường, tay cầm kính viễn vọng, cố gắng quan sát tình hình.

Có lẽ, người đàn ông này chính là tu sĩ Yatsmienko.

Lyudmila đang dựa vào tường, tay vẫn cầm khẩu súng trường.

Lúc này, Sergey thượng úy bên cạnh Vương Trung nói: "Liên lạc với Trung đoàn Amur số 3 ở tiền tuyến đã được khôi phục."

Vương Trung hoàn toàn không biết Trung đoàn Amur số 3 là cái gì, liền hỏi: "Là trung đoàn đã phát động phản công trong làn khói sao?"

"Cái gì?" Giọng nói của thượng úy Sergey lộ vẻ nghi hoặc.

Vương Trung: "Anh không nghe thấy tiếng "Ura" sao?"

Hắn tưởng rằng, tiếng hô xung phong đã truyền đến vị trí của nhục thân.

Sergey: "Tiếng "Ura" gì cơ?"

Thì ra là, góc nhìn từ trên cao của hắn có thể nghe được âm thanh - những âm thanh đủ lớn.

Chẳng trách tiếng súng, tiếng pháo lúc quan sát ở góc nhìn này lại rõ ràng đến vậy, lúc trước, Vương Trung còn tưởng rằng đó là âm thanh mà hắn nghe thấy bằng chính đôi tai của mình. Hắn chưa từng ra chiến trường, không thể phân biệt được tiếng súng, tiếng pháo ở gần hay ở xa.

Vương Trung: "Thôi, không sao, đưa ống nghe cho tôi."

Hắn chuyển về góc nhìn bằng mắt thường, nhận lấy ống nghe từ tay Sergey: "Tôi là Vương... Bá tước Rokossovsky, xin nghe."

"Bá tước Rokossovsky? Công tước đâu?" Giọng nói oang oang bên kia điện thoại khiến tai Vương Trung đau nhức.

"Công tước đã hy sinh, vừa rồi, trọng pháo của chiến hạm địch đã phá hủy sở chỉ huy, đại bộ phận các tham mưu đều đã hy sinh. Hiện tại, tôi là Tổng chỉ huy." Vương Trung cố gắng nói bằng giọng uy nghiêm, hắn cảm thấy, như vậy có thể trấn an tinh thần cho cấp dưới.

Đối phương hỏi: "Ai ra lệnh bắn đạn khói?"

Vương Trung: "Mệnh lệnh của tôi, có vấn đề gì sao?"

"Mệnh lệnh tuyệt vời! Chúng tôi đã phát động phản công, đánh tan quân địch ở chính diện, còn tiêu diệt được một chiếc xe tăng và ít nhất hai chiếc xe bọc thép của địch! Mệnh lệnh của ông thật sự quá tuyệt vời, thưa Bá tước! À không, thưa ngài!"

Vương Trung liếc nhìn Sergey, do không nghe thấy gì nên anh ta nhìn Vương Trung với vẻ mặt khó hiểu.

Bên kia điện thoại vẫn đang không ngừng xu nịnh: "Tham mưu trưởng của tôi nói rằng, ở Học viện Quân sự Suvorov, ông ấy chưa từng được học về chiến thuật này! Thưa ngài, lại cho bắn thêm một đợt khói nữa đi, chúng tôi có thể tiếp tục giữ vững trận địa!"

Vương Trung nhíu mày: "Không còn đạn khói nữa, quân địch sắp đánh đến trận địa pháo binh rồi, đó là đợt yểm trợ cuối cùng của họ. Từ giờ trở đi, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình."

Giọng nói oang oang, khoa trương vừa rồi bên kia điện thoại đột nhiên im bặt.

Một lát sau, bên đó mới hỏi: "Bọn chúng sắp đánh đến trận địa pháo binh rồi sao? Vậy chẳng phải chúng ta sắp bị bao vây rồi hay sao?"

Vương Trung thót tim.

Vừa rồi, hắn hoàn toàn không nghĩ đến điều này, dù sao lúc đó tình huống quá đột ngột, hắn lại đang vội vàng yểm trợ cho Lyudmila.

Lúc này, bên kia điện thoại vang lên một giọng nói khác: "Người vừa ra lệnh cho chúng ta bắn đạn khói, tạo điều kiện cho chúng ta phản công, giành chiến thắng vẻ vang, chẳng lẽ lại không thể lường trước được điều này sao?"

Xin lỗi, tôi thực sự không lường trước được.

Vương Trung chỉ có thể cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, không để cho Sergey thượng úy bên cạnh nhìn ra sơ hở.

Bị bao vây không phải là chuyện đùa, cho dù quân đội bị bao vây có ngoan cường chống trả đến cùng, thì đó cũng chỉ là cái chết từ từ, đau đớn mà thôi.

Mặc dù Vương Trung cảm thấy, đầu hàng cũng không sao, nhưng tình hình đã căng thẳng đến mức này, đầu hàng không phải là chuyện có thể nói ra được nữa.

Chỉ có thể tiếp tục giả vờ chống cự, cố gắng chiến đấu đến cùng, sau đó mới tính tiếp.

Vương Trung chuyển sang chế độ quan sát, sau đó, hắn liền phát hiện, có thêm một thẻ bài quân đội, tập trung chú ý vào thẻ bài, hắn có thể nhìn thấy dòng giới thiệu:

Trung đoàn Amur số 3, đại bộ phận là tân binh, nhưng các sĩ quan chủ chốt đều từng tham gia nội chiến và Chiến tranh Mùa Đông.

Nội chiến? Chiến tranh Mùa Đông?

Vương Trung rất muốn nhờ bản hack của mình giải thích hai danh từ này, nhưng đáng tiếc, nó không thèm để ý đến hắn.

Ngoại trừ việc có thêm thẻ bài quân đội, Vương Trung còn có thể nhìn thấy khung cảnh từ vị trí của Trung đoàn Amur số 3, phạm vi quan sát được mở rộng hơn rất nhiều.

Không đúng, lấy một trung đoàn mà nói, phạm vi này có vẻ hơi nhỏ thì phải?

Vương Trung: "Trung đoàn của các anh... bị giảm quân số nghiêm trọng sao?"

"Đúng vậy." Giọng nói trầm hùng đối diện cũng dịu xuống: "Đa số quân số của đoàn ta đều là tân binh vừa được bổ sung, thậm chí còn chưa trải qua huấn luyện bài bản, loại tân binh này lên chiến trường phần lớn đều không sống quá một giờ. Tin tốt là, hiện tại bọn họ đều là lính kỳ cựu rồi."

Tin tốt cái quái gì!

Vương Trung mượn "con mắt" của hệ thống quan sát chiến trường, lúc này hắn phát hiện ra một điều.

Sau khi quân địch đối diện trung đoàn Amur bị đánh tan, dường như phía sau không còn quân tiếp viện.

Chẳng lẽ đám tàn quân đã kéo theo cả đội tiếp theo chạy trốn?

Vương Trung cẩn thận xác nhận lại một lần nữa.

Lúc này, đầu dây bên kia, trung đoàn trưởng trung đoàn Amur lên tiếng: "Hay là như vậy, tôi rút quân về trận địa xuất phát, để công binh gài mìn và bẫy ở những nơi đã chiếm được..."

"Không!" Vương Trung cắt ngang lời hắn: "Hiện tại trước mặt anh đã có một lỗ hổng, tôi yêu cầu anh từ bỏ phòng tuyến hiện tại, tiếp tục tấn công. Bộ tư lệnh sẽ yểm trợ phía sau, nếu như có thể liên lạc được với các trung đoàn khác, họ cũng sẽ tiến lên phối hợp."

Đầu dây bên kia im lặng trong giây lát: "Tấn công vào quân địch sao? Thật táo bạo! Nhưng tôi thích, thay đổi kế hoạch!"

Trong lúc giọng nói trầm hùng kia đang hô hào, Vương Trung còn nghe thấy có người đang lẩm bẩm: "Làm vậy khác nào là điên rồ! Lúc này lẽ ra nên rút lui, củng cố phòng tuyến mới phải! Mù quáng tấn công chỉ có tự tìm đường chết!"

Vương Trung thầm nghĩ: Đây không phải tấn công mù quáng, tôi dựa vào hệ thống nhìn thấy rất rõ ràng, trước mặt các anh chỉ có lác đác vài tên lính chạy tán loạn, căn bản không còn đội hình tác chiến nào nữa.

Giờ là lúc thừa thắng xông lên, sau đó sẽ tính cách quay về tuyến sau.

Nghĩ kỹ lại thì, quân địch là bên tấn công, đội tiếp viện chắc chắn không ngờ tới sẽ bị tập kích.

Vương Trung tuy không hiểu biết về quân sự, nhưng hắn biết lính đánh thuê tác chiến đều dựa vào yếu tố bất ngờ, nói không chừng đây chính là cơ hội để mạo hiểm một phen.

Thà liều một phen còn hơn là ngồi im chờ chết, trước tiên cứ xông lên rồi tính tiếp.

Sau khi xác nhận lại một lần nữa trước mặt quả thật không còn đội hình tác chiến nào, Vương Trung ra lệnh với giọng điệu kiên định: "Tôi, Bá tước Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, ra lệnh cho trung đoàn Amur thứ ba tiến về phía trước— không, tấn công về phía Tây! Nghe rõ chưa?"

"Rõ!" Chỉ cần nghe giọng nói đầu dây bên kia, Vương Trung có thể tưởng tượng ra hình ảnh một gã tráng hán Nga vạm vỡ đang hừng hực khí thế.

Lúc này, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại buột miệng nói: "Vậy anh hãy lặp lại mệnh lệnh một lần nữa!"

Cái quái gì vậy, sao lại bắt người ta lặp lại chứ? Chắc là di chứng của việc xem phim "Đại quyết chiến" nhiều quá!

Nhưng đầu dây bên kia không hề do dự, lập tức thuật lại mệnh lệnh của Vương Trung một lần nữa.

Vương Trung: "Rất tốt, bắt đầu hành động! Cơ hội ngàn vàng, nhất định phải nhanh!"

Sau khi cúp điện thoại, Vương Trung kinh ngạc phát hiện mình đã mất kết nối tầm nhìn với trung đoàn Amur thứ ba.

Chẳng lẽ chỉ khi nào tôi trực tiếp nói chuyện với bọn họ thì mới có thể nhìn thấy tầm nhìn của bọn họ sao?

Nhưng tấm thẻ bài trên giao diện vẫn còn đó, xem ra chỉ cần tiếp nhận sự chỉ huy của tôi, tất cả sẽ đều xuất hiện trên tấm thẻ này.

Vương Trung đang mải mê nghiên cứu "vàng tay" thì Thượng úy Sergey bên cạnh lên tiếng: "Có một vấn đề. Chính là, ở bệnh viện dã chiến còn rất nhiều thương binh nặng, bọn họ chắc chắn không thể đi cùng chúng ta, việc này..."

Mang theo một đám thương binh nặng, đừng nói là phá vòng vây, ngay cả việc di chuyển cũng đã là vấn đề.

Vương Trung trầm ngâm một lúc, nói: "Đưa giấy bút cho tôi, tôi muốn viết một bức thư cho chỉ huy của quân địch đến tiếp quản."

Sergey: "Ý ngài... là định bỏ mặc bọn họ lại sao?"

Vương Trung: "Mang theo bọn họ, chúng ta chắc chắn không thể thoát ra được. Cậu hãy đi tìm trong số các y tá xem có ai tình nguyện ở lại chăm sóc thương binh không, còn những thương binh nhẹ có thể di chuyển được thì đi cùng chúng ta phá vòng vây.

"Đừng phản đối nữa, quân địch cũng không phải là loài cầm thú."

Vương Trung kiên quyết nói.

Chương 9: Kỳ tài quân sự

Phía quân đội Đế quốc Prosen.

Tư lệnh Tập đoàn quân bộ binh số 25, Trung tướng Von Dietrich, đang nhìn làn khói bốc lên từ trong thành với vẻ mặt đầy ngờ vực.

Bộ chỉ huy của ông ta đóng trên một ngọn đồi nhỏ bên ngoài thành phố, từ đây có thể quan sát toàn cảnh, thậm chí còn nhìn thấy cả thiết giáp hạm Friedrich der Große trên biển xa xa.

Chính vì vậy, ông ta có thể nhìn thấy rất rõ ràng làn khói dày đặc đang lan tỏa khắp các khu phố.

Sau một hồi suy tư, Dietrich quay sang hỏi Tham mưu trưởng: "Có loại khí độc nào màu trắng không?"

Tham mưu trưởng lắc đầu: "Chưa từng nghe nói, khí clo… không trắng như vậy."

Dietrich hai tay cầm chặt ống nhòm, ngón tay liên tục xoay xoay nút điều chỉnh, đây là thói quen của ông ta mỗi khi suy nghĩ.

Tham mưu trưởng nói: "Có thể chỉ là khói bình thường?"

"Bên phòng thủ lại đi sử dụng khói mù?" Dietrich nhíu mày khó hiểu: "Như vậy chẳng phải là tự mình triệt tiêu hỏa lực của súng máy sao? Ngay cả tầm bắn vượt trội của Thần tiễn cũng không thể phát huy tác dụng! Trong trận đánh ở Carolin, lính phun khói của chúng ta còn phải dùng bom khói để yểm trợ xe tăng vượt qua tầm bắn của Thần tiễn, khói mù là bạn của bên tấn công, là cơn ác mộng của bên phòng thủ!"

Tham mưu trưởng lắc đầu: "Có thể là do chỉ huy của quân địch non kém kinh nghiệm?"

Dietrich lắc đầu: "Chỉ huy của quân địch là Công tước Vladimir dày dạn kinh nghiệm, ông ta đã được đào tạo bài bản về quân sự, không thể nào phạm phải sai lầm ngớ ngẩn như vậy…"

Đang nói thì một viên Tham mưu hớt hải chạy vào: "Không ổn rồi!"

Dietrich nghiêm nghị: "Báo cáo trước!"

Viên Tham mưu vội vàng đứng nghiêm, gót giày dậm mạnh xuống nền đất: "Báo cáo!"

Dietrich vẫn chưa hài lòng, ông ta giáo huấn: "Là một sĩ quan, dù tình huống có khẩn cấp đến đâu cũng phải bình tĩnh, tác phong phải đĩnh đạc, binh lính đang nhìn vào đấy, anh hiểu chưa, Đại úy Hoffman?"

"Rõ!"

Phải đến lúc này, Dietrich mới gật đầu hài lòng: "Tốt. Nói đi, có chuyện gì?"

"Sư đoàn 54 báo cáo qua điện đài, quân đội Ant đã phát động phản công, họ đã mất liên lạc với Trung đoàn 353, hiện tại có rất nhiều tàn binh xuất hiện ở gần Sư bộ!"

Dietrich ngẩn người: "Phản công? Mới khai chiến có hai ngày, chúng ta đã đánh đến Ronezh, quân đội Ant tan tác như chim chóc, lấy đâu ra tinh thần mà phản công?"

Tham mưu trưởng nhắc nhở: "Vừa nãy ngài có nói chỉ huy của quân địch, Công tước Vladimir, là một người rất có năng lực."

"Phải, tôi có nói!"

Dietrich quay sang nhìn bản đồ.

"Nhưng nếu quân địch có đủ dũng khí và khả năng tổ chức để phản công, tại sao họ không rút lui về phía sau? Ý tôi là, phá vòng vây về phía sau?

"Cho dù bọn họ nghênh chiến với chúng ta, có thể chọc thủng phòng tuyến, bọn họ cũng không thể chạy thoát, từ đây đến biên giới là hàng triệu quân Prosen đang tiến quân!"

Nói rồi ông ta dùng cây gậy chỉ mạnh vào khoảng giữa thành phố Ronezh và biên giới trên bản đồ, nhấn mạnh: "Hàng triệu quân, anh hiểu chứ? Cho dù quân đội của Công tước có toàn mạng chạy ra ngoài thì kết cục cũng chỉ có một con đường chết!"

Nói rồi, Dietrich nhìn chằm chằm vào bản đồ một lúc, sau đó lắc đầu: "Không, không thể nào là tấn công được. Chắc chắn chỉ là một cuộc phản công với quy mô nhỏ, mục đích là để quấy rối đội hình của chúng ta, tạo cơ hội cho việc rút quân.

"Quân đoàn thiết giáp của tướng Hoth sẽ sớm hoàn thành việc bao vây Ronezh, hành động của bọn chúng chẳng khác nào là tốn công vô ích."

Nói rồi Dietrich quay sang nhìn viên Tham mưu đang hốt hoảng: "Truyền lệnh cho Sư đoàn 54, lập tức phái người đi ổn định các trung đoàn đang hỗn loạn, tìm kiếm sở chỉ huy của trung đoàn bị đánh tan… không, tôi sẽ trực tiếp nói chuyện với Sư đoàn 54, điện thoại kết nối được chưa?"

"Báo cáo, vẫn chưa ạ, chúng tôi vừa mới xác định được vị trí của Sư đoàn 54, xe thông tin vừa mới được cử đi." Viên Tham mưu phụ trách thông tin vội vàng đáp.

Điện đài cần phải dịch mã nên việc truyền tin sẽ bị chậm trễ, hơn nữa rất dễ bị quân địch nghe lén, điện thoại đương nhiên là an toàn hơn nhiều, chất lượng cuộc gọi cũng không thể so sánh với điện đài, nhưng điện thoại thì cần phải kéo dây, chỉ khi nào cả hai bên đều dừng lại mới có thể bắt đầu lắp đặt đường dây.

Dietrich phẩy tay: "Thôi được, cứ dùng điện đài vậy, kết nối với Sư đoàn 54 cho tôi."

Nói rồi ông ta sải bước ra khỏi phòng.

Viên Tham mưu canh cửa vội vàng mở cửa, sau đó đứng nghiêm chào theo quy cách quân đội, tiễn Dietrich ra ngoài.

Trong phòng thông tin bên cạnh, viên Tham mưu cầm ống nghe điện đài gào lên: "Rhein, Rhein, nghe rõ trả lời!"

"Rhein" là mật danh của Sư đoàn 54.

Sau một hồi gào thét, viên Tham mưu đưa ống nghe và tai nghe cho Dietrich: "Đã kết nối, Thiếu tướng Hausen, Sư đoàn trưởng Sư đoàn 54."

Dietrich nhận lấy, hắng giọng nói: "Tôi là Dietrich, tình hình bên anh thế nào?"

"Tôi cũng không rõ nữa, tình hình rất hỗn loạn, rất nhiều binh lính bỏ chạy tán loạn." Giọng nói của Hausen lúc gần lúc xa, xen lẫn tiếng sột soạt: "Bọn họ nói là bị cận vệ của Antonov tấn công, cũng có người nói là quân Thánh chiến của Giáo hội phương Đông."

Dietrich cau mày: "Nhanh chóng xác minh tình hình! Tôi cho rằng đây chỉ là một cuộc phản công với quy mô hạn chế!"

"Nhưng mà, thưa ngài, quân địch đã sử dụng pháo hạng nặng bắn ra rất nhiều đạn khói, hiện tại không có gió, khói mù bao phủ khắp mặt đất, không thể quan sát được gì. Dùng nhiều đạn khói như vậy, nhưng chỉ là một cuộc tấn công thăm dò, điều này rất vô lý."

Dietrich nhìn ra ngoài cửa sổ, ngay cả khi ở trong phòng thông tin cũng có thể nhìn thấy làn khói dày đặc bốc lên từ phía xa.

Dietrich cao giọng: "Không, tấn công vào lúc này là vô lý! Đó chỉ là một cuộc phản công mang tính phòng thủ! Bọn chúng muốn tấn công vào đâu chứ? Phía sau chúng ta là hàng triệu quân Prosen!"

"Nhưng thưa ngài… quân địch… tàn binh… chuyện này là sao?"

Dietrich nhíu mày: "Thiếu tướng Hausen! Thiếu tướng Hausen! Bên đó có tiếng súng, chuyện gì vậy?"

Nhưng đáp lại ông ta chỉ là tiếng rè rè của sóng điện.

Dietrich trả tai nghe và ống nghe cho viên Tham mưu: "Nhanh chóng kiểm tra xem có trục trặc gì không!"

Viên Tham mưu vội vàng kiểm tra lại toàn bộ điện đài, sau đó kiểm tra cả máy phát điện, rồi mới báo cáo: "Thưa ngài, không có trục trặc gì về mặt kỹ thuật."

Dietrich: "Vậy thì tiếp tục gọi đi!"

Viên Tham mưu không dám chần chừ, lập tức ghé sát miệng vào ống nghe, lớn tiếng gọi: "Rhein, Rhein, nghe rõ trả lời!"

Dietrich bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, cây gậy trong tay liên tục gõ vào lòng bàn tay.

Một lúc sau, Dietrich lấy đồng hồ quả quýt ra xem: "Đã 5 phút rồi, rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Có thể là Rhein… ý tôi là Sư đoàn 54, bên đó bị trục trặc kỹ thuật. Nhưng mà…"

Viên Tham mưu ấp úng.

Dietrich: "Nhưng mà cái gì?"

"Nhưng mà ở Sư bộ có rất nhiều điện đài công suất lớn, rất khó có khả năng tất cả đều gặp trục trặc cùng một lúc."

Dietrich mím chặt môi, sắc mặt ngày càng u ám, ông ta ra lệnh: "Sư đoàn 54 chắc chắn đã gặp phải rắc rối, có vẻ như chúng ta đã đánh giá quá thấp quân địch. Đội dự bị của Tập đoàn quân hiện đang ở đâu?"

"Báo cáo, đang ở Shurshkivka ạ."

Dietrich: "Chẳng phải là cách đây hơn chục cây số sao? Tại sao lại di chuyển chậm như vậy?"

Tham mưu trưởng bất đắc dĩ nói: "Báo cáo, đường bị tắc nghẽn ạ, tình trạng đường xá ở Ant còn tệ hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, trong kế hoạch tác chiến, chúng ta đã mặc định "quốc lộ" là đường nhựa hiện đại, nhưng thực chất chỉ là đường đất được san bằng.

"Khả năng thông hành rất kém, hơn nữa còn khiến xe cộ nhanh hỏng hóc.

"Vì vậy, tất cả các binh đoàn di chuyển bằng xe cơ giới đều bị kẹt cứng trên đường."

Dietrich sa sầm mặt mày: "Trên chiến trường lúc nào cũng có vấn đề, không phải chỗ này thì là chỗ khác, lúc nào cũng có vấn đề. Bây giờ còn cách nào để liên lạc được với Sư đoàn 54 không? Tiếp tục gọi đi!"

Câu cuối cùng là nói với viên Tham mưu thông tin, người này vội vàng cầm ống nghe lên tiếp tục công việc nhàm chán của mình.

Dietrich quay sang nhìn những viên Tham mưu khác.

Tham mưu trưởng lên tiếng: "Tiểu đoàn trinh sát thuộc Tập đoàn quân có kỵ binh, có thể cân nhắc cử bọn họ đi."

Dietrich dùng gậy chỉ ra ngoài cửa sổ: "Tuy rằng chúng ta đóng quân bên ngoài thành phố, nhưng Sư đoàn 54 đã tiến vào trong thành rồi."

Đúng lúc này, viên Tham mưu đang ra sức gọi điện đột nhiên ngừng lại, nói: "Tôi có cách này, chúng ta có thể thử liên lạc với đơn vị thiết giáp được phối hợp tác chiến, trong xe tăng có điện đài."

Dietrich: "Lần sau nhớ báo cáo trước."

"Báo cáo!"

"Thôi khỏi cần! Tôi nghe thấy rồi. Cứ làm như vậy đi, anh có biết tần số của bọn họ không?"

Viên Tham mưu gật đầu: "Có ạ, chúng tôi từng nghe thấy họ liên lạc qua điện đài."

"Vậy thì gọi đi."

Viên Tham mưu lại ghé sát miệng vào ống nghe: "Đây là Ưng Sào, đây là Ưng Sào, gọi chỉ huy đơn vị thiết giáp, nghe rõ trả lời."

Dietrich tiếp tục đi đi lại lại, cây gậy trong tay gõ nhịp vào lòng bàn tay.

"Ngài ơi, kết nối được rồi!" Viên Tham mưu mừng rỡ, đưa ống nghe và tai nghe cho Dietrich.

Dietrich lần thứ hai nhận lấy: "Tôi là Dietrich, ai đang nói chuyện vậy?"

Đầu dây bên kia vang lên một giọng Prosen lơ lớ: "Là ông nội mày đây!"

Sau câu nói đó là một tràng tiếng Ant.

Là con cháu của dòng họ danh giá, ngoài tiếng Prosen, Dietrich còn có thể nói thành thạo tiếng Carolin và tiếng Ant, trên thực tế, trước khi chiến tranh bùng nổ, hoàng gia Prosen và hoàng gia Ant có rất nhiều hoạt động giao lưu với nhau, đó cũng là lý do vì sao hai nước lại ký kết hiệp ước không xâm phạm lẫn nhau.

Vì vậy, Dietrich hoàn toàn có thể nghe hiểu những lời mắng chửi của đối phương, ông ta dùng tiếng Ant không hề lẫn chút giọng địa phương nào hỏi ngược lại: "Vậy ra anh là lính Ant? Đừng nói với tôi là anh đang ở trong Sư bộ của Sư đoàn 54 đấy nhé?"

Rõ ràng là đối phương không ngờ tới tình huống này, lập tức im bặt.

Một lát sau, giọng nói đó mới vang lên: "Tao không biết đây là Sư bộ cái quái gì, tao cũng cóc cần biết chữ nghĩa của bọn Prosen các người! Dù sao thì ở đây có rất nhiều bản đồ, tài liệu, tất cả đều là chiến lợi phẩm, tự khắc sẽ có Tham mưu giỏi tiếng Prosen nghiên cứu!"

Dietrich cau mày, ông ta lập tức quyết định moi thêm một chút thông tin: "Vị chỉ huy Ant dũng cảm, xin hỏi anh tên họ là gì?"

"Mày nghĩ tao sẽ ngu mà tiết lộ thông tin cho mày sao? Đi chết đi! Rửa cổ chờ tao đến lấy đầu mày đi, tao tuy không biết chữ của bọn mày, nhưng tao biết xem bản đồ! Tao biết Bộ chỉ huy của mày ở đâu! Chờ đấy!"

Dietrich: "Chờ đã! Này anh bạn…"

Ông ta gọi thêm vài tiếng nhưng đáp lại chỉ là tiếng rè rè.

Dietrich quay sang nói với Tham mưu trưởng: "Ra lệnh cho Tiểu đoàn cảnh vệ, Tiểu đoàn trinh sát, Tiểu đoàn đặc chủng sẵn sàng chiến đấu. Điều động tất cả xe tăng của Bộ chỉ huy lên đỉnh đồi, chuẩn bị nghênh chiến!"

Tham mưu trưởng gật đầu: "Rõ!"

Dietrich nhìn làn khói dày đặc đã bao phủ một phần tư thành phố, lẩm bẩm: "Công tước Vladimir không ngờ lại có phong cách chỉ huy như vậy sao? Tôi nhớ trước đây khi hai nước tiến hành diễn tập quân sự chung, ông ta là người rất bảo thủ…

"Trong tình huống này, có thể đánh tan một sư đoàn của chúng ta, người phát động cuộc phản công lần này, quả là một kỳ tài quân sự!"

Chương 10: Xuyên qua thời gian hôm qua

Trung tá Yegorov dùng báng súng đập nát chiếc điện đài, sau đó nói với những người lính xung quanh: "Còn nhìn gì nữa, tất cả giấy tờ, tài liệu gì gom hết lại cho tôi, chuyển về hậu phương."

"Khoan đã!" Tham mưu Pavlov ngăn cản những người lính đang nhét tất cả tài liệu vào trong giỏ, ông ta rút ra một tập tài liệu: "Trên này có phiên hiệu của bọn chúng. Đây là Sư đoàn bộ binh 54, thuộc Tập đoàn quân số 25 của Prosen, từng tham gia trận đánh ở Carolin, trên phù hiệu của sư đoàn có hình hoa diên vĩ, đó là biểu tượng của những đơn vị tham gia trận Carolin."

Yegorov: "Nhưng bọn chúng vẫn bị chúng ta đánh cho tan tác! Không ngờ ý tưởng của vị Công tước Aleksei kia lại hiệu quả đến vậy, chúng ta đã đường hoàng tiến thẳng vào Sư bộ của bọn chúng!"

Pavlov sửa lại: "Là Bá tước, hơn nữa trước tước vị không nên gọi tên, ít nhất cũng phải gọi bằng chữ lót, phải gọi là Bá tước Konstantinovich."

Yegorov phẩy tay: "Tôi là lính chiến, không rành mấy cái lễ nghi rườm rà của các người! Mệnh lệnh của Bá tước là tiếp tục tấn công, chúng ta đi thôi."

Pavlov kinh hãi: "Còn muốn tiếp tục tấn công sao? Chúng ta đã lợi dụng màn khói để tiến đến đây, có thể đánh úp được Sư bộ là vì quân địch không lường trước được! Giờ bọn chúng đã có phòng bị! Hơn nữa anh vừa rồi còn…"

Yegorov: "Tôi chỉ đang lừa bọn chúng thôi! Anh xem này!"

Yegorov chỉ vào tấm bản đồ của quân địch: "Bộ chỉ huy của bọn chúng ở đây, trên đỉnh núi, có thể quan sát toàn bộ thành phố Ronezh, đồng thời kiểm soát cả quốc lộ dẫn vào thành, thậm chí còn có thể tấn công cả tuyến đường sắt chạy qua thành phố. Quân địch chắc chắn sẽ nghĩ chúng ta muốn tấn công vào đây!

"Nhưng mệnh lệnh chúng ta nhận được là phá vòng vây, có nghĩa là phải đi về phía sau— cũng chính là phía Đông, chúng ta sẽ rút khỏi thành phố bằng con đường mòn này. Tôi biết con đường này, nó sẽ đi qua một khu rừng rậm, đợi đến khi chúng ta thoát ra ngoài thì trời cũng tối rồi, thừa lúc trời tối, chúng ta sẽ rút lui!"

Pavlov: "Anh có chắc là ý của Bá tước là như vậy không? Biết đâu ông ta muốn liều chết tấn công?"

Yegorov: "Không thể nào! Nếu vậy, ông ta đã không mang theo cả bệnh viện dã chiến. Tin tôi đi, Bá tước chắc chắn muốn phá vòng vây để sống sót, chỉ là tình cờ phát hiện ra sơ hở ở ngay trước mặt mà thôi."

"Nhưng mà…"

Yegorov đặt hai tay lên vai Pavlov: "Nghe này! Tôi không biết ý đồ của Bá tước là gì, nhưng tôi biết rõ ý đồ của bản thân! Tôi không muốn chết ở đây! Đúng là lũ Prosen rất đáng ghét, tôi cũng muốn đánh cho bọn chúng một trận tơi bời!

"Nhưng nếu tôi chết đi thì làm sao có thể đánh bọn chúng được nữa?"

Pavlov: "Anh chính là kẻ nhát chết, anh không hề có lòng tự trọng của một người lính!"

"Anh nói cái gì?"

Pavlov: "Tôi nói cho anh biết, chỉ tiếc là Mục sư đã chết rồi, nếu không thì giờ này ông ấy đã tống anh vào tòa án binh rồi! Tội danh chính là nhút nhát, hèn nhát trước kẻ thù!

"Tôi nhắc nhở anh, theo điều lệnh, một khi người chỉ huy có biểu hiện nhút nhát, hèn nhát trước kẻ thù, với tư cách là Tham mưu, tôi có quyền tước bỏ quyền chỉ huy của anh!"

Yegorov tức giận túm lấy cổ áo Pavlov: "Anh nói cái gì? Vừa rồi, lúc tôi dùng lựu đạn ném vào đầu lũ chó Prosen thì anh đang ở đâu? Anh dám nói tôi nhút nhát, hèn nhát?"

Pavlov: "Anh đã chọn con đường chạy trốn!"

Hai người đang giương cung bạt kiếm thì ngoài cửa vang lên tiếng động cơ ô tô.

**

Thời gian tua ngược lại một chút.

Vương Trung dẫn theo số binh lính còn sót lại của Bộ chỉ huy cùng với đội ngũ y bác sĩ của bệnh viện dã chiến lên đường.

Trước khi xuất phát, hắn đã lệnh cho Thượng úy Sergey cử lính liên lạc đi thông báo cho các đơn vị khác của Công tước về việc chuẩn bị phá vòng vây từ hướng chính diện— cũng chính là phía Đông.

Còn việc có thể truyền đạt được thông tin hay không thì Vương Trung không thể quản lý được.

Dù sao thì Vương Trung cũng đã dẫn theo đám người này lên đường, hơn nữa còn đi đầu.

Rất nhanh, đoàn người đã tiến vào màn khói mù do pháo binh tạo ra. Lúc này, khói mù đã lan tỏa ra xung quanh, hiệu quả che khuất giảm đi đáng kể, tầm nhìn trong màn khói đã tốt hơn rất nhiều.

Nhưng phạm vi bao phủ của màn khói cũng được mở rộng, Vương Trung đi dọc theo con đường lớn một lúc lâu mà vẫn chưa ra khỏi màn khói.

Một màu trắng xóa trải dài trước mắt khiến hắn có cảm giác như đang ở trong trò chơi "Silent Hill", bầu không khí rùng rợn trong trò chơi này một

phần là nhờ màn sương mù dày đặc bao phủ khắp nơi.

Cũng may có góc nhìn quan sát, đáng tiếc góc nhìn lại không thể vừa đi vừa dùng —— nhận biết và thị giác sai vị trí lập tức sẽ khiến Vương Trung nôn mửa không ngừng.

Vương Trung chỉ có thể đi vài bước lại dừng lại để nhìn.

Hành động này khiến Sergey thượng úy vô cùng kinh ngạc, cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy thì thượng úy sẽ nghi ngờ.

Nhưng không dùng góc nhìn quan sát thì lại không có cách nào cảnh giới kẻ địch, hiện tại mắt thường chỉ có thể nhìn thấy tình huống trong vòng mấy mét bên cạnh, lỡ như bất thình lình đụng phải kẻ địch, ăn một tràng súng tiểu liên, hành trình của Vương Trung sẽ dừng lại ở chỗ này.

Vương Trung chỉ có thể giảm bớt số lần dừng lại, đồng thời cố gắng hết sức chịu đựng cơn chóng mặt do việc vừa đi vừa dùng góc nhìn quan sát mang đến.

Đang lúc khó khăn, đoàn người rốt cục đi ra khỏi khói mù, ngay sau đó một chiếc xe jeep bị người Prosen vứt bỏ bên đường lọt vào mắt Vương Trung —— cùng một kiểu với chiếc mà Lyudmila dùng lựu đạn cho nổ tung kia.

Vương Trung quyết định thật nhanh, nói với Sergey: "Đi, chúng ta lên xe. Gọi hai cảnh vệ, chúng ta lái thẳng về phía trước!"

Sergey: "Chúng ta cứ thế này mà đi sao? Ai sẽ chỉ huy đội ngũ này đây? Chúng ta lại không có bộ đàm!"

Vương Trung: "Dù sao cũng phải đi dọc theo đường cái, sẽ không có vấn đề gì đâu. Hơn nữa nếu gặp phải sự kiện bất ngờ, chúng ta có thể phái người quay về truyền lệnh."

Sergey thượng úy suy nghĩ một chút, gật đầu.

Vương Trung lại hỏi: "Anh biết lái xe chứ?"

Bản thân Vương Trung không biết lái xe, chủ yếu là cậu cảm thấy tình huống hiện tại không cần thiết phải học lái xe, bình thường có thể đi tàu điện ngầm, vội thì gọi taxi là được.

Sergey thượng úy: "Tôi thường xuyên lái xe cho phu nhân Công tước, cứ giao cho tôi."

Vương Trung nhớ tới lời viên trung sĩ bị bắn chết kia nói, vị thượng úy Sergey này hình như là tình nhân của phu nhân Công tước?

—— Thôi, kệ đi!

Vương Trung trực tiếp ngồi lên xe: "Lái xe!"

Hai cảnh vệ thân thủ nhanh nhẹn, lập tức chui vào ghế sau xe Jeep, thậm chí còn chẳng thèm mở cửa xe.

Sergey ngồi vào ghế lái, khởi động xe, vừa lái được vài mét hắn đã tán thưởng: "Cảm giác lái xe này thật mượt mà, thoải mái hơn hẳn xe "Lada" do chúng ta sản xuất!"

Xe Lada, ra là nó, chẳng phải đây là thương hiệu xe hơi kinh điển của Liên Xô sao, hiệu suất kém cỏi của nó đã trở thành một phần trong các câu chuyện cười về Liên Xô.

Sergey thượng úy lái xe đi xuyên qua thành phố đổ nát, nói với vẻ thương cảm: "Từng là một thành phố tuyệt đẹp. Tôi rất thích quán cà phê đó, thường xuyên đi cùng phu nhân Công tước."

Vương Trung nhìn theo ánh mắt của Sergey, phát hiện quán cà phê kia chỉ còn tấm biển hiệu bằng sắt nhô ra đường là còn nguyên vẹn, xem ra có vẻ là bị trúng một phát đạn pháo cỡ nòng từ 152mm trở lên.

Xe jeep đi qua trước cửa quán cà phê, có thể thấy bàn ghế bên trong đã hỏng gần hết, ấm pha cà phê cũng vỡ tan tành.

Sergey nghiến răng nghiến lợi: "Lũ Prosen đáng chết!"

Vương Trung mím môi, thật ra đến tận lúc này hắn vẫn không có thù hận gì lớn với người Prosen, dù sao quốc gia và quê hương của hắn cũng không phải là nơi bị xâm lược.

Hiện tại mục tiêu của hắn vẫn là bảo toàn tính mạng trong cuộc chiến này.

Lúc này ven đường bắt đầu xuất hiện những người lính mặc quân phục màu kaki, xem ra bọn họ vừa trải qua một trận ác chiến.

Trên đường phố và trong các tòa nhà ven đường có thể nhìn thấy không ít thi thể mặc quân phục màu đen.

Xem ra Vương Trung đã đuổi kịp trung đoàn Amur số 3 tấn công phía trước.

Đúng lúc này, từ một tòa nhà phía trước truyền đến tiếng gầm rú:

"Anh nói cái gì? Vừa rồi lúc tôi dùng lựu đạn đập nát đầu lũ chó Prosen, anh ở đâu? Vậy mà anh dám nói tôi nhát gan đầu hàng?"

"Nhưng anh đã chọn đường rút lui!"

Vương Trung vỗ vai Sergey: "Dừng xe trước tòa nhà đó! Chính là tòa nhà có người đang cãi nhau!"

Chương 11: Bảo tồn thực lực là để tiêu diệt kẻ địch tốt hơn

Sergey thượng úy dừng xe trước tòa nhà, Vương Trung nhanh chóng bước xuống, đi được hai bước thì nhớ ra một chuyện quan trọng, quay người lại nói với Sergey đang đi theo sau: "Đưa quần cho tôi."

Sergey như lâm đại địch: "Không được! Nếu vậy sau này tôi còn mặt mũi nào mà nói chuyện với con gái nhà người ta nữa!"

Vương Trung nghiêm mặt: "Đây là mệnh lệnh! Sẽ ảnh hưởng đến sĩ khí của quân đội, nếu sĩ khí sụp đổ thì chúng ta chỉ có nước vào trại tập trung gặp mặt nhau thôi."

Vương Trung cảm thấy việc vào trại tập trung gặp mặt cũng không có gì là xấu, nhưng tình huống hiện tại không cho phép cậu nói ra câu "Hay là chúng ta đầu hàng đi".

Cậu chỉ có thể cố gắng giãy giụa một chút.

Sergey vẫn cứng miệng: "Tôi cảm thấy việc chúng ta thay quần trước mặt mọi người như vậy cũng sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí."

Vương Trung nhìn xung quanh: "Không ai chú ý đến chúng ta đâu, bây giờ bọn họ đang lo lắng cho kẻ địch kìa, nhanh lên, chỉ mất vài giây thôi!"

"Anh thì thay xong rồi! Còn tôi thì tiêu đời rồi!" Sergey vừa làu bàu vừa cởi quần, Vương Trung cũng cởi thắt lưng, cởi chiếc quần đang mặc "di vật" của Aleksei ra.

Bên trong quần quân đội là quần lót tam giác, xác nhận điều này xong, Vương Trung thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, một đám sĩ quan từ trong tòa nhà đi ra.

Vị sĩ quan dẫn đầu cũng là trung tá giống như Vương Trung, vừa nhìn thấy cảnh tượng này liền sững sờ.

Những sĩ quan tham mưu đi phía sau trung tá càng thêm kinh ngạc, há hốc mồm thành hình chữ O.

Vương Trung cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, mặc quần vào.

Sergey thấp hơn cơ thể hiện tại của Vương Trung một chút, nên hắn đành phải cố gắng kéo thắt lưng lên cao hết mức.

Thay quần áo xong, Vương Trung nghiêm mặt nói: "Các anh vừa cãi nhau cái gì thế? Từ xa đã nghe thấy rồi!"

"Hả?" Vị trung tá bị hỏi nhìn Vương Trung, chớp chớp mắt, dò hỏi: "Aleksei Konstantinovich Rokossovsky Bá tước?"

Vương Trung: "Là tôi, anh không nhận ra giọng của tôi sao? Tôi nhận ra anh đấy, trung tá Ivan Panteleyevich Yegorov, trung đoàn trưởng trung đoàn Amur số 3."

Thật ra Vương Trung có thể nhớ được một chuỗi dài như vậy là bởi vì trên bảng tên có ghi phiên hiệu đơn vị và quân hàm, chức vụ của người chỉ huy.

Cũng nhờ có "bàn tay vàng", Vương Trung biết những người mình gặp phải chính là trung đoàn Amur số 3, kết hợp hai thông tin này lại, tự nhiên có

thể suy đoán ra người trước mắt chính là trung tá Yegorov, trung đoàn trưởng trung đoàn Amur số 3.

Trước khi trả lời Vương Trung, Yegorov nhìn thượng úy Sergey đang mặc quần, ánh mắt dừng lại trên vũng nước ướt một giây.

Vương Trung tiến lên một bước, chắn tầm mắt của Yegorov: "Trung tá, tuy quân hàm của chúng ta giống nhau, nhưng tôi được Công tước giao phó, chỉ huy toàn bộ đội ngũ, tôi là cấp trên của anh."

Yegorov chưa kịp phản ứng, nhưng viên sĩ quan tham mưu bên cạnh ông ta đã giơ tay chào.

Lúc này Yegorov mới sực tỉnh, nghiêm túc giơ tay chào: "Ngài vốn dĩ là Bá tước, đáng lẽ tôi phải chào ngài mới đúng."

Vương Trung cũng giơ tay chào lại: "Vừa rồi hai người đang tranh luận chuyện gì vậy?"

Yegorov đáp: "Vừa rồi tham mưu trưởng Pavlov của tôi yêu cầu chúng tôi tấn công thẳng vào sở chỉ huy tập đoàn quân địch trên bản đồ thu được, ông ta cho rằng chúng ta nên xông lên liều chết!"

Vị tham mưu tiến lên một bước: "Không đúng! Ý tôi là chúng ta nên chiến đấu anh dũng đến hơi thở cuối cùng. Đó là sở chỉ huy tập đoàn quân địch, sự chiến đấu anh dũng của chúng ta ít nhiều gì cũng sẽ thay đổi cục diện chiến trường!"

Phản ứng đầu tiên của Vương Trung là không, tuyệt đối không!

Hiện tại cậu còn chưa biết tên đất nước mà mình đang ở, chứ đừng nói đến lòng trung thành.

Chưa để Vương Trung lên tiếng, tham mưu trưởng Pavlov đã nói tiếp: "Nếu trung tá Yegorov nhất quyết bỏ chạy, chỉ có thể kết luận là phản quốc, giao cho Tòa án xử lý!"

Vương Trung khẽ nhíu mày: Hình như vừa rồi mình nghe thấy một từ không nên xuất hiện trong hoàn cảnh này?

Tòa án? Là cách gọi khác của tòa án quân sự sao?

Giọng điệu của Yegorov rõ ràng có phần do dự, cố tỏ ra cứng rắn: "Tòa án! Hừ, bây giờ lũ thẩm phán thường ngày vênh váo tự đắc kia đang ở đâu? Chính bọn chúng đã chạy trốn từ đời nào rồi!"

Vương Trung thầm líu lưỡi, cậu căn bản không biết cái gọi là Tòa án mà hai người này đang thảo luận là cái thể loại gì, chẳng lẽ là hiến binh?

Vì không hiểu rõ tình hình, cậu quyết định im lặng, nghe ngóng thêm đã.

Yegorov lại chuyển chủ đề sang Vương Trung: "Hay là để Bá tước quyết định đi! Chắc chắn ý của Bá tước là rút lui theo đường nhỏ."

Vương Trung giật mình, có đường nhỏ? Có thể rút lui? Vậy thì tốt quá!

Không được, phải bình tĩnh, không thể để lộ sơ hở.

Vương Trung nghiêm nghị nhìn hai viên sĩ quan.

Nên nói gì đây? Rõ ràng Yegorov biết một con đường nhỏ có thể rút lui về hậu phương, vậy thì nên ủng hộ Yegorov.

Nhưng vị tham mưu trưởng tên Pavlov này lại có vẻ mặt kiên quyết, hiển nhiên đã chuẩn bị xả thân vì nước.

Đúng lúc Vương Trung đang khó xử, cậu chợt nhớ đến bộ phim "Tướng quân Patton" mà mình rất thích: Tướng quân Patton đã có bài phát biểu dài mấy phút trước lá cờ Mỹ.

Mặc dù Vương Trung không nhớ rõ từng câu từng chữ, nhưng vẫn nhớ được ý chính, vì vậy cậu lên tiếng: "Thiếu tá Pavlov, anh rất dũng cảm, lòng dũng cảm của anh rất đáng khâm phục."

Vị tham mưu trưởng ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, ra dáng người chiến thắng.

Vương Trung: "Nhưng mà, từ xưa đến nay, chưa có chiến thắng nào là có được từ máu và nước mắt! Muốn giành được chiến thắng, chúng ta không thể chỉ biết đổ máu hy sinh, mà phải khiến kẻ địch đổ máu hy sinh!

"Phải khiến chúng đổ máu nhiều hơn chúng ta!"

Vương Trung dừng lại một chút, như thể muốn nhấn mạnh thêm cho lời nói của mình, để người khác có thời gian tiêu hóa.

Nhưng thật ra cậu đã quên mất mình định nói gì tiếp theo, mơ hồ nhớ được một câu là "dùng máu của kẻ thù để rửa bánh xích xe tăng của chúng ta", nhưng trực tiếp dùng câu này thì có vẻ thiếu thuyết phục.

Vì vậy, Vương Trung bắt đầu tự biên tự diễn: "Vừa rồi anh nói chúng ta tấn công sở chỉ huy tập đoàn quân địch có thể sẽ phá vỡ bố trí của chúng, khiến chúng phải trì hoãn tiến công một hai ngày.

"Tôi chỉ có thể nói, anh đã đánh giá quá cao tác dụng của một trung đoàn như chúng ta, cũng đánh giá quá cao tác dụng của một sở chỉ huy tập đoàn quân!

"Trên toàn bộ chiến tuyến, kẻ địch có đến hàng trăm sư đoàn đang hành động, hàng chục tập đoàn quân đang tấn công! Chỉ quấy rối một tập đoàn quân thì có tác dụng gì?

"Không, chẳng có tác dụng gì cả! Bây giờ cách làm hiệu quả nhất chính là đưa những người lính đã trải qua đợt giao tranh đầu tiên này trở về hậu phương, tổ chức lại đội ngũ, chống trả cuộc tấn công của kẻ địch một cách hiệu quả hơn!

"Bảo toàn lực lượng hiện tại, là để sau này tiêu diệt kẻ địch tốt hơn, khiến chúng đổ máu, hy sinh, cho đến khi chúng ta đánh đuổi được chúng về nước, để chúng tự mình nếm mùi vị bảo vệ tổ quốc!"

Được rồi, chính là lúc này, dùng đến câu nói nổi tiếng của Patton thôi!

Vương Trung dừng lại một chút để lấy hơi, sau đó dõng dạc nói: "Và khi đó, điều chúng ta cần làm là dùng giày quân đội nghiền nát xương sọ của chúng, dùng máu của chúng để rửa bánh xích xe tăng của chúng ta!"

Thiếu tá Pavlov nhìn chằm chằm Vương Trung vài giây, sau đó mới chịu mở miệng: "Được rồi, ngài đã thuyết phục được tôi. Cho dù tôi đã tận mắt chứng kiến cảnh ngài thay quần vì tè dầm, thì ngài vẫn thuyết phục được tôi."

Không phải chứ, nhất định phải nhắc lại chuyện tè dầm kia sao? Tôi không có tè dầm nhé!

Tên nhát gan chết tiệt kia, xem ra chuyện tốt mày gây ra cho tao kìa!

Chúa ơi, nếu có cơ hội, tôi nhất định phải đá đít tên nhát gan đó một trận!

Chương 12: Bản đồ

Trong lòng oán thầm, nhưng ngoài mặt Vương Trung vẫn nghiêm nghị: "Ai cũng có lần đầu tiên ra chiến trường. Chúng ta cùng chờ xem, thiếu tá Pavlov.

"Bây giờ báo cáo tình hình đi, gặp phải sự kháng cự nào của quân địch chưa?"

Thực ra Vương Trung đoán rằng việc quan sát bằng góc nhìn từ trên xuống của mình có khi còn hiệu quả hơn cả việc nghe trung tá Yegorov báo cáo trực tiếp.

Nhưng hình thức vẫn phải có, giống như những kẻ chơi game gian lận trước khi xuyên không, ít nhiều gì cũng phải diễn kịch một chút.

Hơn nữa, nghe báo cáo biết đâu còn có thể biết thêm một số thông tin mà cậu không nhìn ra được từ góc nhìn từ trên xuống.

Yegorov: "Không gặp phải sự kháng cự nào đáng kể, quân địch đã bị chúng ta đánh cho tan tác, rất nhiều đơn vị không rõ tình hình, cứ thế chạy theo dòng người rút lui."

Nói rồi Yegorov đưa tay dụi mũi: "Nói thật thì đám Prosen này còn dễ đối phó hơn cả lũ Mannerheim trong cuộc chiến mùa đông! Trước đó chúng có thể đánh bại Caroling, chắc là do đối phương còn gà mờ hơn!"

Vương Trung: "Phải đánh giá cao kẻ địch. Vừa rồi anh nói tìm thấy bản đồ?"

"Đúng vậy, đây là sở chỉ huy sư đoàn của địch! Chúng ta đã thu được đầy đủ bản đồ và tài liệu của chúng!" Yegorov chỉ vào tòa nhà phía sau, "Mời ngài vào xem!"

Nói xong, ông ta xoay người đi vào trong.

Tham mưu trưởng Pavlov thấy vậy liền nói: "Yegorov xuất thân nông dân, nên hơi cục cằn thô lỗ một chút."

"Tôi không để ý đâu." Vương Trung thẳng thắn nói, bản thân cậu cũng xuất thân từ gia đình công nhân, thời cấp ba trong lớp cũng có rất nhiều bạn học là con nhà nông, nên cậu không để ý đến những chuyện này.

Hay nói đúng hơn, Vương Trung - một người xuyên không - không hề có những thói xấu của tầng lớp quý tộc thời đại này.

Vào phòng, Vương Trung vừa nhìn đã thấy tấm bản đồ lớn trên tường, đây chính là thứ cậu cần nhất lúc này! Phạm vi quan sát của cậu quá nhỏ, căn bản không biết được tình hình chung hiện tại.

Hơn nữa trên bản đồ còn có tên quốc gia, đến lúc này Vương Trung mới biết được, bộ quân phục màu kaki trên người mình là của Đế quốc Ant.

Vương Trung không biết Đế quốc Ant này nằm ở đâu trên thế giới, bởi vì tấm bản đồ trên tường chỉ là bản đồ khu vực.

Nhìn những địa danh trên bản đồ, có lẽ đây là một tỉnh của Đế quốc Ant, rìa phía tây của bản đồ là biên giới của Đế quốc Prosen, cũng là nơi quân Prosen phát động tấn công.

Cũng dựa vào những địa danh này, Vương Trung biết được thành phố mà bọn họ đang bảo vệ có tên là Ronezh, phía nam thành phố là biển, pháo hạm của quân địch nã pháo từ ngoài biển vào.

Trước khi qua đời, Công tước cũng từng nói "Hải quân không cản được quân địch".

Chỉ là không biết vùng biển phía nam là "hồ lớn" giống như Biển Đen, hay là đại dương thực sự.

Vẫn phải tìm cách có được bản đồ thế giới càng sớm càng tốt.

Nhưng mình đang ở trong quân đội, lại là sĩ quan chỉ huy, chắc là tiếp xúc với bản đồ cũng dễ dàng hơn, chuyện này không cần phải lo lắng - có lẽ vậy.

Yegorov đã bắt đầu giải thích: "Đây là bản đồ bố trí quân của địch, ký hiệu quân sự của chúng cũng gần giống với chúng ta, dù sao thì thời bình quý tộc hai nước cũng có nhiều hoạt động giao lưu. Ngài xem này, ký hiệu này, có phải rất giống với ký hiệu sở chỉ huy của chúng ta hay không?"

Pavlov bực bội nói: "Đó chính là ký hiệu sở chỉ huy, nước ta dùng chữ viết tắt HQ để biểu thị sở chỉ huy, bọn chúng cũng vậy. Còn biểu tượng đại bàng một đầu phía trước là biểu thị sở chỉ huy tập đoàn quân."

Yegorov: "Chính là như vậy."

Ông ta ngẩng đầu nhìn Vương Trung.

Vương Trung cẩn thận nghiên cứu tấm bản đồ.

Bình thường cậu rất thích chơi game chiến thuật, ví dụ như tựa game chiến lược theo lượt và thiên về chiến lược tổng thể "Hearts of Iron", hay tựa game chiến thuật theo lượt và thiên về chỉ huy chiến thuật, có phần hardcore hơn như dòng game SGS...

Hồi Vương Trung còn học tiểu học, trên tạp chí "Xe tăng và xe bọc thép" có một chuyên mục tương tác với độc giả, mô phỏng các trận đánh lịch sử, thường xuyên đăng tải một số trận đánh có thật trong lịch sử, kèm theo bản đồ tình hình chiến trường thu nhỏ, để độc giả có thể cắt bản đồ ra, vẽ kế hoạch tác chiến của mình lên đó, đồng thời dùng chữ viết giải thích ý đồ trong từng bước đi của mình.

Sau khi nhận được thư của độc giả, ban biên tập sẽ chọn ra một số kế hoạch tác chiến khả thi nhất, đồng thời mời chuyên gia phân tích, đánh giá.

Mỗi lần Vương Trung đều tham gia chuyên mục tương tác này, nhưng "kế hoạch tác chiến" của cậu chưa bao giờ được chọn.

Tuy nhiên, nhờ tham gia hoạt động này mà cậu có được khả năng đọc hiểu bản đồ cơ bản, kinh nghiệm chơi game chiến thuật lại càng giúp cậu nâng cao khả năng này.

Vương Trung nhanh chóng nắm được cách bố trí quân của Prosen trên bản đồ, lẩm bẩm: "Chúng vì muốn nhanh chóng giành thế tấn công nên đã để lộ ra rất nhiều sơ hở."

Chiến tranh hiện đại không có cái gọi là chiến tuyến theo nghĩa hẹp, khi chơi Hearts of Iron, có một game thủ đã nghĩ ra một thuật ngữ gọi là "Sư đoàn lấp lỗ hổng", loại sư đoàn này thường theo đuổi hiệu quả chi phí cao nhất, tác dụng duy nhất là lấp đầy chiến tuyến, tránh để các toán quân nhỏ lẻ của địch "lọt" qua.

Nhưng trên thực tế, cho dù có "Sư đoàn lấp lỗ hổng" thì trên chiến trường vẫn có rất nhiều "lỗ hổng", nhất là trong Thế chiến thứ hai, phạm vi kiểm soát của một sư đoàn tăng lên đáng kể, vì vậy "lỗ hổng" có thể lọt qua xuất hiện khắp nơi.

Phương thức tấn công mà Liên Xô đúc kết được vào giai đoạn giữa và cuối Thế chiến thứ hai chính là sử dụng chiến thuật biển người để tràn qua phòng tuyến của quân Đức.

Quân Đức có tố chất quân sự cao, thường có thể cố thủ ở một số cứ điểm quan trọng trong thời gian dài, còn quân đội Liên Xô sẽ áp dụng chiến thuật bao vây, cô lập đối với những cứ điểm này, chọc thủng tuyến đường tiếp tế của chúng.

Sau khi nghiên cứu, Vương Trung cảm thấy tự tin hơn rất nhiều: Biết đâu mình có thể lọt qua khe hở của quân địch, trở về với quân ta.

Cậu quay sang hỏi Yegorov: "Vừa rồi anh nói có một con đường nhỏ?"

Yegorov lập tức chỉ vào bản đồ: "Đúng vậy, ở đây. Bản đồ của quân Prosen không đánh dấu chi tiết khu vực này, nên tôi nghĩ trên đường nhỏ sẽ không có quân địch. Hơn nữa ven đường có rừng cây, có thể tránh được sự trinh sát trên không của địch."

Vương Trung: "Tốt lắm, anh thông thạo con đường này chứ?"

"Tôi là người ở đây mà." Yegorov nói, "Trước khi gia nhập quân đội, tôi thường lái xe bò chở hàng trên con đường này."

"Xe bò!" Pavlov khịt mũi, "Vừa chậm vừa hôi."

Yegorov: "Không phải nhà nông dân nào cũng có tiền mua ngựa, chúng tôi đâu phải người Cossack."

Vương Trung: "Nói tiếp đi, anh chắc chắn đi theo con đường này có thể trở về được chiến tuyến của chúng ta chứ?"

"Chắc chắn rồi. Cứ giao cho tôi. Nhưng mà có một vấn đề, hiện tại toàn tuyến của chúng ta đều đang tháo chạy, phải không?"

Vương Trung á khẩu, cậu cũng không biết nữa.

Thấy Vương Trung không nói gì, Yegorov thở dài: "Vậy thì gay go rồi đấy, không biết phải rút lui đến đâu mới có thể gặp được quân bạn. Trong cuộc nội chiến, tôi từng chứng kiến cảnh tượng tháo chạy thê thảm như vậy, quân ta chạy tán loạn hàng nghìn dặm, đến khi hậu cần của địch không theo kịp, không thể truy kích được nữa thì mới chịu dừng lại."

Thật ra Vương Trung rất muốn hỏi về cuộc nội chiến, nhưng có vẻ như đây là kiến thức phổ thông ở thế giới này, không tiện hỏi.

Đúng lúc này, Sergey thượng úy xông vào phòng, giơ tay chào báo cáo: "Quân giáo sĩ của Giáo hội Quốc gia đã đuổi theo kịp!"

Pavlov nghe vậy mừng rỡ: "Tuyệt vời! Có khi trong đó có cả Giáo sĩ Tụng ca!"

Vương Trung cau mày.

Giáo sĩ Tụng ca?

Cái quái gì thế?

Chương 13: Đồng đội không nói hai lời đã "bán hành" thì phải làm sao, gấp, online chờ

Từ ngữ mới khiến Vương Trung nhíu mày.

Lúc trước là Tay cầu nguyện, có vẻ là những người lính phụ trách dẫn đường cho tên lửa, vậy thì Giáo sĩ Tụng ca này là cái quái gì?

Nhưng nhìn phản ứng của những người xung quanh, có vẻ như đây cũng là kiến thức phổ thông, nên Vương Trung không dám hỏi.

Vừa rồi còn có Tòa án nữa, ai biết được chức trách của Tòa án này có bao gồm việc xử tử những kẻ bị linh hồn dị giới nhập vào hay không.

Mình phải hành động giống như người của thế giới này, không thể để lộ sơ hở.

Vương Trung nhớ ra mình còn một việc khác có thể hỏi, bèn hỏi: "Trong số những tu sĩ này có tu sĩ Yetsemenko và tiểu đội thần tiễn của hắn không?"

Sergey ngập ngừng: "À, tôi không hỏi. Hay là ngài trực tiếp hỏi Mục sư luôn?"

Lời còn chưa dứt, một người đàn ông tóc nâu cao lớn bước vào phòng, phía sau là một đám quân nhân đi theo.

Quân phục của bọn họ tuy không có gì đặc biệt, nhưng kiểu dáng lại khác nhau. Nếu để Vương Trung miêu tả, thì đám lính đang đánh trận kia mặc quân phục dã chiến, còn đám người này lại mặc lễ phục, có vẻ thích hợp với những nơi trang trọng hơn.

Trên vai đám người bước vào đều có huy hiệu hình mặt trời, khiến Vương Trung nhớ tới biểu tượng mặt trời trên mái nhà thờ lớn - nơi đóng làm bộ tư lệnh của Công tước.

Xem ra những người này chính là các tu sĩ của Quốc giáo.

Người đàn ông tóc nâu đi đầu lên tiếng hỏi: "Ai là chỉ huy ở đây?"

Hắn nhìn qua Vương Trung rồi lại nhìn Yegorov.

Vương Trung chợt nhớ ra, mình và Yegorov đều là Trung tá, hiện tại mình có thể chỉ huy Yegorov chỉ là vì được Công tước "dặn dò" mà thôi.

Mà thật ra cũng chẳng có dặn dò gì, Công tước chỉ kịp giục hắn mau chạy đi.

Vương Trung không nghĩ ngợi nhiều, bước lên một bước nói: "Là tôi. Công tước Vladimir ủy thác tôi chỉ huy quân đội của ông ấy."

Người đàn ông tóc nâu nhíu mày: "Cậu chỉ là Trung tá?"

Lúc này, người phía sau hắn chen lời: "Công tước có mệnh lệnh bằng văn bản giao quyền chỉ huy không?"

Vương Trung nhìn về phía người nói, thấy người này đội mũ trùm đầu, trên mũ có viền màu xanh lam.

"Thẩm phán quan, tình hình hiện tại rất cấp bách, muốn đảm bảo trung tâm chỉ huy của quân đội vận hành thì nên tạm gác những nghi lễ rườm rà này lại đã." Người đàn ông tóc nâu quay đầu lại, trừng mắt nhìn người cắt ngang cuộc nói chuyện.

Thẩm phán quan... Xem ra hai vị này là người của Thẩm phán đình, Thẩm phán đình, đường viền xanh lam trên mũ trùm đầu... Vương Trung thầm nhủ, lặng lẽ đè nén suy nghĩ của mình, ghi nhớ kỹ điều này: "Sau này trước mặt người đội mũ trùm đầu có viền xanh lam phải cẩn thận lời nói việc làm".

Tên "mũ xanh" bị quát khẽ cúi đầu: "Xin lỗi, Giám mục đại nhân."

Sau đó, hắn lùi về sau một bước, dùng ánh mắt như đánh giá heo sống nhìn Vương Trung.

Vương Trung cố gắng phớt lờ ánh mắt này, nói với "Giám mục": "Tôi là Bá tước Aleksei Konstantinovich Rokossovsky, hiện tại tôi là chỉ huy của đội quân này."

Vị Giám mục chủ động chào Vương Trung: "Hân hạnh được gặp ngài, Bá tước dũng cảm. Tôi là Stepan Alexandrovich Pollock. Đây là đội tu sĩ cuối cùng tôi mang đến, chúng tôi còn một ít thần tiễn, chắc chắn có thể xử lý được kha khá xe tăng của địch!"

Vương Trung: "Là tiểu đội thần tiễn của tu sĩ Zakayev sao?"

Giám mục Stepan có chút bất ngờ: "Ngài biết tu sĩ Zakayev?"

Vương Trung: "Tôi quen Lyudmila - thầy tế của tiểu đội bọn họ, cô ấy vốn là lính của tôi, là thầy tế dưới trướng tôi, nhưng tiểu đội thần tiễn của chúng tôi đã hy sinh hết, chỉ còn lại một mình cô ấy, cũng không còn thần tiễn."

Giám mục Stepan: "Thì ra là thế. Tôi sẽ bảo Zakayev bảo vệ tốt cho cô Melekhovna."

Hả? Không lẽ Giám mục đại nhân hiểu lầm gì rồi?

Vương Trung cũng lười sửa lại, dù sao một trong những lý do mình hành động chính là đảm bảo Lyudmila còn sống, cô ấy được chiếu cố đặc biệt thì càng tốt.

"Vậy chúng ta..."

Vương Trung còn chưa dứt lời, đã bị vị Giám mục cắt ngang.

Giám mục Stepan: "Chúng ta phải phản công, đúng không?"

Không biết vì sao, vẻ mặt của vị Giám mục tràn đầy mong đợi.

Vương Trung chần chừ một chút: "Chuyện này..."

Giám mục Stepan siết chặt nắm đấm: "Cho lũ Prosen kia thấy chí khí của chúng ta, cho bọn chúng biết Tổ quốc Ant của chúng ta sẽ không dễ dàng bị khuất phục!"

Vương Trung há hốc mồm, tại sao đám người này lại hăng hái xông lên chịu chết như vậy?

"Không, ngài bình tĩnh một chút." Hắn lại giành lấy quyền lên tiếng: "Chúng ta tiến công là vì phòng thủ của địch yếu, bọn chúng căn bản không ngờ lại bị tấn công. Hiện tại vị trí của chúng ta chính là sư bộ của địch, hiện tại sư đoàn này chắc chắn đang hỗn loạn, chúng ta có thể dễ dàng thoát khỏi vòng vây từ khu vực phòng ngự của chúng."

Lúc Vương Trung nói chuyện, Giám mục Stepan dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn hắn, như thể đang nhìn một kẻ phiền phức.

Chờ Vương Trung nói xong, Giám mục Stepan cao giọng: "Thoát khỏi vòng vây? Đây chẳng phải là phản công sao?"

"Là phản công, dĩ nhiên là phản công, ngài nhìn xung quanh xem!" Vương Trung dang hai tay: "Chúng ta đã đánh tan sư bộ của địch, đây chẳng phải là phản công sao? Phản công và phá vây không mâu thuẫn, chúng ta phải rút về tuyến phòng thủ tiếp theo của quân ta, sau đó gia nhập tác chiến phòng ngự."

Giám mục Stepan quay đầu nhìn hai vị Thẩm phán quan.

Vương Trung luôn cảm thấy ba người này có gì đó không đúng.

Giám mục lại nhìn Vương Trung, hắn nói với vẻ kiên quyết: "Đây là chạy trốn!"

Vương Trung: "Là rút lui chiến thuật, bảo toàn lực lượng để tiêu diệt kẻ địch tốt hơn."

Giám mục Stepan: "Nghe như lấy cớ!"

Vương Trung: "Không, không, nghe tôi nói, giữ đất mất người, cuối cùng sẽ mất cả đất lẫn người. Bảo toàn lực lượng, tạm thời từ bỏ một số vùng đất, cuối cùng mới có thể giành được thắng lợi, giữ được cả người lẫn đất!"

Đây là lời của lãnh tụ, Vương Trung bê nguyên xi ra dùng.

Giám mục Stepan trừng mắt nhìn Vương Trung: "Đây rõ ràng là hành vi phản quốc! Bệ hạ vừa hạ lệnh, đất đai của Tổ quốc là bất khả xâm phạm! Tất cả mọi người phải chiến đấu đến hơi thở cuối cùng!"

Vương Trung sởn gai ốc, chiến đấu đến hơi thở cuối cùng? Thổ địa "Tổ quốc" bất khả xâm phạm? Mẹ kiếp, ngay cả tên đất nước cũng là vừa xem bản đồ của địch mới biết được, đối với tôi mà nói nó chỉ là một cái tên trên bản đồ!

Tôi là người Trung Quốc!

Hơn nữa đây là mệnh lệnh của Hoàng đế bệ hạ, mẹ kiếp, tôi đến từ một đất nước từ xưa đã đề xướng "Vương hầu tướng tướng, ninh hữu chủng hồ?" Hoàng đế cũng không có quyền ép tôi đi chết!

Vương Trung: "Không được. Trong tình huống hiện tại mà phát động công kích cảm tử, chỉ uổng phí lực lượng! Chúng ta sẽ phản công, nhưng có thể là một năm sau, thậm chí là hai, ba năm sau! Bây giờ chúng ta cần phải rút

lui, lấy không gian đổi thời gian, thiết lập tuyến phòng thủ mới!"

Giám mục Stepan trừng mắt nhìn Vương Trung, vẻ mặt tán thưởng vừa rồi như chưa từng tồn tại.

Một lát sau, hắn sa sầm mặt mày, hạ lệnh: "Thẩm phán quan Shaposhnikov, bắt Bá tước... Không, chúng ta sắp phát động tấn công rồi, chắc không ai áp giải Bá tước được. Chỉ có thể chấp hành kỷ luật chiến trường, vì tội đào binh... bắn chết hắn, ngay bây giờ, lập tức!"

Vương Trung thật sự sởn gai ốc, tên ngu ngốc này không biết bắn chết chỉ huy quân sự trên chiến trường sẽ gây ảnh hưởng gì sao?

Ế? Hình như tôi cũng đã bắn chết một tên đào binh... Nhưng vấn đề là tôi không phải đào binh!

Tên Thẩm phán quan gọi là Shaposhnikov kia cười gằn, mở bao súng ra -

Lúc này Vương Trung vô cùng căng thẳng, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ:

Có nên ra lệnh cho Yegorov không? Nếu tôi ra lệnh cho Yegorov bắn đám người này thì gã có nghe không? Nếu tôi ra lệnh cho gã bắn tiêu diệt đám "tu sĩ" này thì sao?

Làm như vậy thì sẽ như thế nào?

Sẽ không phải ăn đạn đâu nhỉ?

Đột nhiên, hắn nghĩ đến một chuyện.

Trước khi đạn pháo rơi xuống, Công tước Vladimir định đưa Vương Trung - tức là Bá tước Aleksei Konstantinovich Rokossovsky - đi trước, bởi vì...

Bởi vì Hoàng thái tử đã gọi điện đến bộ tư lệnh của Công tước.

Ồ, nói như vậy, hình như tôi cũng có người chống lưng?

Lúc này, Shaposhnikov đã rút súng lục ra.

Yegorov lập tức đứng chắn trước mặt Vương Trung, tay phải giơ khẩu súng tiểu liên chiếm được lên -

Vương Trung giữ chặt lấy súng của gã, cao giọng nói: "Giám mục Stepan, xem ra ông không biết tôi là ai rồi. Tôi chính là bạn thân của Hoàng thái tử, nếu tin tức ông bắn chết tôi truyền đến tai Hoàng thái tử..."

Vương Trung nói xong cũng tự giễu trong lòng: Mẹ kiếp, mình đang làm gì thế này, lại đi đe dọa người sắp chết, làm sao mà có tác dụng? Người ta sắp chết rồi, còn quan tâm gì đến Hoàng thái tử nghĩ gì nữa?

Nhưng mà Giám mục Stepan rõ ràng có chút do dự.

Thì ra tên chó chết này cũng không muốn chết - Vương Trung thoáng nghĩ, nhưng hắn chú ý thấy Giám mục Stepan liếc nhìn khẩu súng tiểu liên trong tay Yegorov.

Cảm giác Stepan chỉ là kiêng kỵ Yegorov và khẩu súng tiểu liên của gã?

Đúng lúc này, Giám mục Stepan lùi một bước: "Được rồi, nhưng tôi sẽ ghi chép lại tất cả mọi chuyện, ghi chép xem ai là kẻ muốn từ bỏ thổ địa thiêng liêng của chúng ta, chống lại mệnh lệnh của Bệ hạ!"

Trong khoảnh khắc ấy, Vương Trung thật sự muốn nhân lúc hỗn loạn bắn chết mấy tên chó chết này cho rồi, tránh sau này chúng gây khó dễ cho mình.

Dù sao mối quan hệ giữa mình và Hoàng thái tử cũng chưa chắc chắn, chi bằng hành động dứt khoát ngay lúc này, để tránh đêm dài lắm mộng.

Hơn nữa, Vương Trung luôn cảm thấy có gì đó sai sai ở ba người này, nhất là vị Giám mục, cho dù là lúc đầu khen ngợi hay là sau đó trở mặt, hắn ta đều cho người ta cảm giác như đang diễn kịch...

Đúng lúc này, một giọng nữ trong trẻo vang lên từ ngoài cửa: "Báo cáo!"

Vương Trung còn tưởng là Lyudmila, liền quay đầu nhìn lại, nhưng lại thấy một cô gái xa lạ, mái tóc đen được tết thành hai bím buông xuống ngực.

"Tôi vừa nhận được tin tức từ đội hợp xướng Agasu, yêu cầu các đơn vị có khả năng lập tức tiến về Shepetovka, Công tước Meshkin đang tổ chức phòng thủ ở đó!"

Vương Trung không biết Agasu ở đâu, cũng không biết Shepetovka là gì, nhưng hắn vẫn chen lời: "Chúng tôi có thể đi!

"Đây là đội quân đã từng đánh bại quân đội Prosen, tiêu diệt cả một sư đoàn của bọn chúng, có kinh nghiệm chiến đấu và chiến thắng, chắc chắn sẽ rất hữu ích cho việc phòng thủ."

Vị Giám mục có chút thất vọng: "Nếu đã như vậy, không còn cách nào khác, tổ chức rút lui thôi, Bá tước."

Chương 14: Chốt Hình Vuông và Chốt Hình Tròn

Vương Trung lại đánh giá cô gái mang đến "mệnh lệnh", thoạt nhìn cô có huyết thống phương Đông. Điều này rất bình thường, nếu đế quốc Ant này là phiên bản khác của Sa Hoàng Nga, trong lãnh thổ của nó hẳn là có không ít người phương Đông sinh sống.

Nhưng mà mắt của cô gái không phải màu đen, cảm giác "tha hương ngộ cố tri" của Vương Trung giảm đi không ít.

Nhìn kỹ, mái tóc đen của cô gái thật ra cũng không hẳn là đen thuần khiết.

Mặt khác, như để phù hợp với gương mặt phương Đông, vóc dáng của cô gái so với Lyudmila thật sự là một trời một vực.

Đương nhiên chủ yếu là bởi vì Lyudmila quá đầy đặn, y tá trước đó băng bó cho Vương Trung cũng rất đầy đặn, có thể là phụ nữ của người Ant đều tương đối đầy đặn.

Vương Trung: "Cô là tu sĩ Tụng Thi?"

Cô gái nghi hoặc nhìn Vương Trung, sau khi nhìn thấy quân hàm lập tức nghiêm túc chào: "Trung tá! Tôi là người sống sót cuối cùng của dàn đồng ca La Niết Nhật Tụng, tu sĩ Sufang Batuwendusu."

Cái tên Batuwendusu nghe rất Mông Cổ, quả nhiên cô gái này có huyết thống phương Đông.

Vương Trung: "Cô nói cô là người sống sót cuối cùng?"

"Vâng, nhà thờ nơi Bộ Tư lệnh đóng bị pháo kích, dàn đồng ca ở ngay tòa nhà bên cạnh, tôi nghe nói là như vậy. Tôi được điều động đi theo đội Thần Tiễn của tu sĩ Yetsemenko, cho nên thoát chết."

Vương Trung: "Lúc bị pháo kích, tôi ở hiện trường, Công tước bị đánh chết, toàn bộ sĩ quan tham mưu và thông tin đều bỏ mạng, đồng nghiệp của cô chắc là ở trong đó."

Biểu cảm của cô gái trầm xuống, hàng mi dài cụp xuống, ánh mắt hướng về phía mặt đất: "Họ... Mong rằng họ có thể ra đi thanh thản."

Nói xong cô gái đưa tay làm dấu trước ngực.

Lúc trước Vương Trung không để ý khi thấy mọi người làm dấu, cứ tưởng là vẽ chữ thập, bây giờ mới phát hiện căn bản không phải chữ thập, mà là hình tam giác ngược.

May mà chú ý tới, bằng không lát nữa mà vẽ chữ thập chắc chắn sẽ lộ tẩy.

Lúc này Stepan chặn giữa Vương Trung và cô gái, cao giọng nói: "Thời gian cấp bách, chúng ta mau chóng xuất phát đi! Shepetovka cách nơi này rất xa. Nếu đi bộ, phải mất vài ngày, chưa chắc đã đến được!"

Vương Trung tức giận nhìn gã vừa định bắn chết mình, nhớ lại cảm giác bất thường mà hắn cảm nhận được từ gã trước đó.

Trên Trái Đất khi Chiến tranh thế giới thứ hai nổ ra, lúc kế hoạch Barbarossa bắt đầu, Đức đã cài rất nhiều "quân đội thứ năm" - chính là gián điệp - trà trộn vào Liên Xô để phá hoại, gây rối loạn hành động của Hồng quân.

Liệu có khi nào những người này cũng vậy không?

Vương Trung lại nghĩ đến sự cảnh giác của gã đối với khẩu tiểu liên trong tay Yegorov.

Phản ứng đó, cứ cảm thấy giống như là đang coi Yegorov là kẻ thù để đề phòng.

Lúc này, Vương Trung nảy ra một ý, nhớ đến một tình tiết khi xem bộ phim "Pháo đài Brest", liền học theo: "Tôi muốn xem đế giày của anh! Đế giày của chúng ta đều là đinh chống trượt hình tròn, đinh chống trượt của người Prosen là hình vuông! Nếu anh là gián điệp trà trộn, giày của anh nói không chừng là do Prosen cung cấp!"

Trong phim, sĩ quan Liên Xô đã dùng cách này để lừa gián điệp Đức, trên thực tế đinh giày hai bên không khác gì nhau.

Nhưng gián điệp Đức lại tưởng rằng mình đã bỏ sót chi tiết này, trong lúc bất ngờ để lộ sơ hở, sau đó bị trừng trị thích đáng.

Thật ra Vương Trung cũng chỉ là muốn thử xem sao.

Biểu cảm của Stepan thoạt nhìn rất bình thường, ông ta bình tĩnh nói: "Được thôi, anh muốn xem thì xem đi! Sau đó tôi cũng muốn xem đinh giày của anh!"

Nói xong ông ta chống tay lên bàn, nhấc chân lên cho mọi người xem đinh giày.

Hình vuông.

Stepan sững người.

Yegorov giơ khẩu tiểu liên lên, chĩa vào Stepan nói: "Giải thích một chút đi, thưa Giám mục."

Lúc này, Sufang lên tiếng: "Nghĩ kỹ lại thì rất kỳ lạ, Giám mục Stepan phải cao hơn một chút chứ. Nhưng trông anh ta lại rất giống ông ấy..."

Các tu sĩ khác cũng lộ vẻ nghi ngờ: "Nói cũng đúng, Giám mục phải cao hơn một chút."

Vương Trung: "Mọi người vẫn luôn ở cạnh ông ta sao?"

"Không, chúng tôi nhận lệnh của Ngài đi theo Trung đoàn Amur số 3, làm công tác y tế dã chiến và hậu cần cho Bộ Tư lệnh, Giám mục gia nhập cùng chúng tôi dọc đường... Nhưng mà ông ta thật sự rất giống Giám mục!"

Vương Trung cũng rút súng ra: "Đó là bởi vì người Prosen đã rất cẩn thận trong việc lựa chọn người trà trộn vào đây. Hơn nữa tôi đoán ông ta còn trang điểm, người đâu, hắt nước lên mặt Giám mục cho tôi!"

Yegorov lập tức tháo bi đông nước, nói: "Nước trong bi đông của tôi là rượu đấy, chắc chắn có thể tẩy được lớp trang điểm!"

Nói xong anh ta mở nắp bi đông uống một ngụm, hương rượu lập tức bay ra.

Tiếp đó Yegorov hắt hết nước trong bi đông lên đầu Stepan.

Lớp trang điểm đầu tiên bị tẩy đi là lông mày, màu đen của chì kẻ lông mày tan ra theo dòng nước chảy xuống hai bên má của "Giám mục".

Đột nhiên, Stepan chộp lấy thứ gì đó trên bàn ném về phía khẩu súng của Shaposhnikov!

Lúc này Vương Trung đã rút súng ra, so với lần trước bắn chết lính đào ngũ, lần này tay hắn đã vững hơn rất nhiều.

Hai tiếng súng vang lên, bước chân của "Stepan" chậm lại, hai tay dang ra, ngã nhào về phía trước.

Yegorov lắc đầu: "Khó trách vừa rồi ông ta cố tình gây chuyện, thì ra là gián điệp của Prosen!"

Shaposhnikov nói: "Trước khi chiến tranh nổ ra, chúng tôi đã phát hiện ra một gián điệp của Prosen, đang tra khảo thì chiến tranh nổ ra, máy bay ném bom của Prosen ném bom xuống. Nếu không phải vậy, chúng tôi nhất định có thể triệt phá mạng lưới tình báo của Prosen ở La Niết Nhật!"

Vương Trung không quên cảnh tượng "Giám mục" trao đổi ánh mắt với hai tên "thẩm phán" này trước đó.

Hắn cao giọng nói: "Ông cũng vừa chĩa súng vào tôi, làm sao tôi có thể tin tưởng ông không phải là gián điệp? Nghĩ kỹ lại xem, ông thậm chí còn không biết mối quan hệ giữa tôi và Thái tử rất thân thiết, đáng ngờ, quá đáng ngờ."

Vương Trung quay sang hỏi các tu sĩ khác trong phòng: "Hai vị thẩm phán này có luôn ở cùng mọi người không?"

"Không, họ gia nhập cùng với Giám mục." Các tu sĩ vừa nói vừa lùi lại, nhường đường bắn, đảm bảo Yegorov sẽ không bắn trúng họ.

Chỉ có Sufang là vẫn ngây ngốc đứng ở cửa.

Đột nhiên, Shaposhnikov túm lấy Sufang, khống chế cô làm con tin.

Trong lúc mọi người đang bị thu hút bởi hành động bắt cóc con tin, tên "thẩm phán" còn lại rút ra một khẩu súng giống hệt "súng lục ổ xoay", chĩa thẳng vào Vương Trung bóp cò.

Tuy rằng phần thân trên của Sufang bị khống chế, nhưng chân cô vẫn có thể cử động, thời khắc mấu chốt, cô tung một cú đá vào cổ tay của hắn, viên đạn bay sượt qua, mang theo cả chiếc mũ của Vương Trung.

"Shaposhnikov" chĩa súng vào đầu Sufang: "Ngoan ngoãn đứng im!"

Ngay sau đó, hắn ta bắt đầu nói tiếng Prosen.

Yegorov nổ súng, một phát bắn trúng tên thẩm phán giả.

Tên gián điệp đang khống chế Sufang hét lên gì đó.

Vương Trung tiến lên một bước: "Bình tĩnh, anh không thoát được đâu, hãy đầu hàng đi!"

Tên gián điệp cười lớn: "Có thể mang theo tu sĩ Tụng Thi cuối cùng cũng không tệ, kỹ thuật vô tuyến điện của các người tệ đến mức nào, chúng tôi đều biết!"

Xem ra hắn ta muốn "diệt khẩu" rồi!

Vương Trung nhanh trí, hét lớn: "Đế quốc Prosen muôn năm!"

Tên địch bất ngờ, sững sờ: "Hả?"

Lợi dụng sơ hở, Yegorov xông lên, dùng nòng súng đẩy họng súng đang chĩa vào đầu Sufang ra, dí sát vào đầu tên gián điệp bóp cò.

Đầu của hắn ta lập tức nát bét như bị quả dưa hấu bị đập nát bởi một chiếc búa.

Chương 15: "Tôi đoán", "Tôi phán đoán" và "Tôi khẳng định"

Trận chiến kết thúc trước khi Vương Trung kịp phản ứng.

Yegorov tiến lên, dẫm lên tay tên thẩm phán giả, cúi người sờ cổ hắn.

"Chết rồi." Yegorov nói xong, nhổ một bãi nước bọt vào xác chết, "Rõ ràng là các người chủ động xé bỏ hiệp ước không xâm phạm, còn giở trò hèn hạ này!"

Vương Trung: "Kiểm tra người chúng xem có tài liệu gì giá trị không."

"Làm gì có, chúng là gián điệp, đến đây để phá hoại, trên người chắc chắn toàn giấy tờ giả!" Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng Yegorov vẫn gật đầu với thuộc hạ, ra hiệu cho họ lục soát.

Vương Trung quay sang Sufang: "Cô là... tu sĩ Tụng Thi?"

Bởi vì Vương Trung chưa từng nghe đến cái tên tu sĩ Tụng Thi này bao giờ, nên theo bản năng hỏi lại.

Sufang lập tức đứng nghiêm: "Báo cáo, đúng vậy!"

Vương Trung xua tay: "Đừng câu nệ như vậy, nghỉ ngơi đi. Cô có thể liên lạc với..."

Vương Trung định nói địa danh, nhưng hắn lại quên mất cái địa danh dài ngoằng đó - đây chính là điểm bất tiện khi xuyên không đến thế giới phương Tây, tên người dài, địa danh cũng dài.

Đây còn là bối cảnh kiểu Nga, càng dài gấp bội.

Trong lúc đang bí, Vương Trung vội vàng chuyển sang góc nhìn bản đồ, kéo ra xa nhất, sau đó hài lòng phát hiện ra một địa danh khá lớn có tên là Agsukov, có vẻ là một thành phố.

Hắn đoán nơi đó chắc là sở chỉ huy của quân Ant, hơn nữa cái tên này có vẻ hơi quen quen, nên quyết định nói: "Cô có thể liên lạc được với dàn đồng ca ở Agsukov không?"

Sufang: "Bây giờ thì không thể."

Vương Trung: "Vậy sau này thì sao?"

Có lẽ những người trong thế giới này đều biết tu sĩ Tụng Thi là gì, nên mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn Vương Trung.

Nhưng Vương Trung mặc kệ, ít nhất hắn cũng phải hiểu rõ tình hình chứ? Cũng may là gã Bá tước mà hắn xuyên vào có vẻ là một tên bất tài, chắc là không có chút kiến thức quân sự nào, chắc là qua mặt được.

Sufang: "Chỉ cần chuẩn bị một bàn thờ và dụng cụ đơn giản, cho tôi thời gian để cử hành nghi lễ, là có thể gửi lời kêu gọi. Nhưng không chắc chắn có ai nhận được hay không, cần phải kêu gọi nhiều lần."

Vương Trung: "Nhưng cô không cần làm gì cũng có thể nhận được lời kêu gọi của người khác, đúng không?"

"Tôi phải tập trung tinh thần." Sufang nói, "Cho nên hãy cố gắng để tôi có một môi trường yên tĩnh. Vừa rồi tôi đang nghỉ ngơi thì nhận được lời kêu gọi."

Vương Trung: "Hiểu rồi."

Hắn tóm tắt lại: Tu sĩ Tụng Thi chính là một dạng radio hình người, cần thời gian để khởi động mới có thể nhận tin, gửi tin thì càng phiền phức, cần phải ở hậu phương an toàn.

Nói cách khác, hiện tại tạm thời chưa dùng đến cô nàng tu sĩ này được.

Sufang nhìn Vương Trung: "Ngài... cần tôi làm gì không?"

Vương Trung: "Ngoài tụng kinh ra, cô còn biết làm gì nữa?"

"Tôi biết bắn súng." Sufang tự tin nói, "Cha tôi là thợ săn, từ nhỏ đã dạy tôi bắn nai rồi."

Vương Trung quay sang nói với Yegorov: "Đưa cho cô ấy một khẩu súng, ít nhất cũng có ích."

Mệnh lệnh của hắn lập tức được thực hiện.

Vương Trung: "Yegorov, tình hình quân ta thế nào?"

"Đang nghỉ ngơi và bổ sung quân số, tôi cũng đã phái trinh sát do thám dọc đường, chắc là phải đợi họ quay về."

Nghe đến đây, Vương Trung lập tức chuyển sang góc nhìn bản đồ - sau đó hắn nhận ra mình cứ đứng ngây ra như vậy thì không ổn lắm, nên chuyển về, đi đến trước bản đồ, giả vờ như đang xem xét, rồi lại chuyển sang góc nhìn bản đồ.

Như vậy trong mắt người khác, hắn chỉ là đang... ngẩn người nhìn bản đồ.

Nhưng làm gì có ai biết hắn đang ngẩn người chứ.

Vương Trung kiểm tra phạm vi quan sát của mình. Dưới góc nhìn bản đồ, mọi thứ giống hệt như một trò chơi chiến thuật thời gian thực.

Những khu vực không có tầm nhìn bị che phủ bởi một lớp sương mù chiến tranh, chỉ có thể nhìn thấy địa hình và công trình màu xám, nhìn chung là tối đen như mực.

Những nơi có tầm nhìn thì có màu sắc, sáng sủa hơn rất nhiều.

Vương Trung nhanh chóng phát hiện ra xung quanh quân chủ lực có một vài điểm sáng độc lập, phóng to lên thì thấy đó chính là những tên lính trinh sát mà Yegorov phái đi.

Nói cách khác, cái bản hack của hắn, chỉ cần có thể nói chuyện được với người chỉ huy đội quân cấp dưới, là có thể có được toàn bộ tầm nhìn của đội quân đó sao?

Từ vị trí đóng quân của Trung đoàn Amur số 3 đi về phía Đông không xa, con đường lớn tách ra một con đường mòn, hai bên đường là rừng bạch dương bạt ngàn - thật ra Vương Trung không phân biệt được đó có phải là bạch dương hay không, hắn chỉ mới nhìn thấy cây bạch dương trụi lá trong MV ca nhạc, chứ chưa thấy bao giờ thấy bạch dương xanh tốt như vậy.

Nhưng bản hack rất chu đáo, trên màn hình hiện lên dòng chữ: Rừng bạch dương.

Chẳng hiểu sao cái bản hack này lại phải nói cho Vương Trung biết đó là rừng bạch dương, chẳng lẽ thế giới này cũng có hai người yêu nhau khắc tên lên cây bạch dương?

Vương Trung gạt bỏ những suy nghĩ vớ vẩn, tập trung quan sát toán lính trinh sát đang tiến vào con đường mòn, thấy họ không biết kiếm đâu ra ngựa, cưỡi ngựa phi như bay, vậy mà không hề chạm trán quân Prosen.

Trên con đường lớn hướng Đông, toán trinh sát đi được một đoạn thì phát hiện ra một trạm tiếp tế của quân Prosen, không biết có phải do quá vội vàng hay không, mà trạm tiếp tế này chỉ có vài tên lính canh gác.

Ở ngã có bố trí súng máy, nhưng hai tên lính gác lại đang đứng uống cà phê.

Rõ ràng là quân địch hoàn toàn không ngờ tới sẽ bị tập kích ở đây.

Một đám lính địch thậm chí còn không mang theo vũ khí, đang hối hả dựng chòi canh và barie chặn đường.

Bên trong trạm tiếp tế, có rất nhiều xe tải!

Vương Trung: "Yegorov, lệnh cho quân tập hợp!"

Giọng nói của Yegorov có phần kinh ngạc: "Bây giờ sao? Chúng ta phải đợi trinh sát về báo cáo..."

Vương Trung: "Chúng ta tiến về phía Đông, đến..."

Vừa nói, hắn vừa chuyển về góc nhìn của mình, sau đó phát hiện ra trên bản đồ trước mặt vẫn chưa có vị trí của trạm tiếp tế.

Chết tiệt, làm sao giải thích cho họ hiểu là hắn biết được vị trí của trạm tiếp tế?

Ngay lập tức, Vương Trung nảy ra một ý, hắn nhìn Yegorov, nói: "Người Prosen đánh trận rất cứng nhắc, chắc chắn phía sau họ sẽ có trạm tiếp tế, tôi đoán là ở đây!"

Nói xong, hắn cầm lấy chiếc compa bên cạnh bản đồ, chĩa thẳng vào vị trí của trạm tiếp tế.

Vương Trung: "Bây giờ quân địch chắc chắn đang nghĩ mục tiêu của chúng ta là sở chỉ huy của chúng, trạm tiếp tế nhất định sẽ sơ hở!"

Pavlov nhíu mày: "Đây chỉ là suy đoán của Ngài?"

Không, là tôi nhìn thấy bằng bản hack.

Vương Trung nghiêm mặt nói: "Đúng vậy. Trên chiến trường phải quyết đoán, không có thời gian để tranh luận đâu, Yegorov, tập hợp quân đội!"

Yegorov chào một cái rồi đi ra ngoài.

Pavlov vẫn tỏ vẻ nghi ngờ: "Tấn công trạm tiếp tế để làm gì?"

Vương Trung: "Cướp xe, chỉ dựa vào hai chân thì làm sao chạy thoát khỏi quân địch, chúng ta phải cướp xe tải của chúng! Quân tiên phong của chúng chưa chắc đã có nhiều xe tải, nhưng ở trạm tiếp tế - chắc chắn sẽ có xe tải vận chuyển nhu yếu phẩm! Phá hủy nhu yếu phẩm, là có thể dùng xe tải để vận chuyển binh lính!"

Pavlov lắc đầu nguầy nguậy: "Không được, như vậy là trái với lẽ thường! Kế hoạch tác chiến vớ vẩn như vậy, chắc chắn sẽ bị điểm liệt!"

Vương Trung nghiêm mặt nói: "Đây là chiến trường, không phải trường thi."

Sufang: "Ngài ấy nói đúng!"

Vương Trung nghi ngờ nhìn Sufang: "Sao cô còn ở đây?"

Sufang: "Tu sĩ Tụng Thi phải luôn ở bên cạnh sĩ quan chỉ huy cấp cao nhất, trong quân luật có ghi như vậy."

Vương Trung bĩu môi, theo bản năng liếc nhìn ngực của Sufang, rồi lại nhớ đến bộ ngực đầy đặn của Lyudmila.

Hắn chợt nghĩ đến một vấn đề, b liền hỏi: "Tu sĩ... đa phần là nữ sao?"

Sufang: "Nam nữ đều có, nhưng so với quân đội thì số lượng nữ giới nhiều hơn. Sao vậy?"

Vương Trung đang định trả lời thì Yegorov bước vào: "Quân đội đã tập hợp xong, chúng ta xuất phát thôi."

"Để lại người liên lạc, báo cho bệnh viện dã chiến và đội hậu cần phía sau biết chúng ta đi đâu." Vương Trung nói.

Yegorov: "Tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi."

Chương 16: Tiếng hát như ánh xuân rực rỡ

Vương Trung gật gật đầu, sải bước ra cửa, trước khi ra khỏi cửa, hắn quay đầu lại nói: "Mang theo toàn bộ bản đồ, còn có văn kiện. Lên xe Jeep của chúng ta."

Không phải Vương Trung không muốn đi bộ cùng các binh sĩ, chủ yếu là khi đi bộ, góc nhìn của hắn sẽ bị đảo lộn, rất dễ bị chóng mặt. Ngồi trên xe tuy rằng cũng sẽ bị say xe, nhưng chóng mặt chậm hơn, có thể duy trì góc nhìn quan sát trong thời gian dài hơn.

Vừa ra khỏi cửa, Vương Trung đã thấy Đại úy Sergei đang đợi trên xe.

"Động tác của anh nhanh thật đấy."

Sergei cười khổ: "Ngồi trên xe thì sẽ không bị nhìn thấy quần đâu."

Hóa ra là vậy.

Vương Trung lên xe, quay đầu nói với Yegorov: "Anh cũng lên đây đi."

Yegorov: "Tôi phải ở nơi liên lạc viên có thể tìm thấy."

Vương Trung chép miệng: "Lấy một lá cờ quân Ant, buộc lên xe. Anh nói với liên lạc viên là Trung đoàn trưởng đang ở trên xe Jeep có cắm cờ."

Trong lúc nói chuyện, lính gác của Yegorov đã tìm được một lá cờ quân đội, trực tiếp cắm vào góc sau xe, dùng băng gạc quấn vài vòng rồi buộc chặt.

Nền cờ màu trắng, ở giữa là chữ X màu lam bắt chéo, phía trên cùng là hình vẽ chim ưng hai đầu.

Ghê thật, Thập tự giá thánh Andrew cộng thêm huy hiệu chim ưng hai đầu, đậm chất quá.

Yegorov nghi ngờ nhìn Vương Trung: "Tại sao nhất định phải kéo theo tôi?"

Đương nhiên là bởi vì có thể nói chuyện với anh, tôi mới có thể có được tầm nhìn của quân đội!

Vương Trung đoán, nếu mình trực tiếp lái xe đi, lập tức sẽ mất đi tầm nhìn của trung đoàn Amur số 3.

Cho nên Yegorov nhất định phải lên xe.

Nhưng lý do này không thể nói ra, vì thế Vương Trung bắt đầu bịa chuyện: "Là một người chỉ huy, đương nhiên phải luôn đi đầu đội quân, tự mình khảo sát địa hình nơi có khả năng xảy ra chiến đấu."

Sergei liếc mắt nhìn Vương Trung, có vẻ như muốn nói rất nhiều điều.

Cũng phải, một tên nhát gan vừa mới tè ra quần, bây giờ bỗng nhiên dũng cảm như vậy, thậm chí muốn tự mình chạy ra phía trước xem xét tình hình, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy kỳ quái.

Yegorov chép miệng: "Lời này của ngài nghe không giống một vị bá tước chút nào. Bá tước xưa nay đều không đến tiền tuyến, chỉ biết vẽ vời trên bản đồ, lúc nội chiến tôi đã được lĩnh giáo rồi."

Vương Trung: "Tôi không giống những người khác."

Cũng may hiện tại không có ai quen biết gã bá tước kia ở đây, hắn mới có thể không kiêng nể gì mà nói bừa.

Vừa nghĩ như vậy, Sufang mở miệng: "Không đúng, tôi nghe nói Bá tước Rokossovsky là một tên công tử bột ăn chơi trác táng, luôn khinh thường thường dân, đến quân đội chỉ là vì muốn khoác lên mình bộ quân phục rồi trở về St. Petersburg khoe khoang với các tiểu thư quý tộc."

"Còn nói bá tước chưa bao giờ xuất hiện trên sân tập, thậm chí ngay cả tập thể dục buổi sáng cũng không ra."

Vương Trung toát mồ hôi hột, chỉ có thể qua loa nói: "Chuyện trước kia là chuyện trước kia, tôi đã thay đổi rồi. Ý tôi là, bị đại bác của quân Proshen oanh tạc đến mức lột xác."

Sufang nhìn Vương Trung: "Thật sao? Quả thật cảm giác ngài mang đến cho người khác rất khác so với lời đồn, không hề ăn chơi trác táng chút nào..."

Vương Trung: "Tôi phải nhắc nhở cô, tôi là sĩ quan cấp trên của cô, là người chỉ huy đội quân này."

"A!" Sufang kinh hô một tiếng, "Đúng là tôi không nên nói xấu ngài."

Lúc này Yegorov đã lên xe, nhìn tham mưu trưởng Pavlov của mình nói: "Hay là anh đừng lên nữa, nhỡ đâu chúng ta bị máy bay địch bắn chết, còn có anh chỉ huy quân đội."

Pavlov gật đầu.

Lúc này lính gác của Yegorov định lên xe, kết quả Sufang nhanh chân hơn một bước chui vào thùng xe phía sau.

Lính gác: "Này... chen đủ sao?"

Vương Trung: "Chúng ta không cần lính gác, anh đi theo tham mưu trưởng Pavlov."

Chủ yếu là có góc nhìn quan sát, lại có tầm nhìn của toàn quân, xác suất gặp địch rất thấp.

Lúc chạy trốn trong thành bị quân địch bắt gặp, là bởi vì xe Jeep đuổi theo từ phía sau, nếu không Vương Trung và Lyudmila đã có thể ung dung xuyên qua chiến tuyến mà không tốn một viên đạn nào.

Vương Trung búng tay một cái, Đại úy Sergei lập tức hiểu ý, buông côn ly hợp, vào số, đạp chân ga.

Chiếc xe Jeep chiến lợi phẩm gầm lên một tiếng, lao vút đi.

Trung đoàn Amur số 3 đã xuất phát, xe Jeep lướt qua bên cạnh đội ngũ đang hành quân về phía tây.

Lá cờ quân đội mà Vương Trung vừa ra lệnh cắm trên xe Jeep đã phát huy tác dụng không nhỏ, quân đội nhìn thấy một lá cờ quân kỳ dẫn đầu xông về phía trước, trên xe còn có Trung đoàn trưởng Yegorov, lập tức sĩ khí tăng cao, bắt đầu hô vang "Uraa"!

Tiếng hô Uraa nhanh chóng lan rộng ra toàn bộ đội ngũ, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nhiệt tình nhìn chiếc xe Jeep đang lao về phía trước.

Giữa những tiếng Uraa vang dội, có một giọng nói sang sảng hô to: "Yegorov! Dẫn chúng tôi đánh cho lũ Proshen đáng chết kia tan tác!"

Yegorov hô lớn: "Nhớ kỹ, người chỉ huy chúng ta là Bá tước Rokossovsky vĩ đại! Là mệnh lệnh của Bá tước đã giúp chúng ta giành được chiến thắng vang dội như vậy!"

Tuy Vương Trung đang dùng góc nhìn quan sát, nhưng thính lực không hề bị ảnh hưởng, nghe rõ ràng từng lời Yegorov nói.

Đồng thời hắn cũng nghe rõ, sau khi Yegorov hô xong, tiếng Uraa bỗng nhiên im bặt.

Xem ra Bá tước Rokossovsky đã sớm "nổi tiếng" trong quân đội.

Vương Trung chuyển về góc nhìn ban đầu, vừa lúc nghe thấy Yegorov hô lớn: "Mọi người làm sao vậy? Hoan hô tiếp đi chứ! Mọi người xem, Bá tước đang ở ngay đây, cùng xông lên với tôi nào!"

"Yegorov!" Vương Trung lên tiếng: "Để mọi người hát một bài đi, bài nào mọi người đều thích, có thể cổ vũ tinh thần ấy!"

Yegorov khó xử: "Bài hát ngài thích mà mọi người cũng thích, e là không có."

Vương Trung nhíu mày: "Quân ca thì sao?"

"Mọi người đều không thích quân ca." Yegorov nói thật: "Những gì binh lính thích đều là... đều là những thứ rất dung tục."

Vương Trung: "Vậy thì hát bài dung tục!"

Yegorov: "Được! Petrov! Cậu hát trước đi, hát bài Cô gái làng bên!"

Cô gái làng bên? Nghe cái tên đã biết không phải bài hát đứng đắn gì.

Lúc này mà hát bài này, có khi nào lại phản tác dụng, ảnh hưởng tới sĩ khí hay không, hay là mình hát một đoạn Tam Quốc Diễn Nghĩa nhỉ?

Lúc này, Sufang đột nhiên cất tiếng hát.

Vương Trung nghe giai điệu này thì sau lưng lạnh toát, đây chẳng phải là Katyusha sao?

Nghe nói trong Thế chiến thứ hai, quân Đức mở máy hát trên chiến trường, phát bài Katyusha, quân đội Liên Xô nghe thấy thế thì giận dữ, lập tức phát động tấn công, chiếm lĩnh trận địa, cướp lấy máy hát, toàn bộ quân Đức trên trận địa đều bị tiêu diệt.

Sufang: "Khi táo nở hoa khắp nơi..."

Đúng là Katyusha!

Sufang dùng giọng nữ cao hát xong đoạn đầu, các binh sĩ đang hành quân như đã bàn bạc từ trước, đồng loạt mở miệng, cùng nhau hát đoạn điệp khúc.

Katyusha đứng trên bờ dốc đứng,

Tiếng hát như ánh xuân rực rỡ.

Katyusha đứng trên bờ dốc đứng,

Tiếng hát như ánh xuân rực rỡ!

Cùng với tiếng hát, ngay cả Vương Trung cũng có thể cảm nhận được sĩ khí đang dâng cao.

Lúc này xe Jeep đã vượt qua đội hình tiên phong, trở thành người dẫn đường thực thụ.

Vương Trung: "Phía trước có một sườn núi, lái lên đó, tôi muốn quan sát địa hình."

Chương 17: "Có lẽ đây chính là sự phức tạp của con người"

Sau khi xe Jeep chạy lên đỉnh núi, Vương Trung nói với Yegorov: "Anh đứng ở chỗ dễ thấy. Sufang, giương cao lá cờ, đảm bảo để cho người khác có thể nhìn rõ đây là cờ của quân ta."

Sufang vẻ mặt hoang mang, dường như không hiểu tại sao Vương Trung lại đặc biệt nhấn mạnh lá cờ, nhưng nàng vẫn làm theo, giương cao quân kỳ.

Vương Trung nhảy xuống xe, cầm kính viễn vọng đi tới bên cạnh Yegorov, giơ kính viễn vọng lên quan sát phương xa.

Từ trên đỉnh núi miễn cưỡng có thể nhìn thấy trạm gác của quân địch, nhưng cho dù Vương Trung điều chỉnh độ phóng đại của kính viễn vọng lên mức tối đa cũng không nhìn rõ được. Nhưng điều này không làm khó được hắn, chỉ cần chuyển sang góc nhìn quan sát, mọi thứ đều hiện ra rõ ràng.

Nhưng Vương Trung không tập trung vào trạm gác, mà nhìn về phía một vùng tầm nhìn đang di chuyển cách đó không xa.

Đó là đội trinh sát vừa thăm dò trạm gác xong đang rút lui, Vương Trung ra lệnh giương cờ, để Yegorov đứng ở chỗ dễ thấy, đều là vì muốn tránh bị đội trinh sát trở về tưởng nhầm là sĩ quan cấp cao của quân Proshen đang đi tuần tra.

Chết dưới tay quân mình là cái chết vô nghĩa nhất trong chiến tranh.

Đội trinh sát chắc hẳn đã nhìn thấy cờ hiệu, Vương Trung chuyển về góc nhìn ban đầu, vỗ vai Yegorov: "Đội trinh sát đã về, ra chào hỏi bọn họ một tiếng."

Yegorov cũng đang cầm kính viễn vọng, nghe Vương Trung nói vậy thì vẻ mặt nghi hoặc, ông ta nhìn về phía xa, lại nhìn kính viễn vọng: "Ngài nhìn thấy đội trinh sát rồi?"

Thấy rồi, bằng góc nhìn của Chúa trời.

Vương Trung chỉ có thể nói dối: "Kỹ năng ngụy trang của bọn họ cần phải cải thiện thêm."

Yegorov nhíu mày, đúng lúc này, từ trong rừng cây phía trước chui ra một người đàn ông cao lớn cầm súng tiểu liên của quân Proshen: "Không được động đậy, giơ tay lên!"

Yegorov: "Grigory, bỏ súng xuống."

Tên to con nhướng mày, cẩn thận quan sát Yegorov một lúc rồi mới chịu hạ súng xuống: "Chuyện gì vậy? Sao ngài lại ở đây?"

Yegorov: "Đi trinh sát tiền tuyến. À, vừa rồi Bá tước đại nhân đã phát hiện ra các cậu từ khoảng cách vài trăm mét, còn phê bình kỹ thuật ngụy trang của các cậu đấy!"

Vương Trung lúng túng, hắn chỉ thuận miệng bịa ra một lý do, không ngờ Yegorov lại nói nghiêm túc như vậy.

Gã to con tên là Grigory lầm bầm: "Bá tước? Bá tước nào?"

Hắn cẩn thận đánh giá Vương Trung: "Không quen biết, chúng tôi không phải là do Công tước chỉ huy sao?"

Vương Trung: "Công tước đã chết do trúng đạn pháo của quân địch, bây giờ do tôi phụ trách chỉ huy mọi người. Báo cáo tình hình trinh sát."

Grigory: "Bọn khốn Proshen hoàn toàn không đề phòng, chúng tôi đã khống chế hai tên lính gác ở rìa, chúng căn bản không phát hiện ra."

Vương Trung chuyển sang góc nhìn quan sát, lại phát hiện trạm gác bị sương mù chiến tranh che khuất, xem ra hắn phải giơ kính viễn vọng lên, đặt trước mắt, mới có thể xua tan lớp sương mù này.

Anh quay lại mắt thường, chuẩn bị giơ ống nhòm lên, lại nhìn thấy mấy binh sĩ quân Ant từ trong bụi cỏ chui ra, đứng ở phía sau Grigory.

Grigory thì có vẻ đang chờ đợi, thế là Vương Trung lại hỏi: "Hai tên lính canh bắt tới chưa?"

"Không có, chúng tôi muốn thẩm vấn, kết quả bọn chúng định hét lên, nên tất cả đều bị cắt cổ." Grigory đưa tay làm động tác cắt cổ, xem ra đây là một cử chỉ phổ biến trong đa vũ trụ.

Vương Trung gật đầu, giơ ống nhòm lên nhìn. Lần này doanh trại địch đã được "chiếu sáng", quả thật vẫn là một khung cảnh "yên bình" như ban nãy, thậm chí không nhìn thấy lá cờ Ant nào trên sườn núi.

Vương Trung hạ ống nhòm xuống, quay đầu nói với Sufang: "Cuộn cờ lại đi, không cần giương nữa."

Anh quay sang Yegorov: "Chúng ta sẽ tập kích bất ngờ doanh trại này, cho quân dừng lại ở sườn núi phía sau, tập hợp một trăm lính kỳ cựu giàu kinh nghiệm, ưu tiên trang bị súng tiểu liên và lựu đạn cho họ."

Yegorov gật đầu, lập tức xoay người đi hạ lệnh, Vương Trung nhìn về phía Grigory: "Anh là đội trưởng đội trinh sát?"

"Vâng, thưa Trung tá... à không, thưa Bá tước."

Vương Trung: "Chờ đội xung kích tập hợp xong, anh dẫn họ đi đánh úp doanh trại, có nắm chắc không?"

Grigory cười nói: "Một trăm người hơi nhiều, dễ bị địch phát hiện, mười người mang súng tiểu liên và lựu đạn là ổn rồi. Tôi có năm người, hai khẩu súng tiểu liên, kiếm thêm cho tôi năm người, tám khẩu súng tiểu liên là đủ."

Vương Trung: "Vậy nếu tôi yêu cầu anh không được phá hủy xe cộ và nhiên liệu thì sao? Chúng ta cần dùng xe của địch để rút lui."

Grigory: "Rút lui? Tôi cứ tưởng chúng ta sẽ đánh tới cùng, quấy rối đội hình địch."

Vương Trung: "Không, chúng ta có thể chết, nhưng phải chết cho đáng. Tình hình hiện tại, số người của chúng ta mà cứ tiếp tục tấn công, chẳng khác nào bong bóng xà phòng dưới ánh mặt trời, tan biến trong chớp mắt, không có bất kỳ tác động nào đến cục diện."

Grigory: "Nhưng mà, vì rút lui mà phát động tấn công, chắc chắn ban tham mưu của ngài sẽ la ó phản đối."

Vương Trung: "Ban tham mưu của tôi chết sạch rồi."

Lúc này Yegorov vừa hạ lệnh xong trở về, liền tiếp lời: "Tham mưu trưởng Pavlov đúng là có la ó phản đối."

Hắn dừng một chút, nghiêm mặt nói: "Tôi xin được dẫn dắt đội xung kích này."

Vương Trung: "Không được."

Không phải Vương Trung tiếc tài, mà bởi vì Yegorov ở cạnh anh có thể "mở rộng tầm nhìn", lỡ như hắn hy sinh, quyền chỉ huy sẽ được chuyển giao cho Pavlov ở phía sau, khi đó Vương Trung chỉ có thể nhìn thấy trong phạm vi bản thân, khả năng nắm bắt toàn bộ chiến trường sẽ bị giảm sút rất nhiều.

Yegorov nhíu mày định phản đối, Grigory lên tiếng: "Đoàn trưởng chỉ muốn tự tay giết địch thôi, kỳ thực tôi quen thuộc địa hình hơn, có thể làm tốt hơn hắn. Thưa Bá tước, tôi kiến nghị không nên đổi người."

Vương Trung: "Yegorov, ở lại đây."

Yegorov bất bình, hắn đột nhiên nhớ tới vấn đề mà Vương Trung vừa nêu ra, bèn hỏi: "Câu hỏi vừa rồi của Bá tước anh vẫn chưa trả lời! Có thể không phá hủy xe cộ và nhiên liệu hay không?"

"Có thể, nhưng sẽ mất nhiều thời gian hơn một chút, vì không thể dùng chất nổ được. Chúng ta phải âm thầm hạ gục lính gác, bố trí người ở những vị trí có thể khống chế toàn bộ địch. Không thành vấn đề." Grigory tự tin nói.

Vương Trung: "Được, vậy tôi giao cho anh mười người, tất cả đều phải là hạ sĩ quan kỳ cựu từng tham gia chiến tranh mùa đông hoặc nội chiến."

Lúc này mệnh lệnh của Yegorov đã được thực hiện, một đám binh sĩ cầm súng tiểu liên trèo lên đỉnh núi, viên Thượng úy dẫn đầu cúi chào báo cáo: "Báo cáo, không có nhiều súng tiểu liên như vậy, chủ yếu là thương vong của chúng tôi quá lớn, rất nhiều sĩ quan mang súng tiểu liên đã hy sinh."

Yegorov: "Tình hình có thay đổi, Trung sĩ Grigory nói chỉ cần mười khẩu súng tiểu liên là được, ngoài ra còn cần năm người gan dạ. Ai tình nguyện thực hiện nhiệm vụ này, bước ra khỏi hàng."

Những người leo lên núi đều là lính tình nguyện, lúc này nghe vậy đều đồng loạt bước lên một bước.

Vương Trung nói với Trung sĩ Grigory: "Anh tự chọn người đi. Súng cũng vậy. Cho anh mười phút, sau đó xuất phát."

"Năm phút là đủ!" Grigory dứt lời, tiến về phía những người lính tình nguyện.

Có một Trung sĩ chủ động lên tiếng: "Cho tôi đi, Hạ sĩ Grigory."

Grigory: "Hừ, nhóc con, mày vẫn còn sống à."

Vương Trung nghi hoặc nhìn quân hàm của Grigory: "Hạ sĩ?"

"Lúc tên này huấn luyện tân binh, tôi là Hạ sĩ." Grigory giải thích.

Lúc này, một người lính trẻ tuổi khác hô lớn: "Trung sĩ, cho tôi đi!"

"Cậu không được." Grigory lắc đầu, "Cậu còn chưa kết hôn, phải giữ lại mạng sống."

Nói xong, dường như để tránh cho những người khác tiếp tục tự tiến cử, Grigory nhanh chóng chỉ vào những người còn lại: "Chính là những người này, những người khác giải tán! Quay về vị trí!"

Vương Trung: "Không, những người khác làm đội thứ hai, nếu Grigory không hạ được mục tiêu, thì đến lượt họ. Nếu các anh thành công chiếm được doanh trại, hãy bắn pháo hiệu. Giao cho anh ta một khẩu súng bắn pháo hiệu."

Grigory nhận lấy súng bắn pháo hiệu, vung tay về phía đội xung kích vừa được chọn: "Lấy vũ khí, nhanh lên!"

Lúc này, các thành viên ban đầu của đội trinh sát Grigory hỏi: "Vậy còn chúng tôi thì sao, Trung sĩ?"

"Peter, cậu ở lại đây, phải có người hiểu rõ tình hình dẫn dắt đội thứ hai, những người khác đi theo tôi. À, bỏ lại hết lựu đạn, Bá tước sợ chúng ta làm nổ tung nhiên liệu và đạn dược bên trong, cho nên không được phép sử dụng, cứ tháo ra cho nhẹ, hành quân gọn nhẹ.

"Đạn dược cũng không cần mang theo quá nhiều, hai băng đạn là đủ rồi, hai băng mà không hạ được mục tiêu, thì có thêm mấy băng nữa cũng vô dụng."

Nói xong, Grigory ném túi lựu đạn của mình xuống đất, rút hai băng đạn từ hộp tiếp đạn đưa cho người lính bên cạnh.

Ngay sau đó, Grigory dẫn đầu đội quân gọn nhẹ này chui vào bụi cây.

Vương Trung đứng trên đỉnh núi, lại giơ ống nhòm lên.

Chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, anh có thể nhìn thấy rõ ràng hành động của đội đặc nhiệm của Grigory, ngoại trừ không thể điều khiển ra thì giống hệt như đang chơi game chiến thuật thời gian thực.

Anh cứ như vậy nhìn đội của Grigory di chuyển về phía doanh trại địch, nhìn một lúc lâu, cánh tay bắt đầu đau nhức.

Đúng là giơ tay lâu quá sẽ bị mỏi!

Anh đành phải hạ ống nhòm xuống, kết quả phạm vi "chiếu sáng" của góc nhìn từ trên xuống lập tức thu hẹp lại.

Tuy nhiên, vẫn có thể nhìn thấy phạm vi tầm nhìn của đội Grigory đang di chuyển về phía kẻ địch.

Vương Trung kiên nhẫn chờ đợi.

**

Trong mắt những người bên cạnh, lúc này Vương Trung đang nhìn về phương xa, trầm ngâm suy tư.

Sufang ngồi trong thùng xe jeep, nghi hoặc nhìn Vương Trung, cô nhịn không được huých vai Sergei đang lái xe: "Thượng úy, Bá tước thường xuyên như vậy sao? Nhìn về xa xăm rồi ngẩn người ra?"

Sergei: "Tôi không biết. Trước hôm nay, tôi và anh ta chỉ gặp nhau ở vũ hội, anh ta..."

Sergei ấp úng.

Sufang: "Anh ta làm sao?"

"À..." Sergei cân nhắc một chút, hạ giọng: "Ít học. Phu nhân Công tước rất ghét anh ta, nói anh ta như một con khỉ động dục, chỉ biết kêu gào."

Nói xong, Sergei do dự một giây, rồi bổ sung: "Hôm nay trên chiến trường, anh ta còn tè ra quần, sau đó cướp quần của tôi."

Sufang kinh ngạc: "Cái gì? Nhưng khi tôi và các tu sĩ đến tìm mọi người, nghe được toàn là lời khen ngợi, nói Bá tước chỉ huy tài tình, hành động bất ngờ linh hoạt.

"Lyudmila của đội Thần Tiễn còn nói anh ta vô cùng dũng cảm, chỉ mang theo mình cô ấy đã vượt qua vùng địch chiếm đóng, còn cứu mạng cô ấy nữa!"

Sergei giơ hai tay ra: "Có thể... đó chính là sự phức tạp của con người?"

Chương 18: Nộ hỏa

Vương Trung hoàn toàn không nghe thấy Sergei đang nói xấu mình, cũng không nghe thấy tin tức gì về Lyudmila.

Tâm trí anh dồn hết vào đội đặc nhiệm đang đánh lén.

Đội hình hoàn toàn tản ra, với bản hack của mình, Vương Trung có thể nhìn thấy tên, cấp bậc của mỗi người, ngoại trừ không thể kiểm tra trang bị trên người họ, thì khác nào đang chơi game chiến tranh.

Tuy nhiên, trong game có thể chuyển đổi để điều khiển từng người lính một, còn Vương Trung thì không làm được, anh chỉ có thể nhìn những người lính này di chuyển.

Grigory dẫn ba người, từ vị trí hai trạm gác mà họ vừa dọn dẹp, lẻn vào doanh trại, sau đó đi thẳng đến nơi chứa nhiên liệu.

Bên cạnh kho nhiên liệu có hai tên lính Prosen hình như đang kiểm kê, Grigory xông lên trước, nhân lúc một tên đang cúi đầu nhìn danh sách, một dao găm kết liễu gọn gàng.

Tên còn lại chỉ kịp ngẩng đầu lên, đã bị dao găm đâm vào cổ họng.

Sau đó, Grigory cử một người kiểm tra xem khu vực nhiên liệu còn sót tên nào không, bản thân hắn dẫn hai người còn lại, núp sau những chiếc xe tải, tiếp cận nhóm lính Prosen đang tụ tập nói chuyện.

Lúc này, một nhóm khác cũng hành động, mục tiêu là lính gác bên cạnh súng máy, tên lính gác thậm chí còn chưa kịp kêu lên, đã bị hạ gục và kéo vào bụi cây.

Ngay sau đó, nhóm này áp sát những tên lính đang sửa sang vọng gác và súng máy, giương súng tiểu liên lên sẵn sàng.

Nhóm thứ ba đi vòng qua, áp sát sườn căn nhà gỗ duy nhất trong góc kho nhiên liệu.

Lúc này, Vương Trung đột nhiên phát hiện ra một điều: trước đó, ở góc nhìn từ trên xuống, kẻ địch đều được đánh dấu nổi bật, nhưng bây giờ thì không còn nữa!

Anh suy nghĩ một chút, rồi chợt nhận ra một khả năng, bèn chuyển về góc nhìn thông thường, giơ ống nhòm lên.

Sau khi chuyển sang góc nhìn từ trên xuống, kẻ địch lại được đánh dấu nổi bật —— thì ra là chỉ khi nào bản thân nhìn thấy kẻ địch, thì chúng mới được đánh dấu!

Không chỉ vậy, ngay cả những tên lính vốn dĩ không nhìn thấy trong nhà gỗ cũng hiện ra, có thể là do nhà gỗ có cửa sổ, bản hack mặc định là Vương Trung có thể nhìn thấy bên trong nhà, nên những tên lính đó cũng được đánh dấu.

Vương Trung có thể tưởng tượng ra cảnh tượng sau này, anh ngồi trên xe jeep, dẫn đầu xông pha trận mạc.

Kẻ địch nào cũng được đánh dấu, thậm chí cả những tên trốn trong nhà cũng không ngoại lệ, chẳng mấy chốc, lũ địch sẽ phải xây dựng boong ke kiên cố, nhưng có lẽ chỉ cần Vương Trung liếc mắt một cái là có thể nhìn

thấy cả xạ thủ súng máy bên trong.

Mọi boong ke đều không thể che giấu!

Khoan đã, khả năng này có vẻ rất phù hợp để làm chỉ huy xe tăng, chỉ cần thò đầu ra khỏi tháp pháo là có thể đánh dấu toàn bộ kẻ địch...

Đáng tiếc là hiện tại trong tay Vương Trung không có lấy một chiếc xe tăng.

Ngay lúc Vương Trung đang phân tâm, thì cuộc chiến đã bùng nổ.

Người đầu tiên nổ súng là Trung sĩ Grigory, hắn xả súng điên cuồng vào nhóm lính Prosen đang tụ tập nói chuyện.

Bọn lính Prosen bị tấn công bất ngờ, hơn nữa đám này rõ ràng là quân dự bị, chỉ được trang bị súng trường, cho dù có phản ứng kịp thời thì cũng không thể nào chống trả được súng tiểu liên ở cự ly gần như vậy.

Tiếng súng khiến những tên lính Prosen ở cửa quay đầu lại, hoàn toàn không đề phòng phía sau có lính Ant ùa ra, một loạt đạn từ súng tiểu liên bắn tới, hai tên lính Prosen đang canh giữ súng máy ngã gục.

Những tên lính Prosen đang sửa sang vọng gác do đứng phân tán nên có ba tên sống sót, nhưng vũ khí của chúng lại để ở khá xa!

Một tên lính Prosen vung xẻng công binh xông tới, nhưng lập tức bị xạ thủ súng tiểu liên thứ hai bắn hạ.

Lính trinh sát bên phía nhà gỗ đạp cửa xông vào, xả súng vào bên trong, viên sĩ quan và lính liên lạc trong nhà chết ngay tại chỗ.

Nhưng có lẽ do quá hưng phấn, người lính đã bắn hết cả băng đạn, ngay lúc anh ta đang thay băng đạn thì từ nhà vệ sinh lao ra một tên lính Prosen, hét lớn, lao tới, đâm một nhát dao vào người anh ta.

Người lính lập tức gục xuống, bị tên lính Prosen kia đẩy ra khỏi cửa, đúng lúc này, người lính ở cửa sổ nổ súng, bắn gục tên lính Prosen.

Trận chiến kết thúc nhanh chóng và gọn gàng.

Grigory lao về phía người đồng đội bị đâm, nhưng ở góc nhìn của Vương Trung, anh biết người lính đó đã chết.

Trước đó, khi ra lệnh cho Trung đoàn Amur số 3 phát động tấn công, chắc hẳn cũng có không ít người hy sinh, nhưng anh không nhìn thấy.

Bây giờ tận mắt chứng kiến cảnh tượng người lính hy sinh vì mệnh lệnh của mình, trong lòng Vương Trung tràn ngập cảm xúc lẫn lộn.

Là người đến từ thời bình, có lẽ anh cần thêm một chút thời gian để thích nghi với việc ra lệnh cho người khác đi chết.

Nhưng Grigory rõ ràng đã quen với cái chết của đồng đội, anh ta chỉ sờ cổ người lính đã ngã xuống, tháo tấm bảng tên của anh ta xuống, đứng dậy,

lấy súng bắn pháo hiệu ra, bắn một quả pháo sáng màu đỏ lên trời.

Vương Trung chuyển về góc nhìn thông thường: "Yegorov, ra lệnh cho quân tiến lên, tiếp quản doanh trại, chiếm lấy xe tải."

Nói xong, Vương Trung leo lên xe jeep.

Sergei hỏi: "Đi đến doanh trại sao?"

"Không, chờ Yegorov hạ lệnh xong đã." Vương Trung đáp.

Để đảm bảo tầm nhìn của mình không bị ảnh hưởng, Yegorov nhất định phải ở cạnh anh.

Nếu có bộ đàm thì tốt rồi, không cần phải phiền phức như vậy nữa. Nhưng mà, theo lời tên gián điệp Prosen kia, kỹ thuật vô tuyến điện của Đế quốc Ant khá tệ, Vương Trung xuyên không đến đây lâu như vậy rồi mà vẫn chưa nhìn thấy chiếc bộ đàm nào.

Hình như quân địch cũng không được trang bị bộ đàm.

Yegorov nhanh chóng hạ lệnh xong, hắn quay người lại, thấy Vương Trung đang nhìn mình, bèn hỏi: "Tôi... vẫn phải đi theo ngài sao?"

Vương Trung: "Phải, lên xe đi."

Yegorov bất mãn leo lên xe.

Lúc này, đội tiên phong của Trung đoàn Amur số 3 vốn đang ẩn nấp ở sườn núi phía sau đã trèo lên đỉnh núi.

Vương Trung: "Xuất phát."

Sergei đạp ga, chiếc xe lao về phía trước như một con bò tót được giải phóng. Lá cờ trên xe tung bay trong gió.

**

Ashmi, một binh nhì thuộc Trung đoàn Amur số 3, hỏi người Hạ sĩ đi bên cạnh: "Hạ sĩ, có thật là Bá tước sợ tè ra quần không? Nhìn cách ông ta xông pha trận mạc, không giống người nhát gan như vậy."

Người Hạ sĩ nhìn lá cờ bay phấp phới phía xa, líu lưỡi: "Chiến trường là nơi có thể thay đổi con người, biết đâu sau khi tè ra quần thì ông ta lại trở nên dũng cảm hơn."

Lúc này, một binh nhất đi phía trước quay đầu lại nói: "Trên chiến trường, ác quỷ sẽ chọn lựa ra những kẻ được thần linh lựa chọn, người hàng xóm của tôi trước khi tham gia nội chiến là một người đàn ông hiền lành, nho nhã, nhưng sau khi trở về từ chiến trường, ông ta đã thay đổi, ngay cả mùa hè mà xung quanh ông ta cũng lạnh toát!

"Cha xứ trong làng nói, có thể ông ta đã bị nhập, còn làm lễ trừ tà nữa."

Người binh nhì giật mình: "Vậy chẳng phải chúng ta tiêu đời rồi sao?"

"Cậu biết gì chứ! Những người bị nhập sẽ chiến đấu cực kỳ dũng mãnh, hai trăm năm trước, Suvorov cũng bị nhập đấy, nghe nói ông ta một mình giết chết hai trăm kỵ binh Caroline!"

Nói xong, người binh nhất xoa mũi: "Cứ chờ mà xem, tôi cá là Bá tước sẽ thăng tiến như diều gặp gió! Đi theo ông ta, chắc chắn chúng ta sẽ ít thương vong hơn những đội khác. Cứ nghĩ mà xem, hiện tại chúng ta đã thoát khỏi vòng vây, trong khi các đồng đội khác vẫn đang phải chiến đấu trong vòng vây kìa!"

Người binh nhì "ồ" lên một tiếng.

Lúc này, người Hạ sĩ lên tiếng: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, chúng ta chỉ là những người lính quèn, sống sót là được rồi. Cậu sắp sửa trải qua ngày đầu tiên rồi đấy, tân binh, vui lên nào."

"Vâng." Người binh nhì trẻ tuổi gật đầu.

**

Sergei lái xe vào doanh trại, dừng trước căn nhà gỗ nhỏ.

Vương Trung bước xuống xe, quan sát căn nhà một lượt, nói: "Trông giống như nhà của một gia đình nông dân, những người sống ở đây đâu rồi?"

Căn nhà khá lớn, còn có cả gác xép, chắc là có thể ở được cả một gia đình đông người.

Grigory mặt mày ủ rũ, không trả lời.

Sufang lên tiếng: "Chắc là chạy nạn rồi, chiến tranh nổ ra, rất nhiều người đã chạy đi lánh nạn."

Grigory cuối cùng cũng lên tiếng: "Không, họ không chạy."

Vương Trung bỗng dâng lên dự cảm chẳng lành, nhưng anh cố gắng kìm nén, hỏi: "Vậy họ đâu?"

Grigory chỉ đáp lại một câu "Đi theo tôi", rồi xoay người đi về phía sau nhà.

Vương Trung vội vàng đuổi theo, Yegorov và Sufang cũng xuống xe, đi theo sau.

Sergei vẫn ngồi trên xe, như thể mông bị dính chặt vào ghế lái: "Tôi ở lại đây trông xe."

Grigory dẫn Vương Trung vào sân sau, đi về phía một căn nhà gỗ nhỏ.

Từ căn nhà gỗ tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc khiến Vương Trung nhớ lại hồi nhỏ về quê, lúc bấy giờ ở nông thôn miền Bắc vẫn còn sử dụng nhà xí hai ngăn, mỗi lần đến gần là lại ngửi thấy mùi hôi thối như vậy.

Mùi hôi thối và mùi khí metan hòa quyện vào nhau tạo thành một thứ mùi kinh khủng, khiến người ta buồn nôn.

Dự cảm chẳng lành trong lòng Vương Trung càng lúc càng mãnh liệt.

Grigory kéo cửa ra, nghiêng người nhường đường: "Gia đình chủ nhà ở trong này, ngài tự mình xem đi."

Vương Trung bịt mũi, tiến lên một bước, anh kinh hoàng khi nhìn thấy cả gia đình, từ già đến trẻ, đều nằm trong hố phân, trên người đầy vết thương do dao đâm, hai người phụ nữ trưởng thành còn bị lột sạch quần áo.

Sufang vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong liền lập tức quay đầu bỏ chạy, chạy ra ngoài nôn thốc nôn tháo.

Vương Trung siết chặt hai nắm tay, im lặng.

Là người Trung Quốc, do những gì đã trải qua trong lịch sử cận đại, nên người dân Trung Quốc căm ghét tột độ những hành vi tàn sát dân thường như vậy, Vương Trung cũng không ngoại lệ.

Trước khi xuyên không, mỗi lần nhìn thấy những bức ảnh bệnh viện bị ném bom, anh đều cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

Giờ phút này cũng vậy.

Chưa để Vương Trung kịp bày tỏ cảm xúc, Yegorov đã đấm mạnh vào vách gỗ của nhà xí, đấm vỡ tan vách gỗ, trên nắm đấm của hắn hiện rõ vết bầm tím.

"Lũ súc sinh Prosen!"

Vương Trung vỗ vai Yegorov: "Sẽ có một ngày, chúng ta sẽ mang chiến tranh đến tận sào huyệt của chúng. Cứ chờ đấy, nhất định sẽ có ngày đó!"

Ngay cả bản thân Vương Trung cũng không nhận ra, mục tiêu của anh ở thế giới này đã có chút thay đổi.

Tất nhiên, đó chỉ là một chút thay đổi rất nhỏ, có thể bỏ qua.

Chương 19: Thừa đêm chuồn êm

Vương Trung hít sâu hai hơi, rồi từ từ buông nắm đấm đang siết chặt ra, anh nói với Yegorov: "Chôn cất họ đi."

Yegorov: "Đào hố cần có thời gian, quân Prosen có thể ập đến bất cứ lúc nào. Tôi đề nghị cho nổ tung nhà xí này. Dù sao sau khi lấy được nhiên liệu, chúng ta cũng sẽ cho nổ tung toàn bộ doanh trại này, chỉ cần bố trí thêm vài quả bom là được."

Vương Trung gật đầu: "Cứ làm như vậy đi."

Nói xong, Vương Trung không muốn nhìn cảnh tượng thương tâm này thêm nữa, anh xoay người định bỏ đi thì nghe thấy tiếng Sufang: "Đó là... một đứa bé sao?"

Vương Trung quay đầu lần nữa, thuận theo ánh mắt Sufang nhìn lại, quả nhiên thấy một bóng dáng nhỏ bé.

Yegorov mắng: "Lũ khốn nạn, dìm chết nó trong đống phân rồi."

Vương Trung không nỡ nhìn tiếp, xoay người rời khỏi nhà xí, từ nhà gỗ đi cửa sau vào phòng, tiến thẳng đến bản đồ trên bàn.

Khác với bản đồ thu được ở sở chỉ huy Prosen trước đó, bản đồ này không có vị trí của các đơn vị chiến đấu, mà được đánh dấu các tuyến tiếp tế, trạm quân nhu và đơn vị vận tải.

Trong khoảnh khắc, Vương Trung đã nghĩ đến việc dựa vào bản đồ này để phá hoại tuyến tiếp tế của địch, có thể sẽ gây ra rối loạn lớn cho chúng.

Nhưng cuối cùng, ý niệm bảo toàn mạng sống vẫn chiếm ưu thế.

Vương Trung nói: "Thu hồi bản đồ và tài liệu, biết đâu sau này dùng đến. Cho bộ đội lên xe, công binh nhanh chóng bố trí thuốc nổ."

Đột nhiên, Vương Trung nhớ ra một chuyện, lính nước này chắc không nhiều người biết lái xe, liền hỏi: "Tìm được nhiều tài xế vậy sao?"

"Hầu hết mọi người đều lái máy cày ở nhà, ngoài ra còn có người làm việc trong đội vận tải của làng, không vấn đề gì." Yegorov nói.

Vương Trung gật đầu.

Lúc này Pavlov đi vào, thở hổn hển, nhưng cũng không kịp nghỉ ngơi đã vội nói: "Thật sự muốn lái xe chạy trốn sao? Hiện giờ trên đường chắc chắn toàn là quân Prosen!"

"Tuyến đường chúng ta đi không có." Vương Trung đáp.

"Tạm thời chưa có xe, nhưng cuối cùng chúng ta cũng phải lên đường quốc lộ, trên đó chắc chắn toàn là quân Prosen!"

Pavlov nói đúng, tuy rằng hiện tại quân đoàn Ant đã tạo ra một khoảng trống, nhưng dù sao cũng đang ở trong lòng địch, đi dọc theo đường lớn thì bất cứ lúc nào gặp địch cũng không có gì lạ.

Với số quân ít ỏi của quân đoàn Ant, e là chẳng mấy chốc sẽ bị tiêu diệt.

Vương Trung đi tới đi lui vài bước trong nhà gỗ, bỗng nhiên chú ý đến ánh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ.

Hắn vội vàng nhìn đồng hồ, kinh ngạc phát hiện đã bảy giờ tối.

Bảy giờ mà trời vẫn chưa tối hẳn, chứng tỏ hiện tại vị trí vĩ độ của hắn khá cao, hơn nữa còn là mùa hè.

Trước khi xuyên không, Vương Trung chưa từng sống ở phía bắc sông Trường Giang, không biết mùa hè ở phương bắc hoàng hôn lúc nào, liền hỏi Yegorov: "Còn bao lâu nữa trời tối?"

Yegorov cũng nhìn đồng hồ: "Còn một tiếng nữa mặt trời lặn, khoảng tám rưỡi là tối om."

Vương Trung suy nghĩ một lúc, ra lệnh: "Bố trí phòng thủ đơn giản, chúng ta ở đây đợi bộ đội hậu cần và bệnh viện dã chiến phía sau. Bộ đội hậu cần có nhiều tài xế hơn, có thể lái đi nhiều xe tải hơn."

Yegorov nói: "Nhưng như vậy chẳng phải chúng ta càng nguy hiểm hơn sao?"

Vương Trung mỉm cười: "Chúng ta lái xe quân sự của Prosen, bên ngoài còn có dấu hiệu chữ thập của Prosen. Tối đến, chúng ta bật đèn xe lên, bọn chúng sẽ tưởng chúng ta là quân mình."

Đã từng nghe qua chiến tích huy hoàng của quân tình nguyện bật đèn xe lừa quân Mỹ vào ban đêm, lần này Vương Trung cũng muốn thực hành một lần.

Pavlov lớn tiếng phản đối: "Lỡ bị phát hiện thì tiêu đời!"

Vương Trung: "Tôi sẽ ngồi chiếc xe đầu tiên dẫn đầu, tiêu đời cũng là tôi chết trước."

Nói xong hắn hối hận, rõ ràng là muốn bảo toàn mạng sống, thế mà lại lỡ miệng ra vẻ anh hùng...

Chỉ có thể hy vọng quân địch thật sự chủ quan như vậy.

Vương Trung nghĩ ngợi, cảm thấy như vậy vẫn chưa chắc chắn, nên bổ sung thêm: "Điều thêm cho tôi một người gan dạ, biết tiếng Prosen, cùng ngồi chiếc xe đầu tiên. Người đó có trách nhiệm ứng phó với việc kiểm tra của quân Prosen."

Pavlov nhướn mày: "Ngài không biết sao?"

Vương Trung: "Tôi nên biết sao?"

"Không, ngài là bá tước mà!"

Chẳng lẽ quý tộc ở thời không này phải biết tiếng Prosen sao?

Lúc này Sufang lên tiếng: "Tôi biết tiếng Prosen, tôi sẽ đi cùng bá tước Rokossovsky trên cùng một chiếc xe."

Vương Trung thở phào nhẹ nhõm, cho dù có xảy ra chuyện, chết cũng là chết cùng mỹ nữ.

Hắn nói với Yegorov: "Anh cũng lên chiếc xe đầu tiên, mang theo đội biệt động của Grigori, trang bị toàn súng tiểu liên. Nếu thật sự xảy ra chuyện, chúng ta có thể đánh úp quân Prosen một trận bất ngờ."

"Được!" Yegorov cười lớn, có vẻ như anh ta rất thích loại nhiệm vụ xông pha trận mạc này.

**

Cùng lúc đó, Von Dietrich đang đi tới đi lui trong sở chỉ huy của mình: "Chuyện gì thế này? Sao cuộc tấn công vẫn chưa bắt đầu? Đội trinh sát của Sư đoàn 54 đã đến chưa?"

Sĩ quan thông tin trả lời: "Vẫn chưa, chúng ta vẫn giữ liên lạc vô tuyến điện với họ, xe Jeep của họ bị hỏng, đường xá ở khu vực chiến sự quá tệ."

Dietrich hỏi: "Vậy còn lực lượng thiết giáp? Liên lạc được chưa?"

"Chúng tôi đã liên lạc được với một tiểu đoàn trưởng thiết giáp ở tiền tuyến, anh ta bị mất liên lạc với trung đội thiết giáp được phối thuộc cho Sư đoàn 54. Tất nhiên cũng có thể chỉ là do xe chỉ huy của trung đội bị hỏng radio."

Dietrich bĩu môi: "Một trung đội thiết giáp mất liên lạc, cộng thêm màn khói dày đặc do pháo binh bắn ra, quân địch đã phát động phản công cục bộ. Lũ người Ant này, định liều chết đánh một trận cuối cùng sao? Nhưng chúng ta đã đợi lâu như vậy, bọn chúng đâu?"

Nói xong, Dietrich đi đến bên cửa sổ của tòa nhà trang viên bằng đá được sử dụng làm sở chỉ huy, nhìn về phía bốn chiếc xe tăng của trung đội xe tăng trực thuộc sở chỉ huy đang canh gác trong vườn.

Lính xe tăng đã sẵn sàng chiến đấu, động cơ xe cũng được giữ ở trạng thái khởi động.

Nhưng quân địch vẫn chưa xuất hiện.

Dietrich nói: "Gọi điện cho không quân, tôi muốn yểm trợ đường không!"

"Thưa ngài Dietrich," Tham mưu trưởng lên tiếng, "Còn một tiếng nữa trời tối, không quân có bay đến cũng không nhìn thấy gì."

Dietrich chửi một câu, tiếp tục đi tới đi lui trong phòng.

Lúc này, từ xa vọng lại tiếng nổ lớn.

Hắn vội vàng chạy đến bên cửa sổ, nhìn về hướng phát ra tiếng nổ, và thấy một quả cầu lửa màu đỏ cam bốc lên từ mặt đất.

Tham mưu trưởng cũng bước tới, liếc mắt một cái đã nhận ra vị trí quả cầu lửa bốc lên: "Có vẻ như trạm quân nhu tiền tuyến bị nổ tung. Không quân Ant oanh tạc sao? Nhưng tôi không nghe thấy tiếng động cơ."

Dietrich gầm lên: "Ngu ngốc! Kẻ địch mà chúng ta đang tìm kiếm ở ngay đó! Chết tiệt, lời đe dọa trong radio vừa rồi chỉ là nghi binh! Lập tức phái quân đội đến đó!"

Tham mưu trưởng nói: "Đội dự bị đang bị chặn đường, ngài quên rồi sao? Hiện tại lực lượng chúng ta có thể điều động ngay lập tức chỉ có lực lượng phòng không và lực lượng trinh sát của quân đoàn. Có nên điều động họ không?"

Dietrich chửi thề một tiếng: "Không, đây là cuộc phản công liều chết của quân địch, phái ít quân như vậy chẳng khác nào ném đá vào biển. Bảo đội dự bị hành quân nhanh lên!"

**

Nghe thấy tiếng nổ, Vương Trung liếc mắt nhìn về phía sau: "Ôi chao, hoành tráng thật."

Xe của hắn đi đầu đoàn xe, mà công binh phải đợi đoàn xe đi khỏi một khoảng mới kích nổ bom hẹn giờ, nên hiện tại hắn cách trạm quân nhu ít nhất cũng phải một cây số, nhưng quả cầu lửa tạo ra từ vụ nổ vẫn lớn một cách dị thường.

Giống như vụ nổ hạt nhân vậy.

Dù Vương Trung chỉ mới xem qua hình ảnh vụ nổ hạt nhân trong phim tài liệu.

Lúc này, Sergey đang lái xe lên tiếng: "Nhất định phải để tôi lái chiếc xe đầu tiên này sao? Anh không thể đổi người khác à?"

Vương Trung: "Tôi đây là đang tin tưởng anh đấy."

Thật ra là bởi vì Sergey là quý tộc, biết nói tiếng Prosen và tiếng Galorin.

Sergey bực bội: "Bái phục, đây là mệnh lệnh tự sát gì vậy, bật đèn xe chạy trên đường quốc lộ! Chúng ta chắc chắn sẽ bị phát hiện, sau đó bị bắn thành cái sàng."

Sufang nói: "Ngay cả tôi là con gái còn không sợ, sao anh sợ đến vậy?"

Lúc này, Sufang đang chen chúc với Vương Trung trên cùng một chỗ ngồi.

Cô gái này tuy "miền núi" bằng phẳng nhưng vòng ba lại đồ sộ, ép Vương Trung phải sát vào mép cửa xe.

Nếu là ở một hoàn cảnh khác, có lẽ Vương Trung sẽ rất hưởng thụ, nhưng hiện tại hắn phải tập trung cao độ, không rảnh để ý đến những chuyện này.

Lý do Vương Trung tự mình đi đầu tiên còn là vì muốn tận dụng khả năng chiếu sáng của ngón tay vàng - quân địch trong tầm nhìn của hắn sẽ được đánh dấu sáng.

Nhờ đó, Vương Trung có thể phát hiện địch từ khoảng cách hai km, thậm chí xa hơn.

Lúc này trời đã dần tối, tầm nhìn của người bình thường chỉ khoảng năm sáu trăm mét, xa hơn một chút là tối đen như mực, chẳng nhìn thấy gì.

Nhưng tầm nhìn của ngón tay vàng của Vương Trung thì không khác gì ban ngày.

Có vẻ như ngón tay vàng này sẽ rất hữu dụng trong những trận đánh ban đêm.

Lúc này, Vương Trung nghe thấy tiếng Yegorov: "Rẽ trái ở cây dương trắng to đùng phía trước, là đến đường nhỏ."

Vương Trung nhìn thấy cây dương trắng, và con đường nhỏ rẽ trái, con đường này kéo dài về phía đông bắc, hai bên toàn là bụi cây.

Trên đường không có bóng dáng quân Prosen nào.

Chương 20: Hành Quân Ban Đêm

Đi trên đường nhỏ được một lúc, Vương Trung chuyển về góc nhìn ban đầu để thở phào nhẹ nhõm, kết quả vừa chuyển về đã ngáp một cái thật to.

Cơn buồn ngủ như thể chờ đợi thời cơ, lập tức ập đến, chiếm lấy đầu óc Vương Trung.

Vương Trung đưa tay dụi mắt, nhưng cũng chẳng thể tỉnh táo hơn.

Chết tiệt, rõ ràng đây là lúc cần dựa vào hack của mình để cảnh báo sớm cho địch, sao lại buồn ngủ vào lúc này chứ?

Nhưng cơn buồn ngủ đâu có quan tâm đến suy nghĩ của Vương Trung, nó giống như ngàn cân đè nặng lên mí mắt hắn.

Ý thức dần mơ hồ, trong lúc mơ màng, Vương Trung chợt nhớ đến lời cha mình, người từng tham gia cuộc chiến tranh bảo vệ biên giới phía Bắc:

"Có lẽ bố mày vô tâm vô phổi, chứng kiến đồng đội hy sinh mấy lần rồi cũng thành quen, trên chiến trường thì nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ."

Chẳng lẽ nói - mình cũng vậy, sắp quen với chiến trường rồi?

Vương Trung ngủ say như chết.

Không biết đã qua bao lâu.

Khi hắn mở mắt ra, khuôn mặt Sufang chiếm trọn tầm nhìn.

Lúc này Vương Trung mới phát hiện mình đã ngủ gục trên vai Sufang, nước miếng còn chảy ra dính cả vào người cô, làm ướt một mảng lớn ở ngực áo.

Hắn vội vàng lấy tay áo lau miệng, áy náy nói: "Xin lỗi!"

Sufang cười nói: "Ngài lại xin lỗi tôi vì chuyện này sao? Rõ ràng trong lời đồn, ngài là một quý tộc tệ bạc hơn thế này nhiều."

Vương Trung thuận theo lời Sufang hỏi: "Trong lời đồn, tôi là quý tộc như thế nào?"

Sufang nhún vai: "Thì là... giống như những tên quý tộc xấu xa khác. Đúng rồi, ngài và - ngài và Lyudmila Vasilyevna Melekhovna là người yêu sao?"

Vương Trung kinh ngạc: "Lyudmila Vasilyevna Melekhovna? Sao cô ấy lại được nhắc đến?"

"Bởi vì lúc ngủ ngài đã lẩm bẩm 'Lyudmila Vasilyevna Melekhovna không sao chứ', tôi nghe rất rõ." Sufang nói.

Vương Trung tùy tiện bịa chuyện: "Cô ấy là một mỹ nữ, tôi không muốn cô ấy bị quân Prosen ức hiếp."

"À, ra vậy." Giọng Sufang có chút thất vọng.

Sergey ngồi trên ghế lái muốn nói lại thôi.

Vương Trung lại hỏi: "Tôi ngủ bao lâu rồi?"

Sufang: "Mấy tiếng rồi. Không phải ngài có đồng hồ sao?"

Vương Trung lúc này mới nhớ ra, bèn xắn tay áo lên xem đồng hồ.

Bây giờ là hai giờ sáng.

Lúc này, Sergey nói: "Bá tước, phía trước có đèn xe!"

Vương Trung nhìn về phía trước, quả nhiên thấy ánh đèn của một hàng dài xe cộ ở phía xa.

Hắn lập tức chuyển sang góc nhìn quan sát, tất cả các phương tiện trên đường phía trước đều được đánh dấu sáng: Toàn là địch!

Vương Trung đang quan sát quân địch thì cảm nhận được cú xóc do phanh xe gấp.

Hắn vội vàng nói: "Đừng hoảng! Phanh xe gấp lại càng dễ bị chú ý, cứ thế lái qua, đến gần rồi hẵng dừng!"

Chiếc xe tiếp tục lăn bánh.

Giọng Sergey vang lên: "Chết tiệt, anh bị điên rồi!"

Vương Trung không để ý đến hắn, tiếp tục quan sát quân địch.

Xe cộ trên đường phần lớn là xe trống quay về, một số xe còn chở theo thương binh và thi thể.

Mỗi xe chỉ có một tài xế, một số xe còn có thêm một thợ máy đi cùng.

Rất nhiều lính Prosen đang nghỉ ngơi bên đường, họ đốt lửa trại, hoàn toàn không lo lắng bị tập kích hay pháo kích.

Nghĩ kỹ lại thì quân địch đã bật đèn xe sáng choang như vậy, một chút lửa trại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Giọng Sergey run rẩy: "Thật sự muốn lái qua đó sao? Toàn là quân Prosen đấy!"

Vương Trung chuyển về góc nhìn bình thường, gõ vào cửa sổ sau ghế lái.

Khuôn mặt Yegorov lập tức xuất hiện ở phía bên kia: "Chuyện gì vậy?"

Vương Trung: "Bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng, phía trước là trạm gác của Prosen, vừa khai chiến là lập tức xuống xe. Trước đó không được manh động, nghe tôi bắn súng mới được hành động, nếu không thì nín thở cho tôi."

"Rõ."

Khuôn mặt Yegorov biến mất.

Vương Trung rút súng lục ra kiểm tra, sau đó giấu tay vào trong bóng tối của cửa xe.

Lúc này hai bên đường đã xuất hiện lính Prosen, bọn chúng vây quanh đống lửa đang ăn đồ hộp, chẳng thèm liếc nhìn xe cộ trên đường.

Vương Trung ngửi thấy mùi đồ hộp, bụng liền réo ầm ĩ.

Chết tiệt, vừa nãy tranh thủ lúc chờ đợi bộ đội hậu cần và bệnh viện dã chiến ăn tạm chút gì thì tốt rồi.

Sufang lấy ra một thứ gì đó, nói: "Tôi có bánh quy nén, anh ăn không?"

Vương Trung không nói hai lời, nhận lấy rồi nhét vào miệng.

Cuối cùng xe cũng đến gần con đường lớn tấp nập xe cộ, một hạ sĩ quan Prosen đeo súng tiểu liên đứng giữa đường, giơ cao tay phải.

Vương Trung nhận ra cử chỉ này, hồi bé đi trên đường thường thấy cảnh sát giao thông ra hiệu lệnh dừng xe như vậy.

Sergey dừng xe, tiếng thở dồn dập đến mức Vương Trung cũng nghe thấy rõ.

Không biết có phải bị Sergey lây hay không, hơi thở của Vương Trung cũng bắt đầu gấp gáp.

Hắn nhìn chằm chằm vào viên hạ sĩ quan Prosen, cố gắng không nhìn vào khẩu súng tiểu liên trên người gấm.

Nhưng viên hạ sĩ quan này dường như chẳng muốn kiểm tra người trên xe, thậm chí còn lười dùng đèn pin soi vào buồng lái, chỉ quay người nhìn đoàn xe tiếp tế đang tiến vào con đường lớn.

Quân địch hoàn toàn không ngờ tới sẽ gặp phải quân Ant đi xe quân sự của mình ở đây!

Ánh mắt Vương Trung vẫn dõi theo quân địch, nhưng lặng lẽ gạt chốt an toàn của súng lục - nếu ở đây mà súng cướp cò gây ra chuyện gì thì đúng là xui xẻo.

Trái ngược với Vương Trung đã hoàn toàn yên tâm, Sergey dường như càng ngày càng căng thẳng, hơi thở nặng nề như trâu húc.

Vương Trung vừa lo lắng Sergey sẽ không chịu đựng nổi thì chiếc xe tiếp tế cuối cùng cũng đi qua ngã tư.

Viên hạ sĩ quan chỉ huy giao thông lập tức xoay người, ra hiệu "Đi đi".

Vương Trung mỉm cười gật đầu.

Sergey khởi động xe, lái lên đường lớn.

Hắn suýt chút nữa đã đi theo đoàn xe quay đầu về phía bên trái, may mà Sufang kịp thời nhắc nhở bằng tiếng Prosen: "Chúng ta phải đi tiền tuyến! Rẽ phải!"

Sergey vội vàng đánh lái gấp, rẽ sang phải.

Lính Prosen ở ngã tư cười ồ lên, có người còn hét lớn gì đó, Vương Trung không hiểu.

Chờ khi đã đi xa khỏi ngã tư, Vương Trung mới hỏi: "Vừa rồi bọn chúng nói gì vậy?"

"Bọn chúng nói: 'Vội vàng về nhà bú sữa mẹ à?'" Sufang nói, "Nói chung là chế nhạo anh ta đấy."

"Tôi chỉ là bị trượt tay thôi!" Sergey biện minh, "Lòng bàn tay tôi toàn mồ hôi, suýt chút nữa thì không cầm nổi vô lăng!"

Đột nhiên, giọng Sergey hạ thấp xuống, bởi vì bên đường lại xuất hiện lính Prosen.

Lụ Prosen này đốt lửa trại, ăn đồ hộp, thậm chí còn uống rượu không biết kiếm được từ đâu.

Chẳng mấy chốc, xe đã tiến vào một thị trấn nhỏ, lính Prosen trong trấn còn đông hơn.

Vương Trung chuyển sang góc nhìn quan sát, nhìn con đường phía trước, sau đó chỉ thị cho Sergey: "C cứ đi thẳng theo con đường này, đường thông hết!"

Sergey căng thẳng đến mức không còn tâm trí để trả lời.

Bọn họ cứ như vậy lái xe thẳng vào quảng trường trung tâm thị trấn.

Vương Trung mơ hồ nhìn thấy một "ụ đất" lớn ở giữa quảng trường, đến gần mới phát hiện ra đó là một núi xác chết.

Bọn chúng, bọn chúng đã tàn sát tất cả cư dân trong thị trấn này sao??

Điều này... Thật quá tàn nhẫn! Vương Trung kinh hãi trước sự tàn bạo của quân địch đến mức không nói nên lời.

Sufang che miệng, cố gắng kìm nén để không bật khóc.

Chờ khi xe đã ra khỏi thị trấn, cô gái mới òa khóc nức nở.

Vương Trung vỗ vai an ủi cô, lúc này, mục tiêu của hắn ở thế giới này, lại lặng lẽ có thêm một chút thay đổi.

Hắn không phải người của Đế quốc Ant, cũng không có thiện cảm gì với những thứ như hoàng đế, quý tộc, "cặn bã phong kiến".

Nhưng hành động tàn sát thường dân của quân Prosen đã chạm đến giới hạn của hắn.

Hắn rất mong chờ có thể sử dụng góc nhìn của mình để dạy cho quân Prosen một bài học nhớ đời.